
VAAT EDİLEN

GÜN GELDİ

Bahar Fisiyoloji
Basım ve Dağıtım A.Ş.

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.

.....

VAAT EDİLEN

GÜN GELDİ

İçindekiler

Önsöz.....	5
Vaat Edilen Gün Geldi.....	9
Allah'ın Bu Hükmü.....	11
Çağrısına Ne Cevap Verildi?.....	13
Bu Hazin Dramın Özellikleri.....	20
O'ndan Uzaklaşan Bir Dünya.....	24
Çağrının Muhatapları.....	28
Krallara Levihler.....	30
En Büyük Yasa Nazil Oldu.....	35
Papa İçin Nazil Olan.....	41
Zalimi Menet.....	50
Allah'ın Dünyadaki Vekili.....	56
Ani Ve Tam Bir Aşağılanma.....	62
Bolşevizmin Yükselişi.....	70
Kutsal Roma İmparatorluğu'nun Sonu.....	74
Osmanlı'nın ve İran'ın Akıbeti Ne Oldu.....	75
Osmanlı İmparatorluğu'nun Sonu.....	77
Kaçar Hanedanı'nın Uğradığı İlahi Ceza.....	81
Kraliyetlerin Bahtlarındaki Kararış.....	86
Krallığın Takdir Edilmesi.....	88
Dini Muhafazakârlığın Parçalanması.....	92
Müslüman Din Adamlarına Yönelik Sözler.....	103
Şii İslam'ın Kararan Bahtı.....	110
Hilafetin Çöküşü.....	115
Tüm Milletlere Uyarı.....	120
Hz. Bahau'llah'ın Hıristiyan Önderlere Mesajları.....	121
Hıristiyan Uluslar Hıristiyan Uluslara Karşı.....	127
Vahyin Devamlılığı.....	130
Üç Sahte İlah.....	136
Dinin Zayıflatılan Sütunları.....	137
Allah'ın Amacı.....	139
Yaklaşan Büyük Çağ.....	141
Din ve Toplumsal Evrim.....	143
Daha Geniş ve Kapsamlı Bağlılık.....	146
Dünya Uluslar Topluluğu.....	147
Dizin.....	151

Önsöz

Hz. Bahau'llah tarafından ilan edilen temel ilke... dini gerçeğin mutlak değil göreceli, İlahi Zuhurun sürekli ve derece derece ilerleyen bir süreç, tüm büyük dünya dinlerinin çıkış noktasının ilahi, temel ilkelerinin birbirleriyle tam bir uyum içinde, niyet ve amaçlarının tek ve aynı, öğretilerinin aynı gerçeğin farklı açılardan görünüşleri ve işlevlerinin birbirlerinin tamamlayıcısı olduğu, birbirlerinden yalnızca öğretilerindeki bazı hayati olmayan yönlerle ayrıldıkları ve görevlerinin insanlığın ruhani evrim sürecinde birbirini takip eden aşamaları temsil ettiğidir...

Hz. Bahau'llah'ın özel görevi, insan ırkının bebeklik ve çocukluk aşamalarının geçmişte kaldığını ve halen içinde bulunduğu ergenlik çağından kaynaklanan bu yavaş ve acı verici sarsıntıların, kendisini olgunluğa hazırladığını ve bir yandan kılıçlar tırpanlara dönüşürken, Hz. İsa Mesih tarafından vaat edilen Krallığın kurulacağı ve gezegendeki barışın kesin ve kalıcı bir şekilde sağlanmış olacağı Çağlar Çağrının yaklaşmasını müjdelediğini ilan etmektir. Hz. Bahau'llah Kendi Zuhuru'nun son olduğunu iddia etmemekte, hatta Kadiri Mutlak tarafından, insanlığa kaderindeki böylesi hassas bir dönüm noktasında bahşetmekle Kendisinin görevlendirildiği gerçeğin daha kapsamlı bir ölçüğünün, insanoğlunun sürekli ve sınırsız evriminin gelecek aşamalarında açıklanacağını belirtmektedir.

Bahai Dini Allah'ın teklifini tasdik eder, Elçilerinin birliğini kabul eder ve tüm insanlık ırkının birliği ve bütünlüğü ilkesini aşlar.

İnsanlığın birleşmesinin gerekliliğini ve kaçınılmazlığını ilan eder; bunun aşama aşama gerçekleşmekte olduğunu kesin bir dille bildirir ve bu birliğin gerçekleşmesinin yalnızca Allah'ın bu gün için seçilmiş olan Sözcüsü kanalıyla işleyen ruhu sayesinde en sonunda başarılabileceğini ısrarla vurgular. Ayrıca takipçilerine en başta gelen görev olarak gerçeğin özgürce araştırılmasını emreder; önyargı ve batıl inancın her türlüşünü kınar; dinin amacının dostluk ve ahengi arttırmak olduğunu ve bilimle temel ve zorunlu uyumunu ilan ederek, onu insanlığın barışı, huzuru ve düzenli bir şekilde gelişmesi için en önemli vasıta olarak kabul eder.

Gelişi, Müjdecisi ve Habercisi olan Hz. Bab tarafından önceden haber verilen, lakabı Bahauallah (Tanrı'nın Görkemi) olan, aslen Mazenderanlı Mirza Hüseyin Ali, ... Tahran'da hapsedilmiş, 1852'de önce anavatanından Bağdat'a, buradan İstanbul ve Edirne'ye ve son olarak da yirmi dört sene boyunca tutuklu kalacağı hapisshane şehri Akka'ya sürgün edilmiş; 1892'de bu şehrin yakınlarında vefat etmiştir. Sürgünde olduğu süre boyunca, özellikle de Edirne ve Akka'da, Kendi Devrine ait kanun ve kuralları açık ve anlaşılır bir dille bildirmiş; yüz ciltten fazla eserde Dininin prensiplerini açıklamış; Mesajını Doğu ve Batının Hıristiyan ve Müslüman kralları ile yöneticilerine ilan etmiş; Papa'ya, İslam Halifesi'ne, Amerika kıtasındaki Cumhuriyetlerin Başkanlarına, Hıristiyan rahipler zümresinin tümüne, Şii ve Sünni İslam'ın liderlerine ve Zerdüştdininin başrahiplerine hitap etmiştir. Bu Yazılarında Zuhurunu bildirmiş; hitap ettiği kişileri Çağrısına kulak vermeye ve Dinine destek olmaya davet etmiş; Çağrısına uymamalarının yaratacağı sonuçlar konusunda onları uyarmış ve bazı durumlarda da kibir ve despotluklarını şiddetle kınamıştır...

Bu düzenin hizmet ettiği, koruduğu ve desteklediği Din... esasen olağanüstüdür, uluslar üstüdür, tamamıyla gayri siyasidir, gayri partizandır ve özel bir ırkı, sınıfı veya ulusu yüceltmeyi amaçlayan herhan-

gi bir politika veya düşünce tarzıyla taban tabana zıttır. Bünyesinde kilise düzenine benzeyen bir oluşum veya ruhbanlık ya da bir dinsel tören barındırmaz ve sadece ve münhasıran, inançlarını açıkça ilan etmiş olan yandaşlarının gönüllü maddi katkılarıyla desteklenir. Hükümetlerine sadık, anavatanlarına karşı sevgiyle dolu ve onun çıkarlarını her zaman destekleme konusunda büyük bir şevk içinde olsalar da, Bahai Dini'ne inananlar, tüm insanlığı, hayati menfaatlerine derinden bağlı oldukları tek bir vücut olarak görürler; dolayısıyla kişisel, bölgesel veya ulusal olsun özel çıkarları, insanlığın daha ağır basan genel çıkarları karşısında ikinci sırada görmekte tereddüt etmezler; çünkü birbirlerine bağımlı halklar ve uluslar dünyasında, bu bütüne ait bir parçanın yararına, ancak bütünün yararı yoluyla erişilebileceğinin ve bünyenin genel çıkarlarının göz ardı edilmesi durumunda herhangi bir parçanın kalıcı bir kazanım elde edemeyeceğinin tamamıyla farkındadırlar...

Şevki Efendi

VAAT EDİLEN GÜN GELDİ

Dostlar ve Hz. Bahaullah'ın Melekûtunun ortak vârisleri:

Şiddeti eşsiz, gittiği yön önceden kestirilemeyen, yakın etkisi yıkıcı ve nihai sonucu tasavvur edilemez derecede muhteşem olan kuvvetli bir fırtına, tüm kudretiyle dünya yüzeyini silip süpürüyor. İtici gücü, kapsamını ve hızını acımasızca artırıyor. Arındırıcı kuvveti, fark edilmiyor olsa da, her geçen gün artıyor. İnsanlık onun tahripkâr gücünün pençesi altında ve dayanılmaz gazabına dair kanıtların etkisinde. Ne bu durumun kaynağını kavrayabiliyor, ne anlamını derinliğine sorgulayabiliyor ve ne de sonucunu ayırt edebilecek durumda. Şaşkınlık, ıstırap ve çaresizlik içinde Allah'ın büyük ve kuvvetli rüzgârının dünyanın en uzak ve bakir yörelerini kaplayışını, tüm temellerini sarsmasını, dengesini alt üst edişini, uluslarını parçalayıp sakinlerinin yuvalarını viraneye çevirişini, şehirlerini yok edişini, krallarını sürgüne gönderişini, tüm duvarlarını yıkmasını, kurumlarını kökünden söküşünü, ışığını karartmasını ve içinde yaşayanların yüreklerine acı verişini seyrediyor.

“Dünyanın ve insanların mahvolacağı zaman” diyor Hz. Bahaullah'ın geleceği bildiren kalemi, “gelmiştir”. “Görünecek en büyük sarsıntının saati” diyerek özel olarak tasdik ediyor ki, “yaklaşmaktadır.” “Vaat edilen gün geldi. Azap verici imtihanların başınızın üstünde ve ayaklarınızın altında kabarcacağı ve ‘Kendi ellerinizle yaptığınızın tadına bakın!’ diyeceği gün.” “Ceza kasırgaları yakında üzerinize esecek ve sizi cehennemmin tozu dumanı saracaktır.” Ve bir kez daha: “Belirlenen saat çalınca, insanlığı sarsıp

titreten şey ansızın görünecektir.” “Gün gelecek medeniyetin alevi şehirleri yakıp yiyecektir; o zaman Azamet Dili: ‘Padişahlık, aziz ve övülen Allah’ındır!’ diye nida edecektir.” Dünyadaki akılsızlara atıfta bulunarak şunları da yazmıştı: “Yardım çığılıkları atacakları ama cevap alamayacakları gün yakında gelecektir.” Dahası şunu da önceden haber vermişti ki, “Tanrı’nın kahrına uğrayacakları gün yaklaşmaktadır. O gerçekten muktedirdir, kahredicidir, kudretlidir. Dünyayı onların varlıklarının kirinden temizleyerek Kendisine yaklaştırmışlara verecektir.”

“Allah’ın Yüce Kapısı Olan Zatı inkâr edenler için,” diye beyan etmişti Kayyum’ul-Esma’da Hz. Bab Kendi adına, “Tanrı’nın adaletli emriyle şiddetli bir azap hazırladık. Ve Allah, Kudretlidir, Hikmetlidir.” Ve demişti ki, “Ey dünya insanları! Allah’a yemin olsun! Sizler de geçmiş nesiller gibi davranacaksınız. Öyleyse Allah’ın en korkunç ve en şiddetli intikamını kendi kendinize hatırlatın. Çünkü Allah, gerçekten de her şeyin üstünde gücü olandır.” Ve bir kez daha buyurmuştu: “İzzetime yemin olsun! İman etmeyenlere, Benden başka kimsenin bilmediği cezaları Kudret ellerimle tattıracağım ve sadık ve vefakâr olanların üzerlerine Tahtımın kalbinin tam ortasında beslediğim mis kokulu rüzgârlar estireceğim.”

Sevgili dostlar! Bu muazzam çalkantının güçlü etkileri, Hz. Bab ve Hz. Bahauallah’ın her ikisinin de ilânlarına cevap vermiş olanlar hariç, kimse tarafından anlaşılabilir değildir. Onların takipçileri onun nereden kaynaklandığının ve eninde sonunda neye yol açacağına tamamıyla farkındadırlar. Ne kadar süreceğini bilmiyor olsalar da başlangıç noktasını bilmekte, gidiş yönünün farkına varmakta, gerekliliğini kabul ve tasdik etmekte, gizemli süreçlerini büyük bir özgüvenle gözlemlemekte, şiddetinin azalması için ateşli şekilde dua etmekte, gazabını dindirmek için akıllıca çaba göstermekte ve meydana çıkardığı kaçınılmaz korkuların ve umutların nihai amacını berrak bir önseziyle tahmin etmektedirler.

Allah’ın Bu Hükümü

Allah’ın bu hükümü, Hz. Bahauallah’ı O’nun dünyadaki Sözcüsü ve en büyük Elçisi olarak tanımış olanların gözlemlediği gibi, hem cezalandırıcı bir felaket, hem de kutsal ve yüce bir ıslah eylemidir. Aynı anda, hem Allah’tan gelen bir ceza, hem de tüm insanlığı arındıran bir süreçtir. Alevleri sapkınlık içindeki insanlığı cezalandırmakta ve bileşenlerini de organik, bölünemeyen ve tüm dünyayı kapsayan tek bir toplum içinde sıkıca birleştirmektedir. İnsanlık, kaderini belirleyen ve Bahai Çağının ilk yüzyılının bitişi için işaret ederken yeni bir dönemin de açılışını ilan eden bu yıllarda, insan ırkının hem Hâkimi hem de Kurtarıcısı tarafından emredildiği şekilde, eşzamanlı olarak hem geçmişte yaptıklarının hesabını vermeye çağrılmakta, hem de gelecekteki misyonu için arınmakta ve hazırlanmaktadır. Ne geçmişinin sorumluluklarından kaçabilir, ne de gelecekteki vazifelerinden... Tedbirli, Adil, Sevecen, Hikmetli ve Emredici Tanrı, bu en büyük Zuhur döneminde ne günaha boğulmuş insanlığın günahlarının -ister görevini ihmal, ister yanlış eylem türünden olsun- cezasız kalmasına izin verecek, ne evlatlarını kendi kaderleriyle baş başa bırakacak ve ne de çağlar süren uzun, yavaş ve acılarla dolu evrimlerinin bu mutluluk verici son aşamasına ulaşmalarına engel olacaktır. Bu aşama ki, onların aynı anda hem ellerinden alınamayacak hakları hem de gerçek kaderleridir.

“Ey milletler! İlahi adalet günlerine hazırlanın!” diyerek sesleniyor Hz. Bahauallah’ın uyarıcı sesi bir taraftan, “Vaat olunan saat şimdi gelip çatmıştır.” “Sahip olduğunuz şeylerden vazgeçin ve boyunları eğdiren Allah’ın getirdiğine sarılın. Şunu kesin olarak bilin ki işlediğiniz şeylerden vazgeçmeyecek olursanız cezalar sizi her taraftan saracak ve daha önce gördüklerinizden çok daha acı veren şeyler yaşayacaksınız.” Ve bir kez daha: “Ey milletler! Sizin için belirlendiğimiz bir süre var. Kararlaştırılan saat gelir ve siz Tanrı’ya

dönmezseniz, O sizi şiddetle yakalar, üzerinize her taraftan belalar yağdırır. O zaman Rabbiniz sizi ne yaman bir ceza ile cezalandırır!” Ve bir kez daha: “Allah, Bize zulmetmiş olanların hayatlarına hâkimdir, işlediklerine pek âlâ vakıftır. Onları günahlarından ötürü muhakkak yakalayacaktır. O, gerçekten, intikam alanların en sert davranışlısıdır.” Ve son olarak: “Ey yeryüzü sakinleri! Biliniz ki beklenmedik bir bela arkanızdan geliyor, büyük bir felaket sizi bekliyor. İşlediğiniz kötü işlerin nazardan silindiğini sanmayınız. Cemalime yemin olsun ki, Kalemim sizin bütün amellerinizi açık bir yazı ile zebercedi levihler üzerine kaydetmiştir.”

Diğer taraftan, şimdilerde karanlığa boğulmuş olsa da, dünyanın parlak geleceğini öngörerek şunları söylüyor Hz. Bahauallah kesin bir dille; “Dünya şimdi gebelik döneminde; en soylu meyvesini vereceği, ondan en yüksek ağaçların, en büyüleyici goncaların, en ilahi nimetlerin fıskıracağı gün yaklaşıyor.” “Her yaratılmış şeyin yükünü atacağı gün yaklaşmaktadır. Görünen veya görünmeyen her şeyi kaplayan fazlını bağışlayan Tanrı’ya övgüler olsun!” Ayrıca “Bu zulüm ve sıkıntılar” diye yazmıştı, insanlığın altın çağını haber vererek, “İnsanlığı En Büyük Adaletin tecellisine hazırlamaktadır.” Bu En Büyük Adalet, gerçekten En Büyük Barışın yapısına tek başına temel olabilecek ve er geç olması gereken Adalettir. En Büyük Barış ise sırası gelince, sonsuza kadar İsm-i Âzam’ı taşıyan Kişi’yle ilişkili olacak olan En Büyük Dünya Uygarlığını başlatacaktır.

Çok değerli dostlar! Hz. Bahauallah’ın Zuhuru’nun dünya üzerine doğuşu üzerinden yaklaşık yüz yıl geçti; öyle bir Zuhur ki, bizzat Kendisince tasdik edildiği üzere, doğasını “eski Mazharların hiç biri, takdir edilen bir derecenin dışında hiçbir zaman tam olarak idrak edememiştir”. Tüm bir asır boyunca Allah insanlığa böylesine bir Zuhurun Kurucusu’nu kabul etmesi, Dinini benimsemesi, büyüklüğünü açıkça ilan etmesi ve Düzenini kurması için mühlet verdi. Böylesine bir Haberin Taşıyıcısı, Kendisinden önceki hiçbir Elçinin

yapmadığı şekilde, eşsiz temel prensiplerin, kudretli yasaların, kendine has öğretilerin, yüreklere coşku ve cesaret veren sözlerin, tekrarlanan uyarıların, muazzam kehanetlerin, ulvi dua ve yakarılar ile önemli açıklamaların hazinesi olan yüz cilt yazılı eserinde Allah’ın kendisine yüklediği Görevi ilan etti. İster doğulu veya batılı olsun; ister Hıristiyan, Musevi, Müslüman veya Zerdüşti olsun; imparatorlara, krallara, prenslere, yetki sahibi olanlara, yöneticilere, hükümetlere, din adamlarına ve halka yaklaşık elli yıl boyunca ve en trajik koşullar altında, emsalsiz beyanının okyanusunda yatan paha biçilmez ilim ve irfan incileriyle hitap etti. Namını ve servetini terk eden, mahpusluğu ve sürgünü kabullenen, dışlanmayı ve iftiralara önemsemeyen, onur kırıcı davranışlara ve gaddarca bir mahrumiyete maruz bırakılan O, yani Allah’ın dünyadaki Vekili, ta ki En Büyük Hapishanede şehit olan oğlunu tüm insanlığın kurtuluşu ve birleşmesi için kurban verene dek acılar içinde, oradan oraya ve ülkeden ülkeye sürüldü. “Gerçekten Biz,” diye tanıklık ediyordu, “insanlara öğüt vermek ve Muktedir ve Övülen Tanrı’nın Bana emrettiğini onlara vermek görevinden geri kalmadık. Eğer Bana kulak verselerdi, dünyanın bambaşka bir yere dönüştüğünü görecektlerdi.” Ve bir kez daha: “Bu Zuhurda bir kimse için herhangi bir mazeret kalmış mıdır? Kudret Tahtının Rabbi olan Allah’a yemin olsun ki, hayır! Alâmetlerim dünyayı kaplamış ve kudretim bütün insanlığı sarmıştır; ancak insanlar hâlâ garip bir uykudalar!”

Çağrısına Ne Cevap Verildi?

Kendimize şunu sorabiliriz: Böylesine İlahi bir özenin odağı olan dünya, tüm varlığını onun uğruna feda eden Kişi’ye nasıl bir karşılık verdi? O’na nasıl bir karşılamaı uygun gördü ve O’nun bu çağrısı neye yol açtı? Doğduğu yerde bu Emrin ilk ışıkları, duygusuzca cehaleti, vahşi fanatizmi, barbarca zalimliği ve kök salmış önyargılarıyla tanınan bir halkın ve yerleşik ve katı bir dini hiyerar-

şinin kitleler üzerindeki sınırsız nüfuzunun ortasında, Şii İslam'ın tarihinde benzeri olmayan bir yaygara ile karşılandı. Kedlestonlu Lord Curzon gibi ünlü bir bilirkişinin de teyit ettiği gibi, Smithfield ateşlerini gölgede bırakan bir cesareti uyandıran bir zulüm, trajik bir hızla, yeni doğan inançlarını dünyevi bir yaşamın fani makamları ve güvencelerine değişmeyi reddeden en az yirmi bin yiğit taktipçiyi biçip acımasızca yok etti.

Istırap içindeki bu insanlara çektirilen acıların üstüne bir de, hiç hak etmediği Nihilizm, esrarengizcilik, anarşizm, seçmecilik, ahlaksızlık, tarikatçılık, dini sapkınlık ve politik tarafgirlik gibi -sonunda, Dinin öğretileri ve takipçilerinin davranışları ile hepsinin yanlışlığı kanıtlanmış olan- suçlamalar eklendi ki, bunlar bu suretle Dinin amacına farkında olmadan veya kasten zarar verenlerin sayısını artırdı.

İtibar ve makam sahibi olanların tam anlamıyla umursamazlığı; içinden filizlendiği Dinin yüksek mevki sahiplerinin amansız nefretleri; aralarında doğduğu insanların hakaret dolu alaycılığı; Kurucusu tarafından kendilerine doğrudan ve apaçık şekilde hitap edilen kral ve idarecilerin büyük çoğunluğunun küçümseyici tavırları; yöneltilen suçlamalar, savrulan tehditler; ilk ortaya çıktığı ve yayılmaya başladığı ülkelerin hükümdarlarının ferman verdiği sürgünler; ilkeleri ve öğretilerinin anlamının, doğduğu yerden uzak ülkelerdeki insanlar arasında kıskanç ve kötü niyetli kişilerce çarpıtılması; tüm bunlar, Allah'ı umursamayan ve O'nun Elçileri tarafından bildirilen alametlere, kehanetlere, uyarı ve nasihatlere karşı pervasız, kendini beğenmişliğe batmış bir kuşağın reva gördüğü davranışı gösteren kanıtlardan başka bir şey değildir.

Böylesine kıymetli, görkemli ve kudretli bir İnancın taraftarlarına yönelik bu şiddetli saldırılar, öfkeli zalimlerin nefretlerini yine de dindirmedi. Temel öğretilerini, maksat ve niyetlerini, umut ve öğlemlerini, kurumlarını ve etkinliklerini bile bile ve kötü niyetle

yanlış tanıtmak da, ismini yok etmek ve sistemini kökünden söküp atmak için her yolu deneyen zalimleri ve iftiracıları durdurmaya yetmiyordu. Çok sayıda günahsız ve mazlum âşığı ve hizmetkârını kırıp geçen el, şimdi de Kurucularına en ağır ve zalimce darbeleri indirmek için havaya kalkmıştı.

Hz. Bahaullah'ın teyit ettiği gibi, "Peygamber ve Elçilerin gerçekliklerinin etrafını tavaf ettikleri Nokta" olan Hz. Bab, Kendi taraftarlarını çekip yutan girdaba sürüklenen ilk Kişiydi. Kısa ve çarpıcı görev sürecinin henüz ilk yılında beklenmedik bir tutuklanma; kasıtlı olarak Şiraz'ın önde gelen din adamları karşısında ve halkın gözü önünde uğradığı hakaret; Azerbaycan dağlarındaki soğuk kalede zorluklarla dolu ve uzun hapis; sırasıyla ülkenin Baş Yöneticisi'nin ve ardından onun hükümetinin başvezirinin aşağılayıcı saygısızlıkları ve alçakça kıskançlıkları; Tebriz'de, İran Tacının varisi ve seçkin mollaların huzurunda maruz kaldığı ve özenle sahnelenen gülünç sorgulama; şehrin Şeyhülislam'ının elleriyle ibadethanede uygulanan yüz kızartıcı falaka cezası; son olarak Tebriz'in kışla meydanında kollarından asılmış bir halde ve duyguları nasırlaşmış on bin kadar insanın gözleri önünde, gencecik göğsüne yayılım ateşiyle sıkılan yedi yüzden fazla mermi; bu olayın sonucunda, parçalanmış naaşının şehir kapısının dışındaki bir hendekte alçakça ve korunmasız şekilde teşhir edilmesi... Tüm bunlar, çağı tüm geçmiş çağların tamamlanışının başlangıcı olan ve Zuhuru tüm geçmiş Zuhurların verdikleri sözü yerine getiren Kişi'nin çalkantılarla dolu ve acıklı döneminin adım adım ilerleyen aşamalarıydı.

"Allah'a yemin olsun!" diye yazmıştı Muhammed Şah'a gönderdiği Levhinde Hz. Bab, "Bu dört yıl boyunca halkının ve askerlerinin Bana yaptıklarını biliyor olsaydın Allah korkusundan ötürü nefes bile almazdın... Başıma gelenlerden ötürü yazık, hem de pek yazık!... En Büyük Rabbin adına yemin ediyorum! Sana nerede

bulduğum söylenmiş olsaydı, Bana merhamet gösterecek ilk kişi sen olurdu. Büyük bir dağın ortasında bir kalede [Makû]... sakinleri yalnızca iki muhafız ve dört köpek. Durumumu gözünde canlandır... Bu dağda bir başıma kaldım ve öyle bir hale geldim ki, Benim çektiklerimi Benden önce gelenlerin hiçbiri çekmemiş, tahammül ettiklerime de hiçbir günahkâr tahammül etmemiştir.”

“Nasıl da perdelenmişsiniz,” diyordu Allah’ın sesiyle konuşarak Beyan’da, “haksız yere Onu, ahalisinden birinin bile anılmaya değer olmadığı bir dağa [Makû] gönderen siz ey yaratıklarım... Onun, Benim yanı başım demek olan yanında, Kitabımdan olan Dirî’nin Harfleri’nden yalnızca biri dışında kimse yok. Onun, Benim Huzurum demek olan huzurunda gece yanan tek bir lamba bile yok! Oysa Ona değişik derecelerde ulaşmak için çabalayan ibadet yerlerinde sayısız lambalar yanıyor! Dünyadaki her şey Onun için yaratılmıştır ve herkes sevinçle Onun nimetlerinden payına düşeni almakta; buna rağmen Kendisine bir lambayı bile çok görece kadar Ondan perdelenmişlerdir!”

Peki ya Zuhurunun tohumu, Hz. Bab’ın onayladığı gibi Babi Devri’nin birleşik güçlerinden daha üstün ve büyük bir kudretle donanmış olan Hz. Bahauallah hakkında ne diyebiliriz? Uğruna Hz. Bab’ın böylesine acıklı ve mucizevî olaylar içerisinde acılar çektiği ve hayatını verdiği Kimse olan O, yaklaşık yarım yüzyıl boyunca Doğunun en kudretli iki hükümdarının nüfuzu altında, sistematik şekilde ve el ele planlanan, etkileri ve süresi bakımından geçmiş dinlerin tarih kayıtlarında benzerine neredeyse rastlanmayacak komplolara hedef olmamış mıydı?

“Bana eziyet edenlerin zulmü” diyerek haykırıyor elem içinde, “belimi büktü, saçlarımı ağarttı. Tahtımın önüne gelip dursaydın Kıdem Cemali’ni tanıyamazdın; zira imansızların zulümleri yüzünden O’nun simasının canlılığı kaçtı, pırlıtsı soldu. Allah’a yemin olsun! O’nun kalbi, ruhu ve uzuvları eridikçe eriyor!” “Eğer benim

kulağımla işitseydiniz” diyor ayrıca, “Bu Mazlumun Allah’a karşı çıkan günahkârların ellerinden çektikleri yüzünden Ali’nin [Hz. Bab] En Büyük Dostun huzurunda nasıl üzüldüğünü, Muhammed’in En Yüce Ufuk’ta nasıl gözyaşı döktüğünü ve Ruh’un [Hz. İsa] Hüküm cennetimde nasıl başına vurduğunu işitirdiniz.” “Önümde,” yazmıştı başka bir yerde de, “Beni yutmak için ağzını açmış kahr Yılanı ve ardımda Beni parçalamak için sinsice yaklaşan gazap aslanı; üstümde, ey Sevgilim, üzerime bardaktan boşanırcasına bela yağmurları yağdıran Senin hüküm bulutların ve altımda kollarımı, bacaklarımı ve vücudumu yaralamaya hazır musibet mızrakları.” “Kıdem Cemali’nin başına gelenleri duysan,” diye de bildiriyor, “başını alır çöllere kaçır, gözlerinden sel gibi yaş akıtır, kederinden dövünür, yılan sokmuş gibi haykırırdın... Allah hakkı için! Sabahları yataktan kalkınca kapımın arkasında yığın yığın bela bulurum, geceleri yatağıma yatınca düşmanlarımla büyük kötülükleri yüzünden yüreğimin burkulduğunu hissederim. Kıdem Cemali’nin kopardığı her ekmek parçası taze bir elemle arkadaş, içtiği her yudum su yaman bir kederle sarmaş dolaş. Attığı her adımın önünde alay alay musibet, arkasında sürü sürü felaket.”

O değil miydi sadece bir takipçi olarak, henüz yirmi yedi yaşındayken, Hz. Bab’ın yeni doğmakta olan Dinini savunmak adına kendiliğinden ayağa kalkan? O değil miydi yasaklanan ve aralıksız saldırılara maruz kalan bu dini akımın gerçek liderliğini üstlenerek Kendisi, akrabaları, mal varlığı, itibarı ve şanı ciddi tehlikelere uğrayan; kana susamış saldırılarla karşılaşan, yağmaya ve hem hükümetin hem de halkın şiddetli hakaretlerine maruz kalan? Gününü “her Nebinin haber verdiği”, “bütün Nebilerin ruhunun hasretini çektiği” ve “Allah’ın bütün Nebi ve Resullerinin imtihana çekilip sırandıkları” bir Vahyin Taşıyıcısı olan O değil miydi? Böyle bir Kimse değil miydi, Şii ulemanın kışkırtmaları ve Şah’ın bizzat verdiği emirle, sonradan Kendisi tarafından da açıklandığı gibi, gizem-

li bir şekilde Allah'ın kendisine Elçiliğini bildirdiği yere dönüşen Tahran'daki kapkaranlık yeraltı zindanının mikroplu havasını, dört aydan daha uzun bir süre, boynunu bükken ağır zincirler altında ve en tehlikeli suçlarla birlikte soluyan?

Kurdun Oğlu Risalesi'nde şöyle yazmıştı: "...eşi benzeri görülmemiş bir yerde dört ay süresince tutulduk. Ben mazlumun ve Benim gibi başka mazlumların konulduğu zindana gelince, dar ve karanlık bir çukur buraya tercih edilir... Burası göz gözü görmeyen kapkaranlık bir zindan idi. İçeride hırsız, yol kesici ve kanlı katil olmak üzere yüz elli kadar hapis arkadaşımızın zindanı dolduran bu kalabalığına rağmen, bahsedilen bu koridordan başka bir hava deliği yoktu. Kalemlerin anlatmaktan aciz kaldığı bir yer. İçeriye dolduran iğrenç koku anlatılacak gibi değil. Mahpusların çoğu çırlıçıplak denecek kadar giyimsizdi. Yatak namına bir şeyleri yoktu. Bu pis kokulu ve karanlık yerde çektiklerimizi ancak Allah bilir." Dr. J.E. Esslemont da şöyle yazmıştı: "Hz. Abdülbaha, sevgili Babasını günlük yürüyüşünü yapmak için avluya çıktığında görmek üzere hapisaneyeye gitmesine izin verildiği günü nakletmiştir. Hz. Bahauallah tamamıyla değişmişti; o kadar hastaydı ki zorlukla yürüyordu. Saçı ve sakalı birbirine karışmış, boynu ağır zincirler yüzünden yaralıydı ve şişmişti; vücudu, taşıdığı zincirin ağırlığıyla çökmüştü." Nebil de kendi anılarında şöyle yazmıştı: "Hz. Bahauallah'a üç gün üç gece bir dilim ekmek veya bir yudum su verilmedi. Dinlenmesi ya da uyuması mümkün olmadı. Her yer böcek doluydu ve bu karanlık yerdeki kötü koku oranın dehşetini çekmeğe mahkûm edilenlerin ruhlarını kahretmek için yeterliydi." "Çektiği acılar öyle büyüktü ki, bu zulmün vücudunda bıraktığı izler ömrünün sonuna kadar silinmedi."

Peki ya bu dehşetli dönemden hem önce hem de hemen sonra başına gelen diğer felaketler? Tahran'ın kethüdalarından birinin evinde tutuklanmasına ne söylenmeli? Ya Niyala köyü yakınların-

da kızgın halkın vahşice saldırıları ve Kendisini taşlaması? Şahın ordusunun özel görevlileri tarafından Mazenderan'da hapsedilmesi ve Amul'un sivil yetkililerinin kendisini teslim ettiği seyitlerin ve müçtehitlerin önünde ve emirleriyle gerçekleştirilen falaka? Bunların hemen ardından zorba bir kalabalığın sürüp giden alay ve küfür dolu ulumaları? Ya Nasıruddin Şah'ın hayatına kastedilmesi teşebbüsünden sonra Saray ailesinin, Mahkemenin ve halkın O'na yönelttiği inanılmayacak ithamlar? Ya resmi görevlilerce tutuklandıktan sonra Kendisine yağdırılan utanç verici hakaretler, küfürler ve alaylar; yazın ortasındaki yakıcı güneşin altında "yaya olarak ve zincirler altında, başı açık ve ayakları çıplak bir halde" Niyavaran'dan Tahran'daki Siyah Çal'a gönderilmesi? Ya evinin ve mal varlığının açgözlü ve ahlaksız görevliler tarafından soyulması, servetinin talan edilmesi? Ya Kendisini Hz. Bab'ın şaşkın, her yerde izi sürülen ve çobansız bırakılmış takipçilerinden koparan, akrabaları ile dostlarından ayırıp kışın ortasında, malları yağmalanmış, ününe leke sürülmüş bir halde Irak'a süren zalim ferman?

Mahkemenin, ulemanın, hükümetin ve halkın önceden planlanmış saldırıları ve düzenli entrikalarının bir sonucu olarak hayret verici hızla birbiri ardına gelen bu felaketler, şiddetli olmanın yanı sıra, bu fermanın resmen başlattığı yürek paralayıcı büyük bir esaretin ancak başlangıcıydı. Kırk yıldan daha uzun bir süre boyunca, Kendisini sırasıyla Irak, Süleymaniye, İstanbul, Edirne ve nihayet hapisane şehri Akka'ya süren bu uzun sürgün, sonunda yetmiş yaşının üstünde vefat edince ve aynı zamanda kapsamı, süresi, sebep olduğu sıkıntılarının farklılığı ve şiddetinin bir örneği geçmiş Zuhurların tarihlerinde bulunmayan bir mahpusluğu sona erdiren bitmiştir.

O yıllarla ilgili duygulandırıcı tarihi kayıtlara hüznü bir ışık tutan özel olayları ayrıntısıyla tasvir etmeye gerek yok. Dünyanın ruhani tarihinin bu en büyük dramasında yer alan ve sahnelerinin

dokunaklılığının artmasına katkıda bulunan halkların, yöneticilerin ve din adamlarının karakter ve hareketleri üzerinde durmaya da gerek yok.

Bu Hazin Dramın Özellikleri

Bu hazin dramın dikkat çeken birkaç yönünü sıralamak, Emrin yaşadığı olayların anısını ve dünyanın şimdiye kadar takındığı soğuk ve umursamaz tavrı, onun tarihine aşına olan okuyucuya hatırlatmak için yeterli olacaktır. Hz. Bahaullah'ın Süleymaniye'nin dağlarında ansızın mecburi bir inzivaya çekilmesi ve bu iki yıllık uzaklığın yarattığı hazin sonuçlar; Şii İslam'ın Necef ve Kerbela'daki taraftarlarının desteklediği ve İran'daki ortaklarıyla el ele ve karalı bir şekilde yürüttükleri aralıksız entrikalar; Sultan Abdülaziz'in, sürgündeki bu toplumun önde gelen ve seçkin bazı üyelerinin ihanetine yol açan baskıcı uygulamalarının şiddetini artırması; aynı Sultanın emriyle ve iki sürgünün intihara teşebbüs etmesine neden olacak bir umutsuzluğa yol açan ve bu kez şehirlerin bu çok uzakta ve dış dünyadan en çok soyutlanmış olanına sürgün; varışlarında Akka'daki yetkililerin rahatsız edici denetimleri ve bu kasabanın kışlasındaki iki yıllık dayanılmaz hapis; Osmanlı paşasının daha sonra Mahkûmunu hükümet binasında sorgulaması; Kendisini sekiz yıldan daha uzun bir süre bu şehrin kirli havasıyla çevrili gösterişsiz meskende ikamete zorlayan hapis -ki, tek rahatlama imkânı odasının daracık boşluğundaki kısa yürüyüşlerdi tüm bunlar ve diğer musibetler, bir taraftan katlandığı acıların ve hakaretlerin özelliğini göstermekte, öte yandan itham parmağını Kendisine eziyet eden ya da yardım ellerini bilerek uzatmaktan kaçınan iktidar sahiplerine çevirmektedir.

Tüm bu kederlere böylesine büyük bir sabırla katlanan Zatin Kaleminden şu sözlerin nazil olmasına şaşılmalıdır: "Görünenin ve görünmeyenin Rabbi şimdi tüm insanlığın gözleri önünde.

Mübarek Zati öyle elemlere katlandı ki, görünen ve görünmeyen tüm denizler mürekkebe ve bütün melekûtta olanlar kalemlere, göklerin ve yerin bütün sakinleri de birer kâtibe dönüştü, şüphesiz ki bunları yazmaya güçleri yetmez." Ve yine: "Ben çoğu günler tek bir telle asılı bir kılıcın altında oturan bir köle gibiydim, kılıcın ne zaman, şimdi mi yoksa az sonra mı, düşeceğini bilmezdim." Ve teyit etmişti: "Fakat ne fayda ki bu zamanın insanlarından gördüğüm ancak mızrak yarası ve tattığım ancak zehir şerbetidir. Boynumda henüz demir lâlenin eseri ve vücudumun her tarafında işkence izleri mevcut." Görevinin doruk noktasında Hıristiyanlık âleminin krallarına hitap ederken de şöyle yazmıştı: "Ey hükümdarlar! Yirmi yıl oluyor ki her gün yeni bir belanın acı şerbetini tatmaktayız. Bizden önce gelenlerin hiçbiri Bizim katlandığımızı katlanmamıştır. N'olaydı görüp anlayaydınız! Aleyhimize kalkanlar bizi öldürdüler, kanımızı döktüler, malımızı yağma ettiler, adımızı lekelediler. Siz başımıza gelen belaların çoğunu bildiğiniz halde ses çıkarmadınız, zalimin elini durdurmadınız. Adalet fikrinizin bütün insanlık gözünde tamamıyla sabit olması için zalimin zulmüne engel olmak ve uyruklarınıza adaletle davranmak göreviniz değil midir?"

Kesin bir dille sorulamaz mı: ister Doğulu olsun ister Batılı, hangi yönetici, idraklerin ötesindeki böyle yüce bir Zuhur'un doğuşundan itibaren herhangi bir zamanda, onu övmek için ya da ona zulmedenlere karşı sesini yükseltti? Hangi halk, bu çok uzun süren esaret boyunca ayağa kalkarak böylesine bir felaketler akınına engel olma isteği hissetti? Şan ve şerefiyle tek başına parlayan bir kadın hariç hangi hükümdar, Hz. Bahaullah'ın bu kuvvetli çağrısına biraz olsun bile cevap verdi? Dünyanın büyük adamlarından hangisi Tanrı'nın bu bebeklik çağındaki Dinine, onu tanıma ya da destekleme yoluyla yardım eli uzatmaya meyletti? Hangi dini inanç, mezhep, ırk, grup veya sınıf veya çeşit çeşit düşünce tarzının taraftarı, bakışlarını bu Dinin parlayan ışığına yöneltmek,

kendini yavaş yavaş gösteren sistemini dikkatle incelemek, gizemli süreçlerini zihinlerinde tartmak, çok önemli mesajına değer vermek, canlandırıcı gücünü itiraf ve kabul etmek, insanlığa hayırlı gerçeğini kucaklamak veya ezeli ve ebedi gerçekliklerini ilan etmek gereğini hissetti? Dünya işlerinin bilgeleri ve güya içgörü ve hikmet sahibi olanlar arasında kim, geçen yaklaşık yüz yıldan sonra, onun ana fikrine önyargısız bir şekilde yaklaşmış, iddialarını tarafsızca araştırmış, yazılarını hak ettikleri özenle inceleme zahmetine girmiş, gerçekleri yalanlardan ayırt etmek için sabırla uğraşmış ya da onun davasına layık olduğu şekilde davranmış olduğunu dürüstçe ileri sürebilir? Sanat veya bilim dünyasının seçkinleri arasında, birkaç istisnai durum hariç, parmağını kıpırdatmış olan ya da dünyaya paha biçilmez bir iyilik sunan ve çok uzun bir süre boyunca acılar çeken, acınacak derece yıpranmış ve en özünde, açıkça çökmüş bir dünya için büyüleyici bir vaadi taşıyan böylesine bir Dini savunmak ya da yüceltmek için olsun ağızından övgü dolu bir fısıltı çıkan destekçiler hani nerede?

Hız Bab'ın üzerine indirilen ve giderek yoğunlaşan azap silsilelerine, Hz. Bahau'llah'ın üzerine sağanak halinde yağdırılan belalara, Bahai Zuhuru'nun hem Müjdecisi'nin hem de Kurucusu'nun uyarılarına, Hz. Abdülbaha'nın yetmiş yıldan daha uzun bir süre boyunca katlanmak zorunda kaldığı acılar kadar yaşamının sonuna yaklaşırken dile getirdiği ve tüm insanlığı artarak tehdit eden tehlikelerle ilgili içten uyarıları ve dileklerini de eklemek gerekir. Tam Babi Zuhuru'nun başlangıcına tanıklık eden yılda doğan; bu yeni Dini sarıp sarmalayan ilk zulüm ateşleriyle vaftiz edilen; henüz sekiz yaşındayken, Babasının da benimsediği Dini altüst eden şiddet dalgalarına tanık olan; anavatanından çok uzaktaki ülkelere hakaret, tehlike ve sıkıntılarla dolu, birbiri ardına gelen sürgünleri O'nunla paylaşan; Akka'ya varışından sonra tutuklanması ve karanlık bir hücredeki küçük düşürücü mahpusluğuna birlikte

tahammül etmeye zorlanan; sürekli tekrarlanan soruşturmalara maruz kalan ve önce Sultan Abdülhamid'in despot yönetimi ve ardından da kuşkucu ve merhametsiz Cemal Paşa'nın zalim ve insafsız askeri diktatörlüğü altındaki bitmek bilmeyen saldırı ve hakaretlere hedef olan Hz. Abdülbaha da, Hz. Bahau'llah'ın eşsiz Misaki'nin Merkezi, Ekseni ve Öğretilerinin Mükemmel Örneği olarak yetkililerin, din adamlarının, hükümetlerin ve halkın elinden Hz. Bab'ın, Hz. Bahau'llah'ın ve birçok inananın içtiği keder kâsesini bizzat tatmıştı.

Babasının Dinini Batı dünyasında yaymak için emek verenler, neredeyse tamamı hapiste geçen uzun yaşamı bir yana Avrupa ve Amerika kıtalarına yaptığı kapsamlı seyahatler süresince sayısız levih ve konuşmasında hem kalemi hem de sesi aracılığıyla dile getirdiği uyarılara ziyadesiyle tanıklırlar. Babası tarafından ilan edilen öğretileri dikkatli bir şekilde ve tarafsızca incelemeleri için birçok yetkiliye ve halk kitlelerine ne kadar çokça ve nasıl da sabırla seslendi? Yorumlamakta olduğu Dinin sistemini nasıl da kesinlik ve vurguyla açıkladı, temel gerçeklerini aydınlattı, ayırt edici özellikleri üzerinde durdu ve prensiplerinin kurtarıcı karakterini ilan etti? Hayatının son yıllarında, gücünün ölçüsünü ve insanlık üzerindeki etkisinin önemini daha yeni göstermeye başlayan, yaklaşan büyük karmaşayı, gelmesi yakın ani değişimi ve tüm dünyayı kaplayacak büyük yangını önceden nasıl da ısrarla bildirdi?

Hız Bab ve Hz. Bahau'llah'a acı veren hüznü dolu olayları ve geçici hayal kırıklıklarını paylaşan; yaşam süresi içinde, gösterdiği bitmez tükenmez ve yorucu çabaları layıkıyla karşılamaktan oldukça uzak bir mahsül toplayan; inancsız bir insanlığı bekleyen ve dünyayı sarsacak felâketin ilk karışıklıklarına tanık olan; yaşlanmaktan beli bükülmüş; inancsız bir kuşağın Babasının Dinine verdiği karşılık şekli yüzünden kabarmaya başlayan fırtınanın etkisiyle gözleri puslanmış ve yüreği Tanrı'nın inatçı ve itaatsiz çocuklarının

yaklaşan kaderinden dolayı kanayan O, nihayet belaların ağırlığı altında aramızdan ayrıldı ki, bu belaları hem Kendisinin hem de Kendisinden öncekilerin üzerine yükleyenler yakında bunun için şiddetli bir hesap vermeye çağrılacaklardı.

“Allah’ım!” diye haykırmıştı sıkıntılar kendisini kuşattığında; “Sana yükseleceğim, Senin önünde duracağım ve huzuruna kavuşacağım günü hızlandır ki üzerime yükledikleri şu zulüm karanlığından kurtulup Senin nurlu yakınlığına varayım ve Ey Nurlular Nurlusu Rabbim, en büyük merhametinin gölgesi altında huzur bulayım.” “Ya Bahau’l-Ebha!” diye yazmıştı yaşamının son haftasında nazil olan bir Levihte, “Dünyadan ve onun halkından feragat ettim. Kalbim kırık, inançsızlık ve sadakatsizlik zihnimi ve bedenimi tüketti. Bu dünya kafesinde ürkmüş bir kuş gibi çırpınıyorum ve her gün senin Melekûtuna uçmayı özleyorum. Ya Bahau’l-Ebha! Bana fedakârlık kadehinden içir ve beni azat et. Beni bu acılardan, dertlerden, bu üzüntülerden ve belalardan kurtar.”

Sevgili dostlar! Eyvahlar olsun, binlerce kez eyvahlar olsun ki böyle mukayese edilmez büyüklükte, böyle son derece değerli, böyle son derece kudretli, böyle aşikâr biçimde masum bir Zuhur, öylesine kör, öylesine yoldan çıkmış, öylesine kötü davranan bir neslin elinden böylesine sapık, böylesine onursuz muamele görsün! “Ey kullarım!” diyerek tanıklık ediyor Hz. Bahau’llah, “Biricik gerçek Tanrı şahidimdir ki, bu ulu, dipsiz ve dalgalı deniz size yakın, hem de şaşılacak derecede yakındır! O size kendi can damarınızdan daha yakındır. Siz isterseniz, bir göz açıp kapamada bu ebedi bağışa, bu kutlu ve nurlular nurlusu kereme erişip ondan payınıza düşeni alabilirsiniz.”

O’ndan Uzaklaşan Bir Dünya

Yaklaşık bir asırlık bir devrimin ardından bir kişi, bugünkü uluslararası manzarayı incelerse ve Bahai tarihinin ilk yıllarına şöyle bir

dönüp bakarsa neyle karşılaşacaktı? Birbiriyle mücadele eden sistemler, ırklar ve milletlerin acılarıyla sarsılmış, kendi yığın yığın sahtekârlıklarının tuzağına düşmüş, yazgısının yegâne Yaratıcısından gittikçe uzaklaşan ve Kurtarıcısına gösterdiği zulüm ve umursamazlığın hızlandığı, kendisini yok edecek bir kıyımın gittikçe daha çok derinliklerine batan bir dünya. Hâlâ yasaklı, kozasından henüz çıkmakta olan ve bir yüzyıllık baskıların yarattığı bilinmezlikten sıyrılmaya başlayan, Allah’ın gazabının korkutucu kanıtlarıyla yüzyüze olan, vurgun yemiş bir dünyanın yıkıntıları üzerinde yükselmeye yazgılanmış bir Din. Ruhun sefalet içinde, ahlaken iflas etmiş, politik olarak parçalanmış, sosyal olarak sarsılmış, ekonomik olarak felç olmuş ve Allah’ın ölç alıcı asası altında acı içinde kıvranan, kan revan içinde ve darmadağın bir dünya. Çağrısı cevapsız bırakılan, hakları verilmeyen, öğütleri bir tarafa atılan, takipçileri kıyım uğramış, amaç ve hedeflerine iftira atılmış, dünyayı yönetenlere yaptığı çağrılar umursanmamış, Müjdecisi şahadet kadehini içmiş, Kurucusu daha önce tanık olunmamış felaket denizlerine sürüklenmiş ve En Mükemmel Örneği yaşamı boyunca süren acıların ve müthiş felaketlerin ağırlığı altında ezilen bir Din. Vakarını ve duruşunu kaybetmiş, dinin parlak ışığının süratle yitmekte olduğu, Tanrı’nın yeryüzündeki hak ve imtiyazlarının arsız bir milliyetçilik ve ırkçılığın güçlerince gasp edildiği -dinsizliğin doğrudan bir sonucu olan- saldırgan bir sekülerizmin muzaffer başını kaldırdığı ve çirkin özelliklerini göstermekte olduğu, “saltanat görkemi”nin gözden düştüğü ve o saltanatların simgesini taşıyanların büyük kısmının tahtlarından kovulduğu, bir zamanlar İslam’da ve daha az ölçüde de olsa Hıristiyanlık’taki kudretli dini hiyerarşinin itibarını yitirdiği ve önyargı ile yozlaşma zehrinin, zaten bozuk bir düzenin içine gömülmüş olan toplumun tüm yaşamsal unsurlarını yiyip tükettiği bir dünya. Beklenen çağın modeli ve parlayan şan ve şerefi olan kurumları yok sayılan ve kimi durumlarda da ayaklar altında çiğnenip kökünden sökülüp atılan, gözler önüne serilmeye başla-

yan sistemi alaya alınan ve kısmen baskı görüp kösteklenen, kötü sonun eşiğindeki bir uygarlığın tek sığınağı olan Düzeni reddedilip meydan okunmuş, Ana Mabedine el konulmuş, “hayranlık içindeki bir dünyanın kıblesi” olan Evi dünyanın en yüce mahkemesinin şahit olduğu üzere büyük bir adaletsizlikle, gaddar düşmanlarının ellerine teslim edilerek gasp edilmiş bir Din.

Eğer hakkıyla değerlendirecek olursak, iki yönlü bir olağanüstü olguya tanık olan bir çağda yaşadığımızı görmemiz gerekir. Birinci olgu, bir asırlık Zuhur’un işaret ve kehanetlerine rağmen, işlerini bu Semavi Dinin sunduğu ilkelere ve ideallere göre uyarlamayı inatla reddeden, eskimiş ve Allahsız bir düzenin ölüm sancılarının işaretini vermekte. İkincisi ise, İlahi ve kurtarıcı Düzenin doğum sancılarını haber vermektedir. Bu düzen ki, kaçınılmaz bir şekilde bir öncekinin yerini alacak. İdari yapısı içerisinde, eşsiz ve tüm dünyayı kapsayan henüz cenin halindeki medeniyet farkına varılmadan olgunlaşıyor. Birinin defteri dürülmekte, zulüm, kan ve yıkıntı içinde ezilmekte. Diğeri ise bugüne kadar görülmemiş bir adalet, birlik, barış ve kültürün ufuklarını açıyor. Birincisi gücünü harcamış, yalanlarını ve kısırlığını göstermiş, bir daha ele geçmemek üzere fırsatlarını yitirmiş ve ölüme doğru hızla gidiyor. Canlı ve yenilmez olan ikincisi, zincirlerini koparıyor ve şiddetli acılara uğramış, tortularından temizlenmiş bir beşeriyetin, mukadderatını gerçekleştirmek için tek sığınağı olarak ününü haklı çıkarıyor.

“Yakında,” diye önceden bildirmişti Hz. Bahaullah, “bugünkü düzenin tomarı dürülecek ve yerine bir başkası açılacaktır. Ve bir daha: “Nefsime yemin olsun! Dünyayı ve dünyada olan her şeyi dürüp yerine yeni bir düzen koyacağımız gün yaklaşmaktadır.” “Günlerimizi hatırlayıp belalarımızın hikâyesini anlatacak ve hiçbir delil ve kanıtı dayanmaksızın Bize karşı haksızca davranmış olanlardan hakkımızın teslimini isteyecek bir milleti Tanrı’nın ayaklan-dıracağı gün yaklaşmaktadır.”

Değerli dostlar! Hz. Bahaullah’ın Dini’ne ıstırap veren tüm bu sınıklar için, ellerine sivil ve dini yetki verilmiş olan kimseler üzerinde dehşet verici ve kaçınılmaz bir sorumluluk vardır. Böylesine büyük ve ürkütücü bir sorumluluğun ağır yükünü herkesten önce taşıyacak olanlar, birbirine eşit derecede dünyanın hükümdarları ve din liderleridir. Hz. Bahaullah “Herkes,” diye şahadet etmekte, “tüm kral-ların O’ndan yüz çevirdiğini ve tüm dinlerin O’na karşı çıktığını iyi biliyor.” “Çok eski zamanlardan beri,” diye belirtiyor, “görünüşte yetki sahibi olanlar, insanları Allah’a yönelmekten mahrum bırakmışlardır. İnsanların En Büyük Okyanus’un etrafında toplanmalarının gerekliliğinden hoşlanmadılar; zira böyle bir toplanmayı kendi iktidarlarını engelleyici bir sebep ve dürtü olarak kabul ettiler ki, durum bugün de aynıdır.” Dahası şöyle yazmıştı: “Krallar da, tıpkı bakanları ve din adamları gibi, Beni tanımanın kendi çıkarlarına uygun olmadığını düşündüler; hâlbuki Benim amacım İlahi Kitaplarda ve Levihlerde açıkça yazılıdır ve Hakikat Özü, bu En Büyük Vahyin dünyanın iyiliği ve ulusların yücelmesi için ortaya çıktığını yüksek sesle ilan etmiştir.” Hz. Bab Delâil-i Seb’a [Yedi Kanıt] adlı eserinde, Kendi döneminde “dünyayı idare eden yedi güçlü hükümdar”ı kastederek, “Ey Lütfedici Tanrı!” diye seslenir; “Onlardan hiçbiri O’nun [Hz. Bab’ın] Zuhuru’ndan haberdar değildi; haberleri olduysa da hiçbiri O’na inanmadı. Kim bilir, belki de bekledikleri şeyin gelip geçtiğini fark etmeden, emellerle dolu olarak bu dünyayı terk edecekler. İşte, İncil’e sıkı sıkıya bağlı olan kralların başına gelen de budur. Allah’ın Resulü’nü [Hz. Muhammed] bekliyorlardı, ama O gelince Kendisini tanımayı başaramadılar. Allah’ın Mazharı hakkında kendilerini bilgilendirmesi için ülkelerinde bir memur görevlendirmeyi bir an bile düşünmeyen bu hükümdarların sarf ededurdukları meblağların ne kadar büyük olduğunu gör! Bunu yapsalardı, yaratılmalarının amacını yerine getirmiş olurlardı. Tüm arzuları arkalarında isimlerinin eserlerini bırakmak olmuştur ve hâlâ böyledir.” Hz. Bab, aynı eserinde şu aydınlatıcı açıklamayı yapmakta ve Hıristiyan din adamlarını Hz. Muhammed’in misyonunun

gerçeğini görmedeki başarısızlıkları için kınamaktadır: “Kabahat onların din adamlarında, çünkü bu kişiler O’na inanmış olsalardı halklarının büyük çoğunluğu da onları takip edecekti. Buna rağmen bakınız ne oldu! Hıristiyan dünyasının âlimleri Mesih’in öğretisini korudukları için âlim kabul edilirler; ancak insanların Emri kabul etmemesine ve kurtuluşa kavuşamamasına bizzat nasıl sebep olduklarını gör.”

Çağrının Muhatapları

Hız. Bab ve Hız. Bahauallah tarafından ilan edilen Mesajın doğrudan muhataplarının, tüm diğer insan sınıfları içinde en önce dünyanın kralları ile din liderleri olduğu unutulmamalıdır. Kendilerine bilerek çok sayıda ve tarihi Levihte hitap edilen, Allah’ın Çağrısı’na cevap vermeye çağrılan, O’nun zulüm görmüş Elçilerinin, çağrılarını, tembihlerini ve uyarılarını açık ve güçlü bir dille yönelttikleri kişiler onlardı. Emir doğduğunda ve sonra misyonu ilan edildiğinde, kendi tebaası ile takipçileri üzerinde çoğunlukla sorgusuz sualsiz ve mutlak bir sivil ve dini otoriteye sahip olanlar onlardı. Neredeyse hiçbir anayasal sınırı olmayan bir kraliyetin görkem ve şatafatıyla övünerek olsun veya görünüşte dokunulmaz bir dini yetkinin surları ardında yerleşmiş halde olsun, kaderlerini kontrol ettikleri kişilerin yol açtığı yanlışlıkların bütün sorumluluğunu üzerlerine alanlar da onlardı. Bir yandan mutlakiyetin diğer yandan da dini hiyerarşiye körü körüne itaatın, o dönem Avrupa ve Asya kıtalarındaki ülkelerin büyük çoğunluğunda kitlelerin politik ve dini yaşamının en belirleyici özelliği olduğunu söylemek abartı olmayacaktır. Bu hükmedilen ve zincirlerle bağlanmış kitleler, kendilerine sunulan bu Mesajın iddialarını ve faziletini takdir edecek veya gerçekliğini açıkça benimseyecek özgürlükten yoksun bırakılmışlardı.

Bu nedenle, Bahai Dini’nin Kurucusu’nun ve daha az ölçüde de olsa Müjdecisi’nin, Çağrılarını tüm ağırlığıyla doğrudan dün-

yanın en güçlü yöneticileri ve dini liderlerine yöneltmeleri, onları en ulvi bazı Levihlerinin muhatabı yapmaları ve açık ve ısrarcı bir dille Çağrılarına kulak vermeye davet etmeleri fazla şaşırtıcı değildir. Kendi Zuhurlarının gerçekliğini onların gözleri önüne sermek için acılara katlanmaları ve çektikleri sıkıntılar ile zulümleri ayrıntılarıyla yazmış olmaları da fazla şaşırtıcı değildir. Bu hükümdar ve liderlerin sahip oldukları güçle yakalanması mümkün olan fırsatların eşsizliğini bu denli çok vurgulamaları, Allah’ın Çağrısına kulak verilmemesinin yaratacağı ciddi sorumluluklar konusunda güçlü ifadelerle uyarmaları ve ona sırt çevrilip reddedilecek olursa bu reddedişin doğuracağı dehşetli sonuçları önceden bildirmelerine de şaşmamak gerekir. Krallar Kralı ve Allah’ın bizzat Vekili Olan Kimsenin, Kendisine arka çevrilince ve horlanıp zulme uğrayınca, şu veciz ve önemli kehanette bulunmuş olmasına da pek şaşılmalıdır: “İnsanlar arasında iki sınıfın kudreti ellerinden alındı: kralar ve din adamları.”

Kişiliklerinde yalnızca dünyevi bir yönetimin haşmetini değil, çoğunlukla da tebaası üzerinde karşı çıkılmaz bir egemenliği elinde tutan bu kral ve imparatorların Hız. Bahauallah’ın Dini ile ilişkileri, Emrin Kahramanlık ve Oluşum Çağlarının en parlak bölümlerinden birisini oluşturur. Avrupa ve Asya’nın taç sahiplerinin büyük bir kısmını kapsayan bu İlahi çağrılar, onları Allah’ın Zuhurunun Kaynağı ile doğrudan muhatap tutan Mesajların konusu ve dili, böylesine muazzam bir etkiye karşı gösterdikleri tepkinin doğası ve bunun ardından gelen ve bugün bile görülebilecek sonuçlar, benim yeterli ölçüde değinmeyeceğim bir konunun çarpıcı özellikleridir ki, gelecekteki Bahai tarihçiler bu meseleyi tam anlamıyla ve hakkıyla ele alacaklardır.

Kendi döneminde Avrupa’nın en güçlü hükümdarı olan Fransa İmparatoru III. Napolyon; Hıristiyanlığın en büyük kilisesinin başı ve hem dünyevi hem ruhani yetkinin esasını taşıyan Papa IX. Pius;

muazzam Rus İmparatorluğu'nun kudretli Çarı II. Alexander; hükmettiği imparatorluk dünyanın tanık olduğu en büyük politik birliği haline gelen ünlü Kraliçe Victoria; III. Napolyon'u mağlub eden ve birleşik bir Almanya'nın yeni hükümdarı olarak ilan edilen Prusya Kralı I. Wilhelm; Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun despot kralı ve meşhur Kutsal Roma İmparatorluğu'nun varisi olan Franz Joseph; hem Padişahlığın hem Halifeliğin gücünü simgeleyen gaddar Abdülaziz; İran'ın despot yöneticisi ve Şii İslam'ın en kudretli hükümdarı olan kötü şöhretli Nasıruddin Şah- kısacası Kendi döneminde gücün ve egemenliğin dünyadaki en önde gelen simgelerinin büyük çoğunluğu, tek tek, Hz. Bahau'llah'ın özel ilgi odağı olmuş ve O'nun çağrılarının ve uyarılarının gücüne çeşitli ölçülerde maruz kalmışlardır.

Ancak, Hz. Bahau'llah'ın, Mesajını gönderme işini, saltanatlarının gücü ve yönettikleri ülkelerin büyüklüğüne göre yalnızca birkaç hükümdarla sınırlanmamış olduğu da iyi anlaşılmalıdır. O'nun Kalemi, Zuhurunun yıldızının zirveye doğru yükseldiği ve Kendisinin düşmanı olan hükümdarın ellerinde ve onun sarayının civarında bir mahkûm olduğu günlerde tüm krallara hitap etmiş ve uyarılarda bulunmuştur. Suretü'l-Mülûk [Krallar Suresi] olarak adlandırılan, içinde Osmanlı Sultanı ile vezirlerine, Hıristiyan âleminin krallarına, Bab-ı Âli'de görevli Fransız ve İran Büyükelçilerine, İstanbul'daki Müslüman din adamlarına ve şehrin ilim irfan sahipleriyle sakinlerine, İran toplumuna ve dünyanın filozoflarına özellikle hitap edilen ve uyarılarda bulunulan unutulmaz bir Levihte Sözlerini Doğu ve Batı'nın tüm hükümdarlarına şöyle yöneltir:

Krallara Levihler

"Ey dünya kralları! Kutsal Ova'daki Kızıl Tepeden yeşermiş, bu yüce ve meyve yüklü ağaçtan 'O'ndan başka İzzetli, Güçlü ve Bilge bir ilah yoktur' diye seslenen Tanrı Sesine kulak verin... Ey hakan-

lar topluluğu, Tanrı'dan korkun ve bu en yüce fazıldan kendinizi mahrum etmeyin. Neyiniz varsa fırlatıp atın; Yüce ve Ulu Tanrı'nın Kulpuna sınımsız sarılın. Kalplerinizi Tanrı'nın Yüzüne çevirin; arzularınızın size buyurdıklarını terk edin ve mahvolanlardan olmayın. Ey kul, onlara Ali'nin [Hz. Bab] hikâyesini anlat; O ki izzetli ve önemli Kitabını taşırken, ellerinde Tanrı'dan kanıt ve tanıtlarla, kutsal ve bol delillerle onlara gerçeği getirmişti. Oysa siz ey krallar, O'nun günlerinde Tanrı'nın Zikrine kulak vermediniz ve nurlu Göğün ufkundan doğup parlayan ışıkların rehberliğinden yoksun kaldınız. O'nun Emrini araştırmadınız; hâlbuki bu sizin için güneşin aydınlattığı her şeyden daha hayırlıydı; n'olaydı bunu bilseydiniz. İran'ın o zalim din adamları O'nun aleyhinde hüküm verip O'nu insafsızca katledinceye kadar gaflet içinde kaldınız. O'nun ruhu Tanrı'ya yükseldi ve uçmak sakinleri ile O'na yakın gelen melekler bu zulüm karşısında iki gözleri iki çeşme ağladılar. Dikkat edin ki, bundan sonra da önceki gibi kayıtsız kalmayınız. Sizi yaratan Tanrı'ya dönün ve gafillerden olmayın... Yüzüm peçenin arkasından göründü ve yerde ve gökteki her şeyi aydınlattı. Oysa siz O'nun için yaratılmış olmanıza rağmen O'na dönmediniz, ey sultanlar topluluğu! İmdi size söylediklerime uyun ve onları gönül kulağıyla dinleyin; arka çevirenlerden olmayın. Çünkü övüncünüz saltanatınızda değil Tanrı'ya yakınlığınızda ve O'nun kutlu ve saklı Levihlerinde gönderilen buyruğuna itaatinizdedir. İçinizden biri tüm dünyaya, içinde ve üzerindeki her şeye, denizlere, karalara, dağlara ve ovalara bile hükmetse, Tanrı'nın yanında adı anılmadıkça bütün bunların ona hiçbir yararı olmaz, n'olaydı bunu bileydiniz... Öyleyse kararlı adımlarla kalkın ve kaçırdığınızı telafi edin. Sonra O'nun güçlü Denizinin kıyısındaki kutsal Avlusuna yönelin. Yönelin ki, O'nun parlayan yüreğinin sedefinde saklı bilgi ve bilgelik incileri size görünsün... Sakın ola ki O'na yönelenlerin kalplerini canlandıran Tanrı meltemini gönüllerinize esmekten alıkoymayasınız..."

“Ey dünyanın padişahları! Tanrı’dan korkunuz,” diye nazil etmişti aynı Levihte, “Tanrı’nın koyduğu sınırları aşmaktan sakınıniz. Kitabında verdiği emirlere uyunuz; o emirlerin çizgisinden dışarı çıkmayınız. Uyanık olunuz, kimseye bir hardal tanesi kadar olsun haksızlık etmeyiniz. Adalet yolunda gidiniz, adalet yolu doğru yoldur. Aranızdaki anlaşmazlıkları giderip silahlarınızı azaltınız ki masraflarınızın yükü hafiflesin ve içiniz rahat etsin. Sizi birbirinizden ayıran ihtilafları ortadan kaldırınız; o zaman, şehirlerinizin ve ülkelerinizin güvenliğini sağlayacak küçük bir kuvvet müstesna olmak üzere, artık büyük bir silahlı kuvvet bulundurmaya ihtiyacınızda olmadığınızı göreceksiniz. Tanrı’dan korkunuz, ılımlılık sınırını aşıp aşırıya kaçanlardan olmayınız. Her sene masraflarınızı bir kat daha arttırmakta ve bunun yükünü uyruklarınıza yüklemekte olduğunuzu öğrendik. Cidden söylüyorum; bu onların götüremeyeceği kadar ağır bir yük ve büyük bir zulümdür. İnsanlar arasında adaletle hüküm veriniz, aralarında adalet timsali olunuz. İnsaf ile düşünürseniz, size ve makamınıza yaraşanın bu olduğunu görürsünüz.”

“Size başvurup gölgenize sığınan herhangi bir kimseye haksızlık yapmaktan çekininiz. Tanrı korkusu ile yürüyünüz; takva üzere yaşayınız. Kudretinize, ordularınıza, hazinelerinize dayanmayınız. Sizi yaratmış olan Tanrı’ya tevekkül edip O’na güveniniz; bütün işlerinizde O’nun yardımını dileyiniz. O dilediğine yerin ve göklerin askerleriyle yardım eder.”

“Biliniz ki, yoksullar aranızda Tanrı emanetidir. Emanete hıyanet etmeyiniz, onlara zulmetmeyiniz, hainler yolunda yürümeye dikkat ediniz. Adalet terazisinin kurulup herkese hakkının verildiği ve varsıl olsun yoksul olsun bütün insanların eylemlerinin tartıldığı günde emanetinin hesabı sizden muhakkak sorulacaktır.”

“Bu levihte açık ve eşsiz bir ifadeyle size verdiğimiz öğütlerle kulak asmayacak olursanız Tanrı’nın ceza kılıçları her yönden üzer-

rinize çekilecek ve hakkınızda O’nun adaletli hükmü verilecektir. O gün O’na karşı durmağa kudret bulamayacaksınız, kendi acınızı göreceksiniz. Kendinize ve elinizin altındakilere acıyınız; onlar arasında hükmünüzü Tanrı’nın en mukaddes ve yüce levhinde buyurdıklarına göre veriniz. Müminlere bir uyarı niteliğindeki bu Levihtedir ki Tanrı her şeyin belirlenmiş ölçüsünü tayin etmiş, her şeyi onda açıklamıştır.”

“Emrimizi inceleyiniz, başımıza gelenleri araştırınız, Bizimle düşmanlarımız arasında adaletle hüküm veriniz, komşularına karşı adilâne hareket edenlerden olunuz. Zalimin zulmünü durdurmaz ve mazlumun hakkını korumazsanız insanlar arasında övünmeye ne hakkınız olur? Haklı olarak övünebileceğiniz ne var? Yiyip içtiğiniz mi? Hazinelerimize doldurduğunuz servet mi? Yoksa bezendiğiniz ziynetlerin türlülüğü ve değerliliği mi? Gerçek övünç bu gibi gelip geçici şeylerde olsaydı üzerinde yürüdüğünüz şu toprağın size karşı övünmesi gerekirdi; çünkü bu şeyleri Hakk’ın izniyle size veren odur. Sahip olduğunuz her şey, Tanrı’nın takdirine göre hep onun bağrındadır. Siz bu serveti Tanrı’nın bir inayeti eseri olarak onun sinesinde çıkarıyorsunuz. İmdi halinizi bir düşününüz, övündüğünüz şeye bakınız. N’olaydı görüp anlaydınız! Hayır! Bütün yaradılış avucunda tutana yemin olsun ki, sizin hakiki ve ebedi övüncünüz ancak Tanrı emirlerine sınıksız yapışmakta, yasalarını can ve gönülden tutmakta, o yasaların uygulanmadan kalmamasına dikkat etmekte ve şaşmadan doğru yolda gidedurmaktadır.”

Ve yine aynı Levihten: “Ey hükümdarlar! Yirmi yıl oluyor ki her gün yeni bir belanın acı şerbetini tatmaktayız. Bizden önce gelenlerin hiçbiri Bizim katlandığımızı katlanmamıştır. N’olaydı görüp anlaydınız! Aleyhimize kalkanlar bizi öldürdüler, kanımızı döktüler, malımızı yağma ettiler, adımızı lekelediler. Siz başımıza gelen belaların çoğunu bildiğiniz halde ses çıkarmadınız, zalimin

elini durdurmadınız. Adalet fikrinizin bütün insanlık gözünde tamamıyla sabit olması için zalimin zulmüne engel olmak ve uyruklarınıza adaletle davranmak göreviniz değil midir?”

“Allah halkın idare dizginini elinize, adaletle hüküm sürüp biçarelerin haklarını korumak ve haksızlık yapanları cezalandırmak şartıyla teslim etmiştir. Tanrı'nın kendi Kitabında size tayin ettiği ödevi ihmal ederseniz, isimleriniz O'nun katında haksızlar arasında anılır. Hatanız cidden fahiş olacaktır. Kendi kuruntularınıza uyup yüceler yücesi, güçlüler güçlüsü, yaşayılmaz ve mücbir olan Tanrı'nın emirlerini arkanıza mı atıyorsunuz? Sizdekileri atınız ve Tanrı'nın size emrettiğine sarılınız. O'nun fazlını isteyiniz; O'nun fazlını isteyen O'nun doğru yolunda yürür.”

“Bulduğumuz hali göz önüne getiriniz, müptela olduğumuz bela ve sıkıntıları seyrediniz. Bir an bile Bizi ihmal etmeyiniz; Bizimle düşmanlarımız arasında adaletle hüküm veriniz. Bu sizin açık menfaatinize bir hareket olur. Halimizi ve başımıza gelenleri size işte böyle anlatıyoruz ki bu belaları bizden uzaklaştırıp yükümüzü hafifletesiniz. İsteyen Bizi bu belalardan kurtarmaya çalışsın; istemeyene gelince, Rabbim şüphesiz yardımcılarının en iyisidir.”

“Ey kul! Sana indirdiklerimizi halka bildir ve onları sakındır. Kimseden korkup çekinme, sarsılma. Tanrı'nın, yerde gökte bulunanların gözünde Kendi kanıtını yükseltip Emrini yücelteceği gün yaklaşmaktadır. Daima Rabbine güven, gözlerini O'na dik, O'nun doğruluğunu inkâr edenlerden yüz çevir. Efendin Tanrı senin için yeter bir yardımcı olsun. Sana yönelecek hiçbir hükümdar bulunmasa da Biz dünyada Senin zaferini sağlayıp Emrimizi yükseltmeye ant içmişizdir.”

Hız. Bahau'llah'ın zihninin tüm zamanlardaki en parlak tecellilerini içeren paha biçilmez bir hazine, O'nun Dünya Düzeni'nin Fermanı, Kanunlarının asıl kaynağı, Ahit ve Misak'ının Habercisi, en asil tavsiyeleri, en önemli ilanları ve olağanüstü kehanetle-

rinden bazılarını içeren Baş Eser ve sıkıntılarının tüm şiddetiyle sel gibi boşalırken, dünyayı yönetenlerin Kendisine tam anlamıyla arka çevirdikleri bir zamanda nazil olan Kitab-ı Akdes'te [En Kutsal Kitap] şunları okuruz:

“Ey dünyanın padişahları! Her şeyin hâkimi Rab geldi. Saltanat, güçlü Koruyucu, Kendi Kendine Var Olan Allah'ındır. Allah'tan başkasına tapmayın ve nurani kalplerle yüzlerinizi bütün isimlerin Maliki olan Rabbinize çevirin. Eğer bilseydiniz, bu, sahip olduğunuz hiçbir şeyle kıyaslanamayan bir Emirdir. Başkaları için biriktirdiğiniz şeylerden sevinç duyduğunuzu ve mahfuz Levhimde tahsis edilen dünyalardan kendinizi mahrum ettiğinizi görüyoruz. Topladığınız hazineler sizleri en yüce amaçtan uzaklaştırmıştır. Bu sizlere yakışmaz, eğer anlayabilseydiniz. Kalplerinizden bütün dünyevi kirleri temizleyin ve dünyanın titremesine ve her şeyden vazgeçerek Saklı Levhin emrettiğine yapışanların dışında tüm insanların feryat etmesine neden olan, yerin ve göğün Yaradanı Rabbinizin Âlemine girmeye koşun...”

En Büyük Yasa Nazil Oldu

Ve yine: “Ey dünyanın padişahları! En Büyük Yasa bu Nokta'da, bu en nurlu nazargâhta nazil olundu. Son Saat'in gelişini müjdeleyen ve Ay'ın yarılmasına neden olan Yüce Emredici'nin İradesi sayesinde gizli her şey açığa çıktı ve değiştirilemez her hüküm açıklandı.”

“Ey dünyanın padişahları! Sizler sadece kullarsınız. Padişahlar Padişahı olan Kimse en harikulade izzetiyle süslenmiş olarak göründü ve sizleri Tehlikeden Koruyan, Kendi Kendine Var Olan Zatına çağırıyor. Dikkat edin ki, kibir sizi Zuhurun Doğduğu Yeri tanımaktan alıkoymasın, bu dünyaya ait şeyler sizi göklerin Yaradanı'ndan bir perde gibi ayırmasın. Kalkın ve tüm milletlerin Maksudu olan Kimse'ye, Kendinden tek bir kelimeyle sizi yaratan

ve her zaman Kendi hâkimiyetinin simgeleri olmanızı takdir buyurana hizmet edin.”

“Allah’ın hakkaniyetine yemin olsun! Arzumuz ülkelerinize el koymak değildir. Görevimiz insanların kalplerini ele geçirmek ve onlara sahip olmaktır. Baha’nın gözleri onların üzerindedir. İsimler Âlemi buna şahadet eder, eğer anlayabilseydiniz. Her kim Rabbinin izinde giderse, dünyadan ve dünyada olan her şeyden vazgeçer; o halde, böylesine haşmetli bir makama sahip olan Kimse’nin feragati ne kadar daha büyük olmalı! Saraylarınızı terk edin ve O’nun Yüce Âlemi’ne kabul edilmek için acele edin. Bu, gerçekten de, size dünyada ve ahirette yararlı olacaktır. Buna yüce âlemin Rabbi şahittir, eğer bilseydiniz.”

“Dünya âlemimde, Emrime yardım etmeye kalkan ve kendisini Benden başka her şeyden koparan hükümdarı ne büyük bir mutluluk bekliyor! Böyle bir hükümdar, Allah’ın Baha ehli için hazırladığı Kızıl Gemi’nin yolcularındandır. Herkes onun ismini övmeli, makamına saygı göstermeli ve şehirleri, görünen ve görünmeyen âlemlerin tüm sakinlerinin güçlü Koruyucusu olan İsmimin anahatlarıyla fethetmesine yardımcı olmalıdır. Böyle bir hükümdar insanlığın gözbebeği, yaradılışın alnındaki parlak süs, bütün dünyaya inayetlerin kaynağıdır. Ey Baha ehli, mal ve mülkünüzü, hatta hayatınızı onun yardımına adayın.”

Aynı Kitapta açıkça şu da bildirilir: “Ey hükümdarlar topluluğu! Sizlerden hiçbir şey istemedik. Size, gerçekten de, Allah rızası için öğüt veriyoruz ve sizin elinizden Başımıza gelenlere gösterdiğimiz sabır gibi sabır göstereceğiz.”

Ayrıca Kraliçe Victoria’ya gönderdiği Levihte dünyanın tüm krallarına hitap ederek hepsini Küçük Barışa sarılmaya çağırır; öyle ki bu, yalnızca O’nun Zuhuru’nun kudretinin tamamıyla farkında olanların ve Dininin öğretilerine açıkça inananların ilan edebilecekleri ve nihayetinde kurmaları gereken En Büyük Barıştan farklıdır.

“Ey cihanın taçlıları! Biz sizin her yıl masraflarınızı arttırıp bu masrafların yükünü uyruklarınıza yüklediğinizi görüyoruz. Bu cidden büyük bir haksızlıktır. Bu Mazlum’un ahlarından ve gözyaşlarından korkunuz, halklarınıza ağır yük yüklemeyiniz. Kendinize saraylar yaptırmak için onları soymayınız. Kendiniz için seçtiğinizi onlar için seçiniz. Anlayabilerseniz, bu öğüdü mü sizin kendi yararınızdır. Halklarınız hazinelerinizdir. Yönetiminizde Tanrı buyruklarını çiğnemekten ve onları uğrulara teslim etmekten sakınız. Saltanatınız, kalıcılığınız, zaferleriniz hep onlar sayesinde. Bununla beraber onlara ne kadar hor bakmaktasınız! Ne şaşılacak şey, ne şaşılacak şey!”

“Mademki En Büyük Barışı reddettiniz, hiç olmazsa Küçük Barış’a sarılınız; sarılınız ki bir dereceye kadar kendi halinizi ve size bağlı bulunanların halini ıslah edebilirsiniz.”

“Ey yerin yöneticileri! Uzlaşınız, uzlaşınız ki ülkelerinizin güvenliğini sağlamaya yetecek silahlı kuvvetlerden fazlasına ihtiyaç duymayasınız. Sakınınız, Alim ve Emin Olan’ın öğütlerini tutmazlık etmeyiniz.”

“Ey hükümdarlar! Birleşiniz, birleşiniz ki aranızda esen nifak karsırgası dinsic ve milletleriniz rahat yüzü görsün. Anlamak isteyen anlasın. İçinizden biri bir başkasına silah çekerse hep birlikte ona karşı ayaklanınız, çünkü bu adaletin kendisidir.”

Dahası Hz. Bahauallah Hıristiyan krallara, kendilerini kınayan sözlerini özellikle yöneltmekte ve açık ve yanlış anlaşılacak bir dille Zuhuru’nun gerçek karakterini açıklamaktadır:

“Ey Hıristiyanlık âlemi hükümdarları! Tanrı Ruhu İsa’nın ‘Ben gidiyorum ve yine geleceğim.’ dediğini işitmediniz mi? Öyle ise, O size bulutlar içinde tekrar gelince Yüzüne bakmak ve Huzuruna kavuşmak için neden O’na yaklaşmadınız? Başka bir yerde de ‘Gerçeklik Ruhü gelince sizi tüm gerçeklere yönlendirecek’ buyurmuştur. Bununla beraber, O hakikati getirince O’na yönelmekten

kaçınarak kuruntu ve eğlencelerinize devam ettiniz. O'nu karşılamaya gelmediğiniz gibi, Tanrı ayetlerini ağızından işitip Güçlü, Nurlu ve Hikmetli Olan'ın türlü hikmetlerinden yararlanmak için O'nun mülakatına da rağbet göstermediniz. Bu kusurunuz sebebiyle Tanrı nefesinin üzerinize esmesine mani oldunuz, canlarınızı O'nun hoş kokularından mahrum bıraktınız. Şehvetlerinizin vadi-sinde dolaşaduruyorsunuz Siz ve sahip olduğunuz her şey gelip geçecektir. Elbette Tanrı'ya dönecek ve bütün yaratıkları bir araya toplayacak Olan'ın huzurunda bütün ettiklerinizin hesabını vereceksiniz..."

Hz. Bab, Görevinin ilk yılında nazil olan ve Hz. Bahaullah tarafından Babi Devri'ndeki "bütün kitapların birincisi ve en büyüğü" olarak tarif edilen, Yusuf Suresi'nin şanlı tefsiri olan Kayyumu'l-Esma'da dünyanın krallarına ve prenslerine şu heyecan verici çağrıda bulunmuştur:

"Ey krallar topluluğu ve kralların oğulları! Hepiniz Allah'a ait olan krallıklarınızı terk edin... Krallığınız gerçekten beyhudedir, çünkü Allah dünyevi egemenliği Kendisini inkâr edenlere bırakmıştır... Ey krallar topluluğu! Bize gönderilen ayetleri doğrulukla ve aceleyle Türk ve Hint halklarına ve onların ötesinde, doğrulukla ve var gücünüzle Doğu ve Batıdaki ülkelere bildiriniz... Allah'a yemin olsun! Eğer iyilik ederseniz kendinize iyilik etmiş olursunuz ve eğer Allah'ı ve O'nun ayetlerini inkâr ederseniz, Biz gerçekten, Allah'ın yardımıyla ne yaratıklara ne de dünya mülküne muhtacız."

Ve bir kez daha, "Ey krallar topluluğu, Allah'tan korkun ki, O'nun Zikri Olan Kimse'den [Hz. Bab], Hakikat sizlere O Zikrin şaşılacak güzellikteki diliyle söylenmiş olarak bir Kitapla ve Allah'ın ayetleriyle geldikten sonra uzak kalmayasınız. Allah'ın inayetine kavuşmaya çalışın, çünkü Allah sizin için O'na iman ettikten sonra bütün Cennet kadar uçsuz bucaksız bir Bahçe takdir buyurmuştur."

Hz. Bab ile Hz. Bahaullah tarafından toplu olarak dünyanın hükümdarlarına ve daha özel olarak da Hıristiyan krallara hitap eden çığır açıcı nasihat ve uyarılarının sayısı o kadar fazla ki. Dinimizin ikiz Kurucularının uğradıkları zulümleri soğuk bir aldırmaçlıkla seyreden veya uyarılarını küçümseyen, ister kral olsunlar ister imparator, hükümdarların her birine hitap eden cesur ve kehanet dolu bu ifadeleri bir an için göz ardı eder, hatta bir miktar bile düşünmezlik edersem, mevzumun anafikrine haksızlık yapmış olurum. Ne Hz. Bahaullah'ın ne ondan daha az ölçüde Hz. Bab'ın kalemlerinden sel gibi akarak Avrupa ve Asya'nın hükümdarlarına hitap eden iki binden fazla ayeti aktarabilirim, ne de bu hayret verici ifadelere sebep olan koşulları ve yarattıkları sonuçları ayrıntılarıyla yazmak niyetindeyim. Geleceğin tarihçileri, Hz. Bahaullah'ın Dini'nin Kahramanlık ve Oluşum Çağlarındaki bu çok önemli olayları daha geniş ve daha bütünsel bir bakış açısıyla görerek, kapsamı ve yarattığı etkiler bakımından insanlığın dini tarihinde bir benzeri olmayan bu İlahi Mesajların nedenlerini, içerdikleri imaları ve etkilerini şüphesiz ki tam doğru bir şekilde değerlendirerek ayrıntılı bir şekilde tasvir edebileceklerdir.

Hz. Bahaullah, Fransa İmparatoru III. Napolyon'a şu sözlerle hitap etmiştir: "Ey Paris kralı! Keşişe söyle çan çalmasını. Hakk'a yemin olsun! En Ulu Çan, İsm-i Âzam olan kişinin heykelinde ortaya çıktı ve yüceler yücesi Rabbin irade parmakları onu ölümsüzlük ceberutunda kendi Ebha adıyla çalmaktadır. İşte senin Rabbinin ulu ayetleri bir kez daha senin için indi ki bütün ulusların inleyip ağladığı, şehirlerin temelini sarsıldığı, tüm gözlerin, bilici ve hikmetli Tanrı'nın diledikleri hariç, dinsizlik tozları ile perdelen-diği şu günlerde yerin ve göğün yaratıcısı olan Tanrı'nın zikrine kalkasın... Ey kral! Ölmezlik Şehrinin ötesindeki mukaddes ve beyaz noktanın üstünde yükselen bu Sina'da Yeşil Ağaç'tan alev alev görünen bu Ateşin 'Benden başka günahları bağışlayıcı ve

acıyıcı bir Tanrı yoktur' çağrısına kulak ver. Biz, Kutsal Ruh ile güçlendirdiğimiz Kimse'yi [Hz. İsa] yüceler yücesi ve nurlular nurlusu Rabbinizin irade ufkunda parlayan ve eserleri Batı'da görünen bu Nuru haber vermek üzere size göndermiştik. Bugün O'na, o ışığa yöneliniz; öyle bir gün ki Tanrı onu bütün günlerden üstün tutmuştur; öyle bir gün ki Rahman, göklerde ve yerlerde bulunanların cümlesi üzerinde belirlemiştir. Tanrı'nın hizmetine ve Emrinin zaferine kalk; o gerçekten sana görünen ve görünmeyen ordular ile yardım eder, seni güneşin doğduğu yerlere sultan yapar. Senin Rabbin gerçekten güçlüler güçlüsüdür, nurlular nurlusudur. Sen heykelini İsmimin süsüyle, dilini zikrimle ve kalbini aziz ve yüce olan Sevgim ile süsle. Biz senden, sendekinden ve bütün yeryüzü hazinelerinden daha değerli olan şeyi istedik. Senin Rabbin gerçekten her şeyi bilen ve her şeyden haberdar olandır.."

"Ey Kral! Savaş ilanının [Kırım Savaşı] nedenini soran Rus Çarı'na cevap olarak söylediğin bir söz kulağıma geldi. Senin Rabbin her şeyi bilen ve her şeyden haberi olandır. 'Yatağımda uyuyordum, zulüm gören ve Karadeniz'de boğulan insanların feryadı beni uyandırdı' demişsin. Böyle dediğini işittik ve senin Rabbin dediğine tanıklık ederiz. Seni uyandıran şeyin o feryat olmayıp senin kendi ihtirasların olduğuna tanıklık ederiz. Biz seni tarttık ve eksik bulduk. Bu sözden ne demek istediğimizi anla ve sezicilerden ol... Sen sözünde samimi olsaydın, Aziz ve Bilge'nin katından sana gönderilen Tanrı Kitabı'nı tutup arkana atmazdın. Biz seni onunla denedik ve seni iddianda samimi bulmadık. Kalk ve elinden kaçanı telafiye bak. Dünya ve sende olan her şey yok olacak, padişahlık senin ve atalarının Rabbi olan Tanrı'ya mahsus kalacaktır. İşleri kendi ihtiraslarına göre sınırlandırmak sana yaraşmaz. Bu Mazlum'un ahından sakın, O'nu zalimlerin oklarından korusun. Yaptıkların yüzünden ülkende karışıklık çıkacak, yaptıklarının cezası olmak üzere imparatorluğun elinden gidecektir. O zaman kendini açık

bir hüsrana içinde bulacaksın. Oradaki bütün halk şiddetli bir sarıntıya uğrayacaktır; meğerki bu Emrin zaferi için ayağa kalksın ve bu doğru Yolda Ruh'a [Hz. İsa] tabi olsun. İzzetin seni mağrur mu etti? Hayatıma yemin olsun, bu büyüklüğün devam etmez ve yakında sona erer; meğerki bu sağlam İpe yapışsın. Biz zilletin seni kovalamakta olduğunu görüyoruz, sen ise bunun farkında değilsin... Saraylarını mezarlıkta ve imparatorluğunu isteyene bırak; sonra Melekûta yönel. Ona yönelenlerdensen, gerçekten de bu, Tanrı'nın senin için istediğidir... Yok, eğer saltanatın yükünü taşımak istersen, o zaman Rabbinin Emri'ne yardım etmek için taşı. Övgüler olsun bu makama; her kim ona erişirse, Bilici ve Bilge Olan'dan gelen tüm iyiliklere ermiş olur... Yok olacağını bildiğin hazinelerine mi güveniyorsun? Yoksa hepsi Baha ehlinin gözünde ölü bir karıncanın gözbebeği kadar bile bir değer taşımayan bu yerkürenin bir karış toprağına hükmettiğin için mi seviniyorsun? Onu ona rağbeti olanlara bırak ve sen kendin Âlemlerin Gayesi'ne yönel. Nerede mağrurlar ve sarayları? Gözünü onların mezarlarına bir çevir de herkes için elle tutulan bir ibret yaptığımız o mezarlardan ders al. Vahyin hoş kokulu cazibesine tutulacak olursan, yönünü melekûta çevirerek saltanatı bırakır ve bu yüce Manzaraya yaklaşmak için varını yoğunu yoksullara bağışlarsın."

Papa İçin Nazil Olan

Hz. Bahau'llah Papa IX. Pius'a şöyle buyurmuştur: "Ey Papa! Yırt at perdeleri. Rabler Rabbi bulutların gölgesinde geldi; hüküm, Aziz ve istediği gibi davranan Tanrı tarafından yerine getirildi... O, gerçekten, ilkinde olduğu gibi yine Gökten indi. Dikkat et de Ferisilerin açık bir kanıt ve tanıt olmaksızın O'nunla [Hz. İsa] mücadele ettikleri gibi sen de O'nunla mücadele etme. Sağ elinde bağışın bengisuyu, sol elinde adaletin seçkin şarabı akmakta; önünde işaretlerinin bayraklarını taşıyan Cennet melekleri yürü-

mekte. Hiçbir adın seni yerin ve göğün yaratıcısı olan Tanrı'dan alıkoymaması için aç gözünü. Dünyayı ardında bırak ve yönel tüm yeryüzünü aydınlatan Rabbine... Zuhurun Sultanı evlerin en harap olanında yaşarken sen saraylarda mı kalıyorsun? Onları isteyenlere bırak; sevinç ve coşkuyla Melekûta bak... Rahman olan Rabbinin adıyla dünya halkları arasında kalk ve güven elleriyle Dirim Kadehini al; önce kendin iç, sonra tüm inanç sahiplerinden ona yönelenlere sun..."

"Ruh'u [Hz. İsa] hatırla; zuhur ettiği zamanda yaşayan en âlim kişiler O'nun aleyhine hüküm verirken, basit bir balıkçı O'na iman etti. O halde, siz ey anlayış sahipleri, ibret alınız! Sen, gerçekten de, O'nun isimler göğünün güneşlerinden birisin. Karanlığın üzerini örtmemesi ve seni perdeleyip O'nun ışığından mahrum etmemesi için kendini koru... Güç ve saltanat ile onlara geldiğinde Oğul'a [Hz. İsa] karşı çıkanları hatırla. Kendisini bekleyen ve ayrılığından ötürü yas tutan Ferisilerin sayısı niceydi! Ne var ki O'nun gelişinin burcusu üzerlerine esip güzelliği görününce O'ndan yön çevirdiler ve Kendisine karşı çıktılar... İnsanlar arasında hiçbir önemi olmayan bir avuç yoksuldan başka O'na yönelen olmadı. Oysa bugün kendisine güç ve egemenlik verilen herkes Onun Adını taşımakla övünüyor! Aynı şekilde, bu günlerde, Benim Adıma kiliselerine kapanan ve kararlaştırılan zaman gelip de güzelliğimizin örtüsünü açtığımızda, sabah akşam durmaksızın çağırdıkları Beni tanımayan keşişlerin sayısının ne çok olduğunu gör."

"Oğul'un gizlediği Kelime ortaya çıktı. O, bugünde insan heykelinde indirildi. Baba olan Rab kutlu olsun! O, uluslara gerçekten de en büyük görkemiyle gelmiştir. O'na dönün, ey iman sahipleri!... Bugün Kaya [Petrus] en büyük haykırıyla haykırdı ve Her Şeyin Sahibi olan Ulu Rabbine övgüler sunarak şöyle dedi: 'İşte! Baba burada ve Melekûtun vaadi gerçekleşti!..' Dünya günahlarından arınsın diye, Rahman'ın yolunda bedenim çarmıhı gözler, başım mızrağı bekler..."

"Ey Başrahip! Çürüyen kemikleri Yaratanın, O'nun İsm-i Âzam'ı olan Kimse'nin ağzından verdiği öğütlere kulak ver. Sahip olduğun süsleri sat ve onları geceyi gündüze ve gündüzü geceye çeviren Tanrı'nın yoluna harca. Tahtını krallara bırak ve yüzünü Tanrı'nın Krallığına çevirerek yaşadığın yerden çık; dünya bağlarından arınmış olarak yer ve gök arasında Rabbine övgüler sun. İşte İsimlerin Maliki, Aziz ve Her Şeyi Bilen Rabbin katından sana böyle buyurdu. Krallara öğüt ver ve şöyle söyle: 'İnsanlara eşit muamele edin. Kitapta belirlenmiş sınırları aşmamaya dikkat edin.' Sana yaraşan, gerçekten de budur. Kendini dünyadaki nesnelere ve zenginliklere kaptırma sakın. Bırak bunları isteyenlere; sarıl yaratılışın Rabbi tarafından sana verilen öğütlere. Biri sana dünyanın tüm zenginliklerini de teklif etse, bakmaya bile tenezzül etme. Rabbin gibi ol. Tanrı'nın kendisini yaratılış kitabının süsü kıldığı Zuhur Dili işte böyle buyurdu... Eğer ayetlerimin sarhoşluğu seni kaplarsa ve yerin ve göğün Yaratıcısı olan Rabbinin arşı huzuruna gelmeyi istersen, giysin sevgim, zırhın zikrim ve azığın her gücün göstericisi olan Allah'a tevekkül olsun... Gerçekten de, hasat günü geldi ve her şey birbirinden ayıklandı. Tanrı seçtiğini adalet mahzeninde sakladı ve müstahak olanları ateşe attı. Kudretli ve Sevecen Rabbinin bu vaat edilen gündeki hükmü budur. O gerçekten de Kendi dilediği gibi hükmeder. Aziz ve her şeye gücü yeten O'ndan başka İlah yoktur."

Rus Çarı II. Alexander'a hitap edilen Levihte ise şu satırları okuruz: "Ey Rus Çarı! Kutsal olan Padişahlar Padişahı Tanrı'nın sesine kulak ver. Mele-i Âlâ arasında en güzel isimlerle ve yaratık âleminde Tanrı'nın Nurlular Nurlusu adı ile adlandırılmış olan Kimse'nin oturmakta bulunduğu uçmağa yönel. Sakın arzuların seni, Rahman ve Rahim olan Rabbinin yüzüne yönelmekten alıkoymasın. Biz Rabbine gizlice yakarırken O'ndan ne dilediğini işittik. Bundan ötürü inayetimin meltemi esti ve rahmetimin de-

nizi dalgalandı. Dilediğini kabul ettik, hak üzere sana yanıt verdik. Senin Rabbin, gerçekten Her Şeyi Bilendir, Hikmetlidir. Zindanda zincirler ve prangalar içinde mahpus bulunduğumuz sırada senin sefirlerinden biri Bana yardım elini uzattı. Bundan dolayı Tanrı sana Kendi bilgisinden başka kimsenin bilgisine sığmayan bir makam takdir buyurmuştur. Sakın bu makamı başka herhangi bir şeye değişmesin... Sakın ki saltanatın seni o Yüce Sultandan alıkoymasın. O gerçekten Kendi melekûtuyla geldi ve tüm zerrelere şöyle haykırıyor: 'İşte! Rab tüm azametiyle geldi.' Baba geldi ve Oğul [Hz. İsa] kutsal vadede 'Lebbeyk, ey İlahım Allah, lebbeyk' diyor; Sina Beytin çevresini dönüyor, Yanar Çalı ise yüksek sesle: 'Bol Verici, bulutlara binmiş olarak geldi! Ne mutlu O'nun yakınına gelene ve vay O'ndan uzak durana!' diyor."

"İnsanlar arasında bu zorlayıcı Emrin ismiyle ayaklan ve sonra ulusları Yüce ve Büyük Tanrı'ya çağır. Sen Tanrı'yı isimlerden bir isimle çağır gelen, ancak tüm isimlerin Amacı gelince O'nu inkâr edip O'na arka çeviren ve nihayet O'nun hakkında açık bir haksızlıkla fetva veren kimselerden olma. Tanrı Ruhu'nun [Hz. İsa] geldiği ve Onun hakkında Herodes'in hüküm vermiş olduğu günleri hatırla. Ancak Tanrı, Ona göze görünmez askerlerle yardım etti, Onu gerçekle korudu ve katından verilen bir vaat üzerine başka bir memlekete gönderdi. O, gerçekten dilediği gibi hükmeder. İster denizin ortasında, ister yılan ağzında veya zalimlerin kılıçları altında olsun, Rabbin, dilediği kimseyi gerçekten de esirger..."

"Tekrar söylüyorum: Zindanımın yönünden gelen sesime kulak ver; kulak ver ki ululuğumun mazharlarından Cemalime gelen belaları, kudretime rağmen sabrımı, iktidarına rağmen tahammülümü oradan öğrensin. Hayatıma yemin olsun, Kalemimden inen şeyleri bilsen, Emrimin hazinelerini, isimlerimin denizlerinde yatan sır incilerini görsen, kelimelerimin zarfları içinde saklı manâ mücevherlerini sezsen, o zaman Benim ismime duyduğün sevgi

ve yüce ve ulu Krallığıma duyduğün özlem uğruna hayatını Benim yoluma feda ederdin. Varsın cismim düşmanlarımın kılıçları altında olsun, varsın üyelerim bin bir türlü belaya tutulsun; yine de ruhumun, âlemin mutluluğuna değişilmeyecek denli şen olduğu aklında bulunsun."

"Kalbini dünyanın kiblesi olan Kimse'ye yönelt ve şöyle söyle: Ey dünya insanları! Yüce ve Ulu Rabbinizin haberini taşıyarak size gerçeği getiren ve O'nun yolunda şehit olan Kişi'yi inkâr mı ettiniz? Söyle: Bu, Nebilerin ve Resullerin yüreklerini sevinçle dolduran bir Haberdir. Dünyanın yüreğinde anılan ve Kudretli ve Hikmetli Tanrı'nın Kitaplarında vaat olunan Kişi budur. Elçilerin elleri, Benimle buluşma arzusu ile Kudretli ve Övülmüş Tanrı'ya doğru kalktı... Bazıları Benden ayrı kaldıkları için gözyaşı döktüler, diğerleri Benim yolumda zorluklara katlandılar ve başkaları da Benim güzelliğim uğruna canlarını verdiler, eğer bunu bileydiniz. Söyle: İnsafla muhakeme edecek olursanız ben Kendimi değil, Tanrı'yı övüyorum. Bende Allah'tan ve O'nun Emrinden başkası görülmez, eğer iç gözünüz varsa. Yeşaya'nın dilinin ululadığı Kimse Benim; adıyla Tevrat ve İncil'in süslendiği Kimseyim... Ne kutludur o hükümdar ki, saltanatı onu kendi Sultanından uzak tutmaz ve tüm kalbiyle Allah'a yönelir. Böyle bir hükümdar gerçekten de Güçlü ve Bilge Tanrı'nın istediğine erenlerden sayılır. Böyle bir kimse çok geçmeden kendisini Melekût ülkelerinin padişahlarından biri olarak bulacaktır. Senin Rabbin, gerçekten de her şeyin üzerinde güç sahibidir. İstedliğini istediğine verir, istediğini dilediğinden esirger. O, gerçekten de Güçlüdür, Azizdir."

Hz. Bahaullah Kraliçe Victoria'ya şöyle yazmıştı: "Ey Londra'daki Kraliçe! Bütün insanların Rabbi olan Tanrı'nın İlahi Sidre'den gelen şu sesine kulak ver: 'Benden özge izzet ve hikmet Sahibi Tanrı yoktur!' Dünyadaki her şeyi bırak, imparatorluk başını Ulu Rabbinin zikrinin tacı ile süsle. O gerçekten büyük bir ululuk içerisinde bu

dünyaya gelmiştir. O, İncil’de yazılanı yerine getirmiştir. Şam diyarı bütün insanların padişahı olan Rabbinin adımları ile şereflendi, kuzey ve güney vuslat şarabı ile sarhoş oldu. Ne mutlu Rahmanın güzel kokularını koklayıp bu nurlu Tanda, O’nun Cemalinin Gündoğumuna yönelene! Mescid-i Aksa Ebha olan Rabbinin meltemleriyle titiriyor ve Batha [Mekke] yüceler yücesi Tanrı’nın nidası ile çınıyor. Onun her bir taşı Rabbi bu Ulu Ad ile ululamaktadır.”

“Kendi arzularını bir yana bırak ve gönlünü Kadim olan Rabbine çevir. Biz seni Tanrı hatırı için anıyoruz ve adın, yerin ve göğün Yaradanı olan Tanrı’yı anmanla ile yücelsin istiyoruz. O gerçekten dediğime tanıktır. Bize bildirildiğine göre, kadın erkek köle ticaretini yasak etmişsin. Tanrı’nın bu yeni Zuhurdaki hükmü de böyledir. Bundan dolayı Tanrı sana bir ödül yazmıştır. O gerçekten iyilik yapan her erkek ve kadının ödülünü verir. Bununla beraber, senin de her şeyi Bilen ve her şeyden Haberdar olan Tanrı katından sana gönderileni gözetmen şarttır. Kendisine Ayet İndirici’nin katından delil geldikten sonra arka çevirip kibirlenen adama gelince: Tanrı onun davranışını muhakkak batıl kılar. O, gerçekten de her şeye gücü yetendir. İnsanın edimleri, [Mazharı] tanıdıktan sonra makbuldür. Hakka arka çeviren kimse, yaratıkların en perdelenmişidir. İzzet ve Kudret sahibi olan Tanrı’nın katından işte böyle takdir buyrulmuştur.”

“Ve yine işittik ki, meşveret dizginlerini halkın temsilcilerinin eline vermişsin. Güzel yapmışsın; çünkü bu sayede devlet işlerinin temelleri sağlamlaşır ve senin gölgende yaşayan büyük küçük herkesin yüreği ferahlar. Fakat onların da insanlar arasında güvenilir kişiler olmaları ve kendilerini bütün yeryüzünde oturanların temsilcileri bilmeleri gerekir. Tedbir ve Hikmet Sahibi Olanın katından sadır olan bu Levihde işte böyle öğüt verilmiştir... Ne mutlu meclise Tanrı hatırı için girip insanlar arasında saf bir adaletle hüküm verene. Böyleleri gerçekten de mutlulardandır...”

“Tanrı’ya yönel ve şöyle söyle: Ey Efendim! Ben Senin kulum ve Sen gerçekten de krallar Kralısın! Yalvaran ellerimi Senin fazıl ve başlıklarının göğüne kaldırdım. Beni özgenden arıtacak ve Sana yakınlaştıracak olanı, kerem bulutlarından üzerime gönder. Ey Rabbim! Ayetlerinin Şafağını ve Vahyinin Kaynağını tanımak ile benim arama giren tüm perdeleri yırtmanı, tüm isimlerin padişahı ve gökte ve yerde bulunanlara Kendi mazharın kıldığın Adın yüzü hürmetine Senden dilerim. Sen gerçekten, Güçlüsün, Azizsin, Bol Vericisin. Ey Efendim, Senin günlerinde Senin rahmet gömleğinin güzel kokularından beni yoksun bırakma; Sana ve ayetlerine inanan, Seni tanıyan ve kalplerini Senin Emrinin ufkuna çeviren kadın kulların için yazdığını benim için de yaz. Sen gerçekten de âlemlerin Rabbisin ve merhametlilerin En Merhametlisisin. Ey Efendim! Sonra, kadın kulların arasında Seni anabilmem ve Emrine Senin ülkelerinde destek olabilmem için bana yardım et. Ve sonra, Senin Yüzünün nuru parıldadığında kaçırduğım şeyleri kabul buyur. Sen, gerçekten, her şeye gücü yetensin. Şan ve şeref Senindir, ey göklerin ve yerin krallığını avucunda tutan.”

Hz. Bahauallah En Kutsal Kitabı olan Kitab-ı Akdes’te Alman İmparatoru I. Wilhelm’e şöyle hitap eder: “Söyle: Ey Berlin Kralı! Bu aşikâr Heykel’den yükselen Çağrıya kulak ver: ‘Gerçekten de, Ebedi, Eşi Bulunmayan, Ezeli olan Ben’den başka Allah yoktur.’ Dikkat et ki, kibir seni İlahi Zuhurun Doğuş Yeri’ni tanımaktan alıkoymasın; dünyevi arzular, arşın ve yerin Tahtı’nın Rabbi’nden seni bir perde gibi ayırmasın. Kalem-i Âlâ işte sana böyle öğüt veriyor. O, gerçekten de, Lütfedicidir, Kerimdir. Gücü senin gücünden üstün ve makamı senin makamından yüksek olanı [III. Napolyon] hatırlıyor musun? O şimdi nerede? Nereye gitti sahip olduğu şeyler? İbret al ve derin uykuya dalanlardan olma. Zulüm ordularının Bize nasıl ıstırap verdiğini kendisine bildirdiğimizde, Allah’ın Levhini fırlatıp atan oydu. Bunun içindir ki, zillet onu her yandan kapladı ve bü-

yük bir hüsrarla toprağa döndü. Ey Kral! Onun hakkında ve senin gibi şehirleri fetheden ve insanlara hükmedenler hakkında iyi düşün. Rahman onları saraylarından mezarlarına indirdi. İbret al ve nasihata uyanlardan ol.”

Yine aynı Kitaptan şu dikkat çeken kehanet: “Ey Ren nehrinin kıyıları! Ceza kılıçları sana karşı çekildiği için seni kanla kaplanmış gördük; sıra sana bir kez daha gelecek. Ve bugün büyük bir ihtişam içinde olsa bile, Berlin’in çılgınlıklarını işitiyoruz.”

Kitab-ı Akdes'te İmparator Franz Joseph'e hitap eden şu sözler de yer alır: “Ey Avusturya İmparatoru! Sen Mescid-i Aksa'yı [Kudüs] ziyaret için yola çıktığın sırada, Allah'ın Nuru'nun Doğuş Yeri olan Kimse Akka hapishanesinde bulunuyordu. O'nun yanından geçtin ve her meskenin yücelmesine ve her yüce kapının açılmasına neden olan O'ndan haber sormadın. Biz, gerçekten de orayı [Kudüs], Beni anmak için bütün dünyanın yöneleceği bir yer kıldık, ama sen bu anmanın Hedefi olan Kimse'yi, senin Rabbin ve âlemlerin Rabbi olan Allah'ın Saltanatıyla görüldüğünde reddettin. Biz her zaman seninle beraber olduk ve Dal'a tutunup Kök'e alırmadığımızı gördük. Rabbin, gerçekten de, söylediklerime tanıktır. Gözünün önünde olduğumuz halde, Bizi tanımadan İsmimizin etrafında döndüğünü görmekten kederlendik. Gözlerini aç ki, bu muhteşem Görüntü'yü görebilesin ve gündüz ve gece çağırдыңın Kimse'yi tanıyabilesin ve bu parlak ufuk üzerinde parlayan ışığı seyredebilesin.”

Sultan Abdülaziz'e ise Suretü'l-Mülük'ta aşağıdaki sözlerle hitap edilir: “Dinle ey Sultan! Daima doğruyu söyleyenin sözünü dinle. Tanrı'nın sana Kendi keremiyle verdiği nimetlerin en küçük bir kısmında bile gözü bulunmayan ve şaşmadan doğru Yolda giden Kimsenin sözüne kulak ver. Seni, belki iyiler zümresine katılırsın diye Rabbin Tanrı'ya çağırın ve hakiki mutluluğa kılavuzlayan O'dur... Her kim kendini bütünüyle Tanrı'ya verirse Tanrı daima

onunla birlikte olur. Her kim Tanrı'ya tam tevekkül ederse, Tanrı onu her zarardan korur ve her fesadın kötülüğünden muhafaza eder.”

“Sözümü dinleyip öğütlerimi tutacak olursan Tanrı seni öyle yüksek bir makama çıkarır ki, orada yerdeki insanların hiçbirinin eli sana dokunamaz ve seni incitemez. Ey sultan! Tanrı buyruklarına candan sarıl, zalimlerin gittikleri yoldan gitme. İdare dizginini eline al ve sımsıkı tut. Kamu işlerini bizzat kendin incele. Hiçbir şey gözünden kaçmasın, bütün iyilik bundadır.”

“Bütün insanlar arasından seni seçip dindaşlarına padişah yapan Tanrı'ya teşekkür et. Sana yaraşan, Tanrı'nın sana gösterdiği özel lütufların kadrini bilmek, ulu Adını daima ululamaktır. Tanrı sevgililerini sever ve kullarını hainlerin hıyanetinden, onlara kim-senin zulmetmesine meydan vermeyecek şekilde korur isen, O'na en iyi şekilde şükretmiş olursun. İnsanlar arasında Tanrı'nın yasasını uygulamak için ayağa kalkmalısın ki O'nun yasasında sabit ve sağlam kalabilesin.”

“Ülkeni adalet ırmakları ile sularsan, Tanrı Kendi görünür ve görünmez orduları ile sana muhakkak yardım eder, seni işlerinde destekler. O'ndan başka Tanrı yoktur. Bütün yaratık ve emir âlemi O'nundur. İçtenlikle inananların eylemleri hep O'na döner.”

“Güvencen hazinelerin olmasın. Bütün güvenin Rabbin Allah'ın fazlına olsun. Her işinde O'na tevekkül et, O'nun iradesine boyun eğenlerden ol. Yardımcın O olsun. Kendini O'nun hazineleriyle zenginleştirmeye çalış, çünkü yerin ve göklerin bütün hazineleri O'ndadır. Dilediğine verir, dilediğinden alır. O'ndan başka Malik ve Övülen Tanrı yoktur. Herkes O'nun merhamet kapısında fakir, herkes O'nun saltanatının belirtisi karşısında âciz, herkes O'nun lütufları ve keremini diler.”

“İlimlilik sınırını aşma, hizmetinde bulunanlara adaletle davran. Onlara ihtiyaçları oranında ver; servet biriktirip süslenmeleri-

ne, evlerini donatıp faydasız şeyler elde etmelerine ve bu suretle israfçılardan olmalarına yol açacak kadar değil. Onlara şaşmaz bir adalet dairesinde öyle davran ki, ne bir kimse ihtiyaç içerisinde kıvransın, ne de lüks denecek bir hayat yaşasın. Adaletin kendisi budur. Alçakların, saygınları idare edip hükmetmelerine meydan verme, yüce gönüllülerin değersizlerin elinde kalmasına izin verme; çünkü Biz Şehre [İstanbul] geldiğimizde gözümüze çarpan bu idi; Biz buna şahidiz...”

“Tanrı’nın şaşmaz Terazisini gözlerinin önüne koy ve O’nun huzurunda duruyormuşsun gibi amellerini her gün ve her an o terazide tart. Tanrı korkusundan kimsenin ayakta duracak gücü bulamayacağı ve gafillerin titreşeceği Gün’de sorguya çekilmezden önce sen kendi kendini sorguya çek...”

“Sen yeryüzünde Tanrı’nın gölgesisin. Böyle yüce ve ihtişamlı bir makama yaraşır şekilde hareket etmeğe çalış. Sana indirdiğimiz ve öğrettiğimiz şeylere uymazsan, o büyük ve değer biçilmez şerefe kusur etmiş olursun. O halde dönüp Tanrı’ya candan yapış; gönülünü dünyadan ve dünyanın boş şeylerinden arıt, herhangi yabancı bir sevginin orada yer almasına izin verme. Kalbini böyle yabancı bir sevgiden tamamıyla temizlemedikçe Tanrı nuru onun üzerine parlamaz; çünkü Allah insana iki kalp bağışlamamıştır. Bu O’nun kadim Kitabında yazılı bir hükümdür. Tanrı’nın yarattığı gönül bir ve bölünmez olduğundan gönüldeki sevginin de bir ve bölünemez olmasına dikkat et. Buna göre can ve gönülden O’nun sevgisine sarıl ve O’ndan başkasının sevgisinden çekin ki Tanrı seni Kendi birliğinin okyanusuna daldırarak tekliğinin gerçek destekleyicilerinden biri kılsın...”

Zalimi Menet

“Ey Padişah! Sana yönelttiğimiz sözleri dikkatle dinle. Zalimi zulmünden menet, dindaşların arasındaki haksızlık yapanları bertaraf et. Hakka yemin olsun! Çektiğimiz belalar onları anlatan kalemi in-

letecek mahiyettedir. Hiçbir hakiki mümin ve Tanrı birliği inanlısı, gözleri dolmadan bu belaların hikâyesini dinleyemez. Hatta çektiğimiz düşmanlarımızı ve onların ötesinde her görür göz sahibini ağlatacak derecede büyüktür. Müminlere bir kale ve Tanrı birliğine inananlara bir koruyucu olasın diye sana yaklaşmak istememize ve halkı senin gölgene girmeye davet etmemize rağmen bütün bu sıkıntılara uğratıldık.”

“Ey Sultan, Ben sana hiç itaatsizlikte buldum mu? Kanunlarından herhangi birine hiç muhalefet gösterdim mi? Irak’ta seni temsil eden memurların arasında, Benim sana karşı sadakatsizliğimi ispat edecek kimse var mı? Âlemlerin Rabbine yemin olsun ki hayır! Ne sana ne de senin memurlarına hiçbir vakit karşı gelmedik. İnşallah, geçmişte çektiğimiz belaların daha şiddetlisine de uğrasak bundan böyle de sana karşı gelmeyiz. Seni Kendine boyun eğip buyruklarını tutmaya muvaffak buyurması ve şer askerlerinin hücumundan koruması için, senin adına gece gündüz ve sabah akşam Tanrı’ya yalvarıyoruz. İmdi hoşuna gidene yap ve Bize makamına yaraşır ve saltanatına uygun düşer şekilde davran. Şimdi veya bundan sonra her yapmak istediğin işte Tanrı’nın kanununu unutma. Söyle: Hamdolsun âlemlerin Rabbine!”

Bundan başka, Kitab-ı Akdes’teki şu sert ifade de İstanbul’adır: “Ey iki denizin kıyısında bulunan Nokta! Zulüm tahtı, gerçekten de senin üzerinde kuruldu ve nefret alevi bağrında öyle tutuştu ki, Mele-i Âlâ ve Yüce Tahtı tavaf edenler ağlayıp dövündüler. Biz sende cahillerin akıllıları yönettiğini ve karanlığın aydınlığın karşısında övündüğünü görüyoruz. Sen, gerçekten de apaçık bir ki-birle dolmuşsun. Dış güzelliğin mi seni mağrur yaptı? İnsanlığın Rabbine yemin olsun! O yakında yok olacak. Kızların ve dul kadınların ve sende yaşayan tüm insanlar feryat edecekler. Her Şeyi Bilen ve Hikmetli olan, işte size böyle haber veriyor.”

Nasiruddin Şah’a Akka’dan gönderilen ve Hz. Bahauallah’ın tek

bir hükümdara gönderdiği en uzun mektup olan Sultan Levhi de şunu bildirir: "Ey Sultan! Ben kullardan biri gibiydim ve yatağım-da uyuyordum. Sübhanın meltemleri üzerime esti ve Bana bütün olmuş şeylerin ilmini öğretti. Bu Benim katımdan değil, her şeye gücü yeten Bilici'nin katındandır. Ve Bana yer ile gök arasında nida eylememi emir buyurdu; bu yüzden Benim başıma arifleri ağlatacak işler geldi. Ben halk arasında geçerli ilimleri okumadım, onların gittikleri okullara da gitmedim. Gerçek söyleyip söylemediğimi içinde yetip büyüdüğüm şehirden sorar anlarsınız. Bu, Aziz ve Övülen Rabbinin irade rüzgârlarıyla harekete gelen bir yapraktır. Şiddetli rüzgârlar esedururken onun kimildamamasına imkân var mı? Hayır, İsimlerin ve Sıfatların Padişahı Olana yemin olsun ki, yok! O şiddetli rüzgârlar onu dilediği gibi hareket ettirir. Ölümünün, Kalımının yanında varlığı mı olur? O'nun her şeye gücü yeten fermanı geldi ve Beni bütün insanlar arasında Kendi zikriyle söyletti. Ben Onun fermanı karşısında bir ölüden başka bir şey değildim; Rahman ve Rahim olan Rabbinin irade eli Beni başka bir hale koydu. Herhangi bir kimse, büyük küçük herkesin itirazına uğrayacak bir sözü kendiliğinden söyleyebilir mi? Kaleme kıdem sırlarını öğretene yemin olsun ki hayır! Meğerki bu kimse Güçlüler Güçlüsünün teyidine mazhar ola. Kalem-i Âlâ Bana hitap ediyor ve diyor ki: Korkma, Şah Hazretlerine başına gelenleri anlat. Onun kalbi gerçekten de Rahman olan Rabbinin parmakları arasındadır; bakarsın adalet ve bağış güneşi onun kalbinin ufkunda parlar. Hüküm, Hikmetlinin katından kesin olarak böyle sadır oldu."

"Ey Sultan! Bu Gence adalet gözü ile bak ve sonra Onun başına gelenler hakkında hak üzere bir hüküm ver. Tanrı seni kulları arasında gölgesi ve bütün yeryüzü sakinleri için kudretinin alameti yapmıştır. Bizim ile Bize hiçbir kanıt ve aydınlatıcı kitap olmadan zulmetmiş olanlar arasında sen bir hüküm ver. Senin çevrende olanlar seni kendileri için severler; bu Genç ise seni için se-

ver. Onun senin için isteği, sadece seni fazıl yerine yaklaştırmak ve adalet yönüne yöneltmektir. Senin Rabbin söylediklerime şahadet eder."

"Ey Sultan! En Yüce Kalemin cızırtısını ve Sidretü'l-Münteha dalları üzerinde tüm isimlerin Türeteni ve yer ile göğün Yaratıcısı olan Allah'a övgüler okuyan Ölümsüzlük Kumrusunun ötüşünü dinleyecek olsan öyle bir makama erişirsin ki, orada Tapılanın tecellisinden başka bir şey görmez ve kendi saltanatını elindekilerin en değersiz bulursun; o zaman o padişahlığı dileyene bırakıp O'nun Yüzünün nuruyla aydınlanan Ufka yönelirsin. O zaman saltanat yükünü ancak ve ancak yüceler yücesi Rabbine yardım için taşımak istersin. Bu takdirde göklerdeki Mele-i Âlâ seni esenler. Ne güzel makamdır bu yüceler yücesi makam! N'olaydı Tanrı'nın İsminden gelen bir saltanat aracılığıyla bu makama yükelebilse!..."

"Ey zamanın Padişahı! Bu sürgünlerin gözleri Rahmanın rahmetine yönelmiş, ona dikilmiştir. Şüphesiz ki tüm bu zulümleri büyük bir rahmetin seli ve bu uğursuz sıkıntıları bol bol rahatlık takip edecek. Bununla birlikte gönül ister ki Şah Hazretleri tüm işleri biz-zat ele alsın ve gönüllerde umut ışığı yaksın. Haşmetli Makamına bu sunduklarımız, gerçekten senin hayrına olmalıdır. Allah Bana yeter bir şahittir..."

"Ey Şah! Keşke gözleri aydınlatacak, ruhlara huzur verecek ve insaf sahibi olan herkesi Kitabın bilgisinin O'nun katında olduğuna ikna edecek şeyi sana göndermeme izin verseydin... Akılsızların yadsıyışı ve ulemanın göz yumuşu olmasaydı, kalpleri ferahlandırarak ve rüzgârından 'Ondan başka Tanrı yoktur!' uğultusunun işitildiği âleme uçuracak sözler söyledim..."

"Ey Şah! Allah'ın yolunda görülmedik ve işitilmedik şeyler yaşadım... Nice belalar yağdı üzerime ve daha niceleri yağacak! Yılan arkamda sürünürken, Ben yüzüm Aziz ve Bol Verici Tanrı'ya çevrilmiş yürüyorum. Gözlerimden yastığım ıslanıncaya kadar

yaşlar döküldü. Ancak Kendim için üzölmüyorum. Allah'a yemin olsun! Başım, Rabbine sevgisinden ötürü mızrağı arzular. Tek bir ağaç bile yok ki Yüreğim ona şöyle hitap etmeden yanından geçeyim: 'Ah Keşke Benim adıma kesilseydin de bedenim Rabbimin yolunda senin üzerinde çarmıha gerilseydi'... Allah'a yemin olsun! Yorgunluktan bitkin düşsem, açlık Beni tüketse, çıplak kayalar yatağım ve vahşi hayvanlar dostlarım olsa da şikâyet etmem; tıpkı istikrar, sebat ve azim sahiplerinin sabrettikleri gibi Kıdem Sultanı ve ulusların Yaratıcısı olan Tanrı'nın gücü ile Ben de sabreder, her koşulda Allah'a şükrederim. Şanı yüce Tanrı'nın kereminden umarız ki bu mahpusluğun yüzü suyu hürmetine insanların boyunlarını zincirlerden ve prangalardan kurtarsın ve onları, samimi bir yüzle Güçlü ve Bol Verici Cemaline yöneltsin. O, Kendisini her çağırana cevap verendir, Kendisi ile her konuşana yakındır."

Hız. Bab Kayyumu'l-Esma'da Kendi adına Muhammed Şah'a şöyle seslenir: "Ey İslam'ın Padişahı! Kitabı yardım ettikten sonra hak ile En Büyük Zikrimize yardım et, zira Hüküm Gününde sana ve çevrende dönenlere gerçekten de O'nun Yolunda sorumluluk yükledi. Allah'a yemin olsun, ey Şah! Eğer Allah'ın Zikri'ne düşmanlık gösterecek olursan, Allah, Kıyamet Gününde tüm hükümdarların önünde seni cehennem ateşine mahkûm edecek ve o gün Yüce Allah'tan başka yardımcı bulamayacaksın. Allah'ın Zikri, Ulu Allah'ın izniyle, dehşetli Emriyle ansızın gelmeden, Kutsal Diyarı [Tahran] Kitabı inkâr etmiş olanlardan temizle. Allah gerçekten de sana O'nun Zikrine ve O'nun Emrine boyun eğmeni, hakikat ve izniyle ülkeleri zaptetmeni emretti; zira bu dünyada sana erk verdi ve öteki dünyada rızasının Cennetinde oranın sakinleriyle Kutsallık Tahtı civarında oturacaksın. Sahip olduğun kudret seni aldatmasın, ey Şah, çünkü 'her canlı ölümü tadacaktır' ve bu, gerçekten de Allah'ın hükmüdür."

Hız. Bab, Muhammed Şah'a gönderdiği Levhinde şunu da beyan etmiştir: "Ben yaratılmış her şeyin kendisinden doğduğu İlk Noktayım. Ben, Tanrı'nın ihtişamı asla yok olmayan Yüzü ve parlaklığı asla solmayan Nuruyum... Allah cennetin tüm anahtarlarını sağ elime, cehennemın tüm anahtarlarını sol elime vermeyi seçti... Ben, Allah'ın İlk Sözü'nün üzerinde durduğu direklerden biriyim. Beni tanıyan, tüm gerçekleri ve doğruları tanımış, tüm iyi ve münasip şeylere kavuşmuş olur... Allah'ın beni yarattığı öz, diğer her şeyi oluşturan çamur değildir. O bana bilgelerin asla idrak edemeyeceği ve imanlı olanların keşfedemeyeceği şeyi verdi..."

"Hayatıma yemin olsun! Eğer Allah'ın Kanıtı olan Zat'ın Emrini kabul etmek farz olmasaydı... bunu sana ilan etmezdim... Belki sahip olduğun makama yaraşır şekilde Allah'ın Kanıtı olan Kimse'nin Emrine yönelirsin diye aynı yıl [60 yılında] sana bir haberci ve bir kitap gönderdim..."

"Allah'ın gerçekliğine yemin olsun! Bana bu şekilde muamele etmeye istekli olan kişi, kime böyle muamele ettiğini bilseydi, gerçekten de yaşamı boyunca mutluluğa eremezdi. Hayır, sana gerçekten bu konunun hakikatini bildiriyorum ki o kişi tüm Peygamberleri, hakikat ehlini ve tüm seçilmişleri hapsetmiş gibidir... Vay olsun ellerinden kötülük akana ve ne mutlu ellerinden iyilik akan kimseye..."

"Allah'a yemin olsun! Senden bir hardal tanesi kadar bile dünyevi bir hayır beklemiyorum... Hakka yemin olsun! Eğer Benim bildiğimi sen de bilsen, Biricik Gerçek olan Kimseye itaatinden ötürü, Benim hoşnutluğuma erişmek uğruna hem bu hem sonraki âlemin saltanatından vazgeçerdin... Eğer arka çevirecek olursan, dünyanın Rabbi Kendi Emrini yüceltecek birini ayaklandıracak ve Allah'ın hükmü gerçekten de yerine gelecektir."

Allah'ın Dünyadaki Vekili

Sevgili dostlar! Bu paha biçilmez, bu ruha işleyen kutsal beyanların gözlerimizin önüne serdiği manzara ne muazzam! Ne çok hatıralar canlandırıyorlar! Aşılacakları ilkeler ne kadar yüce! Ne kadar da umut vericiler! Ne çok anlayışlar uyandırıyorlar! Ancak yukarıdaki bu sözler, yazımın esas temasına ne kadar uygun olsalar da, yalnızca metnin tamamının okunmasının ortaya çıkarılabileceği sel gibi azametle karşılaştırınca, nasıl da bütünden kopuk parçalar gibi görünüyorlar! Allah'ın dünyadaki Vekili Olan Kimse, Zuhurunun doruk noktasına varmakta olduğu en hassas anda, dünyevi iktidarın ihtişamını, kudret ve hükümlanlığını kişiliklerinde toplamış olanlara hitap ederken, böylesi tarihi bir Çağrının sunulmasının gerektirdiği ağırlık ve kudretin elbette bir zerrisini yahut nebzesini dahi azaltacak değildi. Ne Kendisini hızla sarıp sarmalamakta olan büyük tehlikeler ne de zamanın Batılı imparatorları ile Doğu hükümdarlarının mutlak egemenlik doktrini sayesinde donanmış oldukları dehşetli güç, Edirne'nin bu Sürgünü ve Mahpusu'nu, Mesajını tüm haşmetiyle iki zalim imparatora ve onların yanında çağdaşları olan diğer hükümdarlara bildirmekten alıkoyabilirdi.

İşlenen ana fikrin büyüklüğü ve çok yönlülüğü; dile getirilen iddianın ikna ediciliği, kullanılan dilin yüceliği ve cüreti hem dikkatlerimizi esir alıyor hem de zihinlerimizi hayretlere düşürüyor. İmparatorlar, krallar, prensler, başbakanlar, bakanlar, Papa'nın kendisi, rahipler, keşişler, düşünürler, bilimin savunucuları, parlamenterler, vekiller, dünyadaki zenginler, tüm dinlerin inananları ve Baha ehli, hepsi de bu Mesajların Yazarı'nın konusu kapsamına alınmıştır ve her biri, kendi ölçülerince hak ettikleri nasihat ve uyarıları alırlar. Bu Levihlerde değinilen konuların çeşitliliği de aynı derecede hayranlık vericidir. Bilinemez ve yaklaşılamaz bir Tanrı'nın idraklerin ötesindeki haşmeti ve teklifi övülürken, Elçilerinin bir-

liği ilan edilip vurgulanır. Bahai Dini'nin benzersizliği, evrenselliği ve gizilgüçleri üzerinde durulur; Babi Zuhuru'nun amacı ve karakteri gözler önüne serilir. Hz. Bahauallah'ın çektiği acıların ve yaşadığı sürgünlerin anlamı gün ışığına çıkarılırken, Müjdecisi'nin ve Adaşı'nın üzerine sağanak gibi boşalan felaketler anlatılarak yası tutulur. Kendisinin de arzuladığı ve her ikisinin esrareniz bir şekilde kavuştukları şahadet tacı dile getirilir; Kendi Dinini bekleyen dile gelmez ihtişamlar ve mucizeler önceden haber verilir. Kendi yönetim süresinin çeşitli aşamalarında yaşanan hem dokunaklı hem fevkalade olan olaylar yeniden nakledilir ve dünyevi gösterişin, şöhretin, zenginliklerin ve iktidarın faniliği tekrar tekrar ve kesin bir dille teyit edilir. En yüce prensiplerin hem kişisel hem uluslararası ilişkilerde uygulanması şiddetle ve ısrarla önerilirken, insanı küçülten ve insan ırkının mutluluğuna, gelişmesine, refahına ve birliğine zarar veren uygulama ve geleneklerin terk edilmesi emredilir. Krallar kınanır, ileri gelen din liderleri suçlanır, bakanlar ve yetkililer ayıplanır ve Kendi gelişinin bizzat Baba'nın gelişiyile bir olduğu açıkça beyan edilerek tekrar tekrar ilan edilir. Bu kral ve imparatorlardan bazılarının başlarına gelecek şiddetli olaylar önceden haber verilir, ikisine açık açık meydan okunur; büyük çoğunluğu uyarılırken hepsine çağrıda bulunularak nasihatler verilir.

Sultan Levhi'nde [İran Şahına gönderilen Levih] Hz. Bahauallah şöyle buyurur: "Sultan Hazretlerinin dünyayı süsleyen iradesi karar buyursa da bu Kul zamanın uleması ile yüzyüze gelip Şah Hazretlerinin huzurunda kanıt ve tanıtılarına ortaya koyabilse! Bu Kul hazırdır ve Tanrı'dan bir umutla, Şah Hazretlerinin huzurunda işin gerçeğinin ayan beyan açıklanabileceği bir meclisin toplanmasını arzu etmektedir. Hüküm vermek sana kalmıştır; Ben senin saltanat tahtının önünde hazır durmaktayım. O halde ister lehime, ister aleyhime karar ver!"

Hz. Bahaullah ayrıca Reis Levhi'nde, Kendisini hapisane şehri Akka'ya sürgün eden kararın gereğini yerine getirmekle görevli bir Osmanlı subayıyla yaptığı görüşmeyi de hatırlatır: "Sizden bir isteğim var: Senin için mümkün ise, bu isteğimi Sultan Hazretlerine arzyle. Ben Genç kendileriyle on dakika görüşmek istiyorum. Bu görüşme esnasında her neyi kanıt biliyor ve Hakkın sözünün doğruluğuna delil sayıyor ise, söylesinler; istedikleri Tanrı katından getirilir ise bu mazlumları salıverip kendi hallerine bıraksın." Hz. Bahaullah bu Levihte ekler: "Bu mesajımı ulaştıracağını ve alacağı cevabı bildireceğini vaad etti. Ondan bir haber çıkmadı. Gerçi herhangi bir kimsenin huzuruna çıkmak Hakkın şanından değil; çünkü herkes O'na itaat etmek için yaratılmıştır; fakat kendi yar ve diyarlarından uzak düşmüş olan bu küçük çocukları ve kadınları göz önünde tutarak böyle bir şeye rıza gösterdik. Ömer hazır ve mevcut; sorunuz kendisine ki söylediğimin doğruluğunu anlayasınız."

Dünya krallarına hitap eden ve bizzat Hz. Abdülbaha'nın "mucize" olarak nitelendirdiği bu Levihlerle ilgili olarak Hz. Bahaullah şöyle yazmıştı: "Onların her birine özel bir ad verilmiştir. Birincisine 'Gürleyen, ikincisine 'Darbe', üçüncüsüne 'Kaçınılmaz', dördüncüsüne 'Aşikâr', beşincisine 'Felaket' ve diğerlerine 'Hayret Verici Boru Sesi', 'Yakın Olay', 'Büyük Dehşet', 'Sur', 'Boru' ve benzeri isimler, İsimler Sultanı'nın bütün insanlara hâkim olduğunu ve türlü şartlarda hâkim olmaya devam edeceğini bütün dünya milletlerinin kesinlikle bilmeleri ve iç ve dış gözleriyle şahit olmaları için verilmiştir... Dünyanın başlangıcından beri hiçbir zaman Mesaj böylesine açıkça ilan edilmemiştir... Âlemleri aydınlatıp kuşatan bu Gücün şanı yüce olsun! Sebeplerin Sebebi Olan'ın bu hareketi, açığa çıktığında iki sonuç yaratmıştır. Bir yandan imansızların kılıçlarını bilerken, bir yandan da O'nu anmak ve övmek için Kendisine yönelenlerin dillerini çözmüştür. Bu, daha önce Heykel Suresi'nde

sözü geçen bereketli rüzgârların bir etkisidir. Bugün bütün dünya bir gebelik halindedir. En güzel meyvelerini, en ulu ağaçlarını, en güzel çiçeklerini ve en semavi nimetlerini meydana çıkaracağı gün yaklaşıyor. Her şeyden Arınmış olan Rabbin giysisinden saçılan esinti ölçülemeyecek kadar yücedir! İşte, o mis kokusunu üfledi ve her şeyi yeniledi! Ne mutlu bunu anlayanlara! Bütün bu şeylerde Zuhurun Rabbinin Kendisi için hiçbir şey istemediği kesinlikle açık ve bellidir. O bunların büyük kederlere, sıkıntılara ve acı verici imtihanlara yol açacağını farkında olmasına rağmen, şefkat ve inayetin bir belirtisi olarak, ölüleri uyandırmak ve tüm isimlerin ve Sıfatların Rabbinin Emrini ortaya çıkarıp yeryüzünde yaşayanları kurtarmak amacıyla gözlerini Kendi menfaatlerine kapamış ve hiç kimsenin tahammül etmediğine ve etmeyeceğine tahammül etmiştir."

Hz. Bahaullah hükümdarların şahsına gönderdiği Levihlerden en önemlilerinin, beş köşeli yıldız şeklinde yazılmasını buyurmuştu. Bu, insan bedeninin sembolüdür ve bunun sonucu olarak bu levihler Onun bu Mesajlara atfettiği önemi gözler önüne seren ve Eski Ahit'teki kehanetle doğrudan ilişkisini gösteren aşağıdaki sözleri içerir: "Heykeli güç ve erk elleriyle işte böyle yarattık, n'olaydı bileydiniz. Bu, kitapta size vaat edilen Heykeldir. Ona yaklaşın. Size yarayacak olan budur; anlayabilseydiniz. İnsafılı olun, ey yeryüzü halkı! Hangi heykel daha makbuldür; bu mu, yoksa kilden yapılan mı? Yüzlerinizi ona çevirin. Tehlikede Yardım Eden, Kendi Kendine Var Olan Tanrı size böyle buyurdu. O'nun buyruğuna uyun ve size verdiklerinden ötürü Rabbiniz Tanrı'yı övün. O'dur Gerçek. Ondan başka Tanrı yoktur. 'Ol ve olur' sözleriyle istediğini açığa çıkarır."

Levihlerinden birinde aynı konuyla ilgili olarak Hz. İsa Mesih'in inananlarına şöyle seslenir: "Ey Oğula inananlar topluluğu! Heykel, gerçekten de Aziz ve Bol Verici Rabbinizin irade elleriyle yaratılmıştır. O halde ey insanlar, şu sözlerime tanıklık edin: Hangisi daha

iyi, kilden yapılmış olan mı yoksa Ayetleri İndiren Rabbinizin elle-riyle yapılmış olan mı? Bu size Levihlerde vaat edilen Heykel'dir. O yüksek sesle nida ediyor: 'Ey dinlere inananlar! Bütün sebeplerin Kaynağına kavuşmak için acele edin; imansızlar ve şüphecilerin izinden gitmeyin.'"

Dünya hükümdarlarına teker teker ve topluca hitap edilen bu belirli Levihlerden başka, Hz. Bahau'llah'ın başka Levihler de nazil ettiğini -ki bunların göze çarpan bir örneği Reis Levhidir- ve ciltler dolusu yazıları arasına, bakanlara, hükümetlere ve onların kabul edilmiş temsilcilerine doğrudan hitap eden ve kimi zaman da atıflarda bulunan sayısız pasajlar serpiştirdiğini unutmamak gerekir. Ancak ne kadar hayati önem taşıyacak da, benim şu an ilgilendiğim bu hitap ve atıflar değildir; nitekim bunlar Tanrı Mazharı vasıtasıyla dile gelen ve dünyanın Onun zamanındaki Baş Yöneticilerine yönelik dolaysız ve özel mesajlar kadar anlam zenginliğiyle donanmış kabul edilemezler.

Sevgili dostlar! Böylesine seçkin bir Vahyin Taşıyıcılarını çok uzun bir süre boyunca pençesine alan ve dünyanın böylesine acı verici bir şekilde görmezden geldiği belaları resmedecek yeterlikte söz söylendi. Mutlak yetkilerini kullanarak bu acılara kasıtlı şekilde yol açan veya sahip oldukları sınırsız güç sayesinde, isteselerdi bu acıların etkilerini azaltabilecek veya acıklı seyrini değiştirebilecek olan egemen hükümdarlara gönderilen Mesajlar üzerinde de yeterince duruldu. Şimdi gelin bunların yarattığı sonuçlar üzerinde düşünelim. Bu hükümdarların gösterdiği tepkiler, daha önce de belirtildiği gibi, birbirinden farklı ve son derece açıktı; sonuçları bakımından ise, olayların gidişinin yavaş yavaş gösterdiği gibi felaket getiriciydi. Bu hükümdarların en önde gelenlerinden biri, İlahi Çağrıya büyük bir saygısızlıkla davranarak, onu bakanlarından biri tarafından kaleme alınan kaba ve küstah bir yanıtla göz ardı etti. Bir diğeri, kendisine Mesajı ulaştıran kişiye şiddet uy-

gulayarak ona işkence yaptırdı, onu kızgın demirle dağlatıp vahşiçe öldürttü. Diğerleri ise küçümseyici bir sessizliğe bürünmeyi tercih etmişlerdi. Hepsi de ayağa kalkıp yardım ellerini uzatma görevlerinde başarısız oldular. Özellikle içlerinden ikisi, korku ve hiddet duygularının etkisi altında, pençelerini beraberce köklerini söküp atmaya kararlı oldukları Emre sıkıca geçirdiler. Birisi İlahi Mahkûmu bir sürgüne daha, "şehirlerin en çirkin görünüşlü, havası en kötü ve suyu en kirli olanına" gönderirken, diğeri nefret ettiği Dinin Asli Kuvveti'ne müdahale etme gücü olmadığı için, ülkesindeki taraftarlarını perişan ederek onlara vahşiçe zulmetti. Hz. Bahau'llah'ın, bu Mesajlar içerisinde yer verilen acılarının anlatılması, onların yüreğinde herhangi bir merhamet duygusu uyanırdı. Ne Hıristiyanlığın ne de İslam tarihinin kayıtlarında bir benzerine rastlanamayacak olan çağrısı hor görülerek reddedildi. Dile getirdiği ürkütücü uyarılar mağrur bir tavırla küçümsendi. Haber verdiği büyük zorluklar gözardı edildi. Önceden bildirdiği cezalar alayla karşılanarak hiçe sayıldı.

O halde tüm bu yüz kızartıcı ve tam bir reddedişten sonra -durup düşünürsek- Hz. Bahau'llah'ın Emri'ne reva görülen böylesine yıkıcı cefalar ve yaman zulümlerle dolu ilk Bahai yüzyılıının seyrinde ve özellikle bitişine yakın yıllarda neler yaşandı ve hâlâ da yaşanmaktadır? İmparatorluklar toz duman olmuş, krallıklar yıkılmış, hanedanlar sönüp gitmiş, kraliyetin adı kirlenmiş, krallar öldürülmüş, zehirlenmiş, sürgüne gönderilmiş, kendi ülkelerinde mahkûm edilmişken, geride kalan birkaç taht da, emsallerinin yıkılışının yankılarıyla titreşmekte.

Bu muazzam, bu afetlerle dolu sürecin, Hz. Bab'ın, Şiraz'ın gözlerden uzak bir köşesinde Kendisine inanan ilk Harfin huzurunda Yusuf Suresi'nin tanınmış tefsirinin [Kayyum'u'l- Esmâ] ilk bölümünü açığa vurduğu o hep anılacak gecede başladığı söylenebilir; ki Hz. Bab burada Çağrısını dünyanın yöneticileri ve hükümdarlarına

ilan etmişti. Söz konusu süreç, Hz. Bahaullah'ın Heykel Suresi'nde ölümsüzleştirdiği ve III. Napolyon'un çarpıcı düşüşü ile Papa IX. Pius'un Vatikan'da kendi kendine verdiği hapis cezası öncesinde söze döktüğü kehanetlerin yerine gelmesiyle kuluçka döneminden çıkıp görünür hale geldi. Ardından da Hz. Abdülbaha dönemindeki Büyük Savaşın Romanov, Hohenzollern ve Hapsburg hanedanlarını ortadan kaldırmasıyla ivme kazanırken, uzun yılların saygı duyulan krallıklarını cumhuriyetlere dönüştürdü. Hz. Abdülbaha'nın vefatından kısa bir müddet sonra ise, gücünü yitirmiş Kaçar hanedanının İran'da sona erışı ve hem Saltanat hem de Hilafetin hayret verici çöküşüyle daha da hızlandı. Aynı süreç, kaderin, bu devasa ve tahripkâr karmaşanın seyri sırasında Avrupa kıtasındaki taç sahiplerini ardı ardına yakaladığına tanık olduğumuz şu anda gözlerimizin önünde işlemeye devam ediyor. Hiç şüphe yok ki, bu durmak bilmez devrimsel sürecin göreceli olarak kısa bir süre içinde ortaya çıkan belirtilerini tarafsız bir gözle ve dikkatle izleyen hiç kimse, kraliyetlerin kaderleri ele alındığında, son yüzyılın insanlık tarihindeki en çalkantılı değişim dönemlerinden biri kabul edilebileceği sonucuna varmaktan kaçamaz.

Ani ve Tam Bir Aşağılanma

Hz. Bahaullah'ın Mesajını ulaştırdığı ve Edirne'de Suretül-Mülük'ü nazil ettiği dönemdeki hükümdarların en güçlüleri ve etki sahipleri, Fransa İmparatoru ve Papa idi. Onlar, sırasıyla siyasi ve dinsel alanlarda en ön saflarda yer almaktaydılar ki, her ikisinin düşüşü birbirine benzer şekilde, ani ve tam oldu.

Louis Bonaparte'in [I. Napolyon'un erkek kardeşi] oğlu olan III. Napolyon, çok az tarihçinin inkâr edeceği gibi, zamanının Batı'daki en önde gelen hükümdarıydı. "İmparator devletin kendisiydi" denmişti onun için. Fransa'nın başkenti, Avrupa'nın en çeki başkentiydi; sarayı ise "19. yüzyılın en şaaalısı ve en lüksü" idi.

İmparator, sabit ve yok olmaz bir tutkuyla, imparator amcasının örneğini izlemeyi ve yarım kalan işini tamamlamayı amaçlıyordu. Napolyon tahtının bu hayalperest, komplocu, değişken tabiatlı, riyakâr ve düşüncesiz varisi, kendi büyük örneğinin yeniden canlanan hedeflerini büyütme politikasıyla, krallığı yıkma arayışına girdi. Başarısızlığının ardından Amerika'ya sürüldü; bir Fransa'yı işgal girişimi sırasında esir alındı, müebbet hapse mahkûm oldu ve Londra'ya kaçtı. Geri dönerek anayasayı lağvetmesini sağlayan 1848'deki Devrim'e kadar burada kaldı; ardından imparatorluğunu ilan etti. Geniş çapta hareketler başlatmayı başarmasına rağmen, bunları denetlemek için gereken sağduyu ve cesareti gösteremedi.

Fransa'nın bu son imparatoruna, hanedanını halkına sevdirmek için yabancı ülkeleri fethetmeye yeltenen ve hatta Fransa'yı, yeniden dirilteceği Roma İmparatorluğu'nun merkezi yapmayı amaçlayan böyle bir kişiye, Sultan Abdülaziz'in üçüncü kez sürgüne gönderdiği Akka Sürgünü, tutuklu bulunduğu kışanın duvarları ardından, şüphesiz derecede açık bir suçlama ve meşum kehanet taşıyan şu Risaleyi gönderdi: "Seni uyandıran şeyin o feryat olmayıp [Karadeniz'de boğulan Türkler] senin kendi ihtirasların olduğuna tanıklık ederiz. Biz seni tarttık ve eksik bulduk... Sen sözünde samimi olsaydın, Aziz ve Hakim'in katından sana gönderilen Tanrı Kitabı'nı tutup arkana atmazdın... Yaptıkların yüzünden ülkende durum değişecek, yaptıklarının cezası olmak üzere imparatorluğun elinden gidecektir."

Hz. Bahaullah'ın ilk Mesajı İmparatora Fransız bir bakan kanalıyla iletilmiş olup nasıl karşılandığı "Kurdun Oğlu Risalesi"nde yer alan kelimelerden tahmin edilebilir: "Buna [İlk Levih] cevap vermediler. En Büyük Zindan'a gelişimizden bir süre sonra vezirinden bir mektup geldi. Mektubun baş tarafı Farsça'ydı, son kısmı kendi el yazısıyla yazılmıştı. Mektupta iltifat ediliyor ve şöyle deniyordu;

'Arzunuz gereği mektubu ulaştırdım, fakat şimdiye kadar bir cevap lütfetmediler. Bununla beraber İstanbul'daki sefirimize ve o taraftaki konsoloslarımıza gereken talimatı verdik. Yapılmasını istediğiniz bir şey varsa, bildiriniz, yapalım.' Bu mektuptaki sözlerinden anlaşıldı ki, bu Kulun maksadının maddi bir yardım talebi olduğunu sanmışlar."

Hız. Bahaullah ilk Levhi'nde İmparatorun samimiyetini sınamak isteyerek ve maruz kaldığı acıların ayrıntılarını özellikle alçakgönüllü bir tavır ve kıskırtıcı olmayan bir üslupla anlattıktan sonra kendisine şu sözlerle hitap etmiştir: "Zamanın kralından zerafetle dile gelen iki ifade bu mazlumların kulağına erişti. Bu sözler, gerçekten de başka hiçbir hükümdardan duyulmamış olup sözlerin şahıdır. Bunlardan ilki, neden kendilerine savaş [Kırım Savaşı] açıldığı sorusunu yönelten Rus hükümetine verilen cevaptı. Şöyle cevap vermiştin: 'Zulüm gören suçsuz ve günahsızların Karadeniz'deki çığılıkları şafak vakti beni uyandırdı. Silahımı bundan dolayı size doğrulttum.' Ancak bu mazlumlar daha büyük bir haksızlığa maruz kalarak daha büyük bir sıkıntı içindeler. O insanların başına gelen belalar yalnızca bir gün sürdü, oysa bu kulların katlandığı sıkıntılar yirmi beş yıl devam etmiştir ki, o yılların her bir anı bize büyük bir keder getirmiştir. Dünyaya yapılan cidden önemli ve hatta harikulade diğer açıklama ise şu idi: 'Zulüm görenlerin intikamını almak ve muhtaç olanlara yardım eli uzatmak bizim görevimizdir.' İmparatorun adalet ve hakkaniyetinin ünü birçok insana ümit vermiştir. Haksızlığa uğrayan bu gibi kimselerin durumunu araştırmak ve güçsüzleri korumak, zamanın hükümdarına yakışıdır. Gerçek söylüyorum, yeryüzünde bizim kadar zulüm gören veya bu gezgin garipler kadar yardıma muhtaç kimse olmamıştır ve şimdi de yoktur."

Bu yüzeysel, hilekâr ve gurur sarhoşu kralın ilk Mesajı aldığında Levhi yere fırlattığı ve: "Eğer bu adam Tanrı'ysa ben iki defa tan-

rıyım" dediği aktarılmıştır. Güvenilir kaynaklara göre, İkinci Levhi ileten kişi, muhafızların sıkı denetiminden kurtulmak için Levhi şapkasının içinde saklayarak Fransa'nın Akka'da yaşayan temsilcisine ulaştırmayı başarmıştır ve Nebil'in de tarihi Kayıtlarında doğruladığı gibi Levhi Fransızca'ya tercüme ederek İmparatora gönderen temsilci, mucizevî kehanetin gerçekleşmesi üzerine Hız. Bahaullah'a iman etmiştir.

Hız. Bahaullah'ın ikinci Levhinde dile getirmiş olduğu kasvetli ve olaylara gebe sözlerin anlamı çok geçmeden açığa çıktı. Kırım Savaşı'nı kendi bencil arzularıyla başlatan, Rus Çarına karşı kişisel garezinden dolayı harekete geçen, Moskova felaketinin intikamını almak ve 1815 anlaşmasını bozmak için sabırsızlanan ve tahtını askeri zaferle taçlandırmaya çalışan III. Napolyon, çok geçmeden kendisini hızla yere çarpan bir felaketin girdabına sürüklendi ve Fransa'yı milletler arasındaki seçkin makamından Avrupa'nın dördüncü gücü haline düşürdü.

1870'deki Sedan Savaşı Fransız İmparatorunun kaderini tayin etti. Tüm ordusu bozguna uğradı ve çağdaş tarihin kayıtlarına geçmiş en ağır şartlar altında teslim oldu. Ezici bir savaş tazminatı ödemeye zorlandı. Kendisi tutuklandı. Velihaht Prens olan tek oğlu birkaç yıl sonra Zulu Savaşı'nda öldürüldü. İmparatorluk, planladıklarını gerçekleştirilemeyerek çöktü. Cumhuriyet ilan edildi. Daha sonra Paris kuşatıldı ve teslim alındı. İç savaştan sonra kanlı Fransız-Alman savaşı "korkunç Yıl"a damgasını vurdu. Prusya Kralı I. Wilhelm tam da "XIV. Louis'nin, bir bakıma Almanya'nın aşağılanmasıyla emniyet altına aldığı güç ve gururunun sembolü ve yüce abidesi" olan sarayda Alman İmparatoru ilan edildi. "Tüm dünyada yankılanacak kadar dehşet verici" bir faciayla birlikte bu sahte ve mağrur hükümdar, en nihayetinde Hız. Bahaullah aynı durumu yaşarken acımasızca görmezden geldiği benzer bir sürgüne ölünceye kadar katlanarak ıstırap çekti.

Papa IX. Pius'u ise daha az şaşırtıcı olsa da tarihi açıdan daha önemli bir düşüş bekliyordu. Kendisini Hz. Mesih'in Vekili olarak gören bu kimseye Hz. Bahauallah, "Oğul'un [Hz. İsa] gizlediği Kelime ortaya çıktı..."; "insan heykelinde indirildi." sözlerini ve Kelime'nin de Baba'nın da Kendisi olduğunu yazmıştı. Kendisine "Tanrı'nın kullarının kulu" adını takan bu kimseyeydi ki, tüm çağların Vaat Edileni, ona makamını tümüyle ifşa ederek, "Rabler Rabbi bulutların gölgesinde geldi" ilanını yaptı. Kendisini Aziz Petrus'un varisi sayan bu kişiye Hz. Bahauallah "Bugün Kaya [Petrus] en büyük haykırıyla haykırdı ve... dedi; 'İşte! Baba burada ve Melekût'un vaadi gerçekleşti!' diye hatırlattı. Yine bu kişiydi ki, üçlü tacı taşırken Vatikan'ın ilk mahkûmu haline geldi ve Akka'nın İlahi Mahpusu tarafından "saraylarını onları isteyenlere bırak", "sahip olduğun ziynetleri sat" ve "Tanrı'nın yoluna harca"; "tahtını krallara bırakarak yüzünü Allah'ın Melekûtuna çevirip yaşadığın yerden çık" diye ona emredildi.

Aziz Petrus'un liderlik döneminin başlayışından itibaren 254'üncü papa olan, havarilik tahtına Hz. Bab'ın İlanından iki sene sonra çıkan ve kendinden öncekilerin tümünden daha uzun süre papalık yapan Imola Piskoposu Kont Mastai-Ferretti, Kutsal Bakire'nin Masum Gebeliğini açıklayan [1854] ve Kitab-ı İkan'da Kilisenin bir doktrini olarak atıfta bulunulan Papalık Mektubunun yazarı ve Papanın Yanılmazlığına dair yeni dogmanın yaratıcısı [1870] olarak devamlı hatırlanacaktır. Otoriter bir karakter, zayıf bir devlet adamı, uzlaşmaktan hoşlanmayan ve gücünü korumaya kararlı bu kişi, mutlak papa hakimiyeti tutumunu benimsemeye yoluyla makamının sınırlarını genişletmede ve ruhani gücünü pekiştirmede başarılı olurken, sonunda, Katolik Kilisesinin başları tarafından yüzyıllardır sürdürülen dünyevi saltanatı korumayı başaramadı.

Bu dünyevi güç, geçen asırlar süresince küçülüp önemsiz bir niceliğe dönüştü. Bu gücün yok oluşu öncesindeki birkaç on yıl-

lık dönem ise muazzam değişimlerle doluydu. Hz. Bahauallah'ın Zuhuru güneşi tüm haşmetiyle doruk noktasına yükselirken, Aziz Petrus'un küçülüp eriyen mirasını çepeçevre kuşatan kara bulutlar buna paralel olarak koyulaşıyordu. Hz. Bahauallah'ın IX. Pius'a gönderilen Levhi bu yok oluş sürecini hızlandırmıştı. O gücün kararın bahtının bu on yıllar içindeki rotasına hızlı ve kısa bir bakış yeterlidir. I. Napolyon Papa'yı mülkünden etmişti. Viyana Kongresi ise kendisini tekrar hepsinin başı olarak seçti ve toprakların idaresini rahiplere geri verdi. Karmaşa, düzensizlik, iç güvenliği bile sağlayamayan bir acizlik ve engizisyonun tekrar başlaması bir tarihçiyi şu sözleri söylemeye sevk etmişti: "İtalya'nın ve belki de Avrupa'nın hiçbir yeri, Türkiye hariç, bu kilise devleti gibi yönetilmiyor." Roma "hem maddi hem manevi olarak virane bir şehir" haline gelmişti. İsyanlar Avusturya'nın müdahalesine yol açtı. Beş büyük Güç geniş kapsamlı reformlar talep edince, Papa bunlara dair söz verdi, ancak devamını getiremedi. Avusturya tekrar devreye girdi, ancak Fransa'nın engellemesiyle karşılaştı. Her iki ülke Papa'nın mülkleri konusunda 1838'e kadar birbirlerini takibe almışken, ülkeden çekilmelerinin ardından mutlakiyet tekrar kuruldu. Papa'nın dünyevi gücüne şimdi, bu gücün 1870'deki tükenişini haber verir bir şekilde, kendi tebaasından bazıları da karşı çıkmaya başladılar. İç sorunlar Papa'yı gecenin karanlığında basit bir rahip kıyafetiyle cumhuriyetin ilan edildiği Roma'dan kaçmaya zorladı. Daha sonra Fransızlar eski statüyü tekrar sağladılar. Kırım Savaşı'nı sona erdiren Paris Kongresi'nde, Clarendon tarafından "Avrupa'nın kara lekeleri" olarak ifade edilen İtalya'da krallığın kurulması, III. Napolyon'un değişken politikası, Sedan felaketi ve Papalık hükümetinin kötü ve ahlaksız karakteri bu sendeleyeni egemenliğin akıbetini mühürledi.

1870'de, Hz. Bahauallah IX. Pius'a Risalesini gönderdikten sonra, Kral II. Victor Emmanuel Papalığa savaş ilan etti ve orduları

Roma'yı ele geçirdi. İşgal gecesi Papa, Lateran Sarayı'na sığındı ve ilerlemiş yaşına rağmen, gözyaşları içinde, dizleri üstünde Scala Santa'yı çıktı. Ertesi sabah bombardıman başladığında, Aziz Petrus Katedrali'nin kubbesine beyaz bayrak çekilmesini emretti. Yağmaya maruz kalmışken, bu "devrim oluşumunu" kabul etmeyi reddetti, ülkesini istila edenleri aforoz etti; Victor Emmanuel'i alenen "hırsız Kral" ve "tüm mukaddes değerleri unutan, tüm hakları hor gören, tüm yasaları çiğneyen" olmakla suçladı. "Yirmi beş asırlık haşmetin üstünde yükselen Ölüksüz Şehir" ve Papaların on asırdır sorgulanamaz bir hakla idare ettikleri Roma, sonunda yeni bir krallığın merkezi haline gelirken, Hz. Bahauallah'ın önceden bildirdiği ve Vatikan Mahkûmunun kendi kendine yüklediği aşığılanmaya sahne oldu.

"Yaşlı Papa'nın son yılları" diye yazar onun hayatını inceleyen bir yorumcu, "İstirap ve kederlerle dolu geçti. Bedensel hastalıklarına, bir de defalarca, Roma'nın tam ortasında Din'e yapılan hakaretleri, dini kuruluşlarının yağmalanmasını ve uğradıkları zulümleri, Piskoposların ve rahiplerin görevlerini yapmaktan menedilmelerini sadece seyredebilmenin hüznü eklendi."

1870'te yaratılan duruma geri dönme çabaları hiçbir meyve vermedi. Posen Başpiskoposu, Bismarck'tan Papa lehinde müdahale etmesini istemek üzere Versailles'a gitti, ancak soğuk bir şekilde karşılandı. Ardından Alman Başbakanı üzerinde politik bir baskı oluşturmak amacıyla Almanya'da Katolik bir parti kuruldu. Ancak tüm bu çabalar nafiyleydi. Daha önceden bahsedilen kudretli süreç, rotasında acımasızca ilerlemek durumundaydı. Geçici bir hükümranlılığın sözümlerine ona tekrar tesis edilmiş, üzerinden yarım yüzyıldan fazla bir süre geçtikten sonra bile, bir zamanlar ismiyle kralların korkudan titredikleri ve sahip olduğu ikiz güce kendi istekleriyle boyun eğdikleri bu kudretli Hükümdarın çaresizliğine

bir teselli olmaktan öteye geçememiştir. Bu dünyevi güç, mevcut durumda küçük Vatikan Şehri'nin sınırlarına hapsolmuş ve Roma'yı seküler bir krallığın tartışılmaz hâkimiyetine terk etmişti; varlığını ise İtalya Krallığı'nı o güne kadar esirgemiş olduğu kayıtsız şartsız tanıma bedeliyle elde etmişti. Roma Sorununu kesin bir şekilde çözdüğünü ileri süren Lateran Anlaşması, aslında bu Kuşatılmış Şehir konusunda dünyevi bir Güce belirsizlik ve tehlikelerle dolu bir hareket özgürlüğü sağladı. "Ölümsüz Şehrin iki ruhu" diyordu Katolik bir yazar, "yalnızca, birbirleriyle daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli bir savaşa tutuşmak üzere ayrılmışlardı."

Yüce Başrahip, seleflerinin en güçlüsü olan ve onsekiz yıllık papalık görevi boyunca kralları ve imparatorları göreve getirip azleden, getirdiği yasaklarla halkları Hıristiyan ibadetini yaşamaktan mahrum bırakan, İngiltere Kralı'nın, tacını elçisinin ayaklarının ucuna bıraktığı ve çağrısıyla dördüncü ve beşinci haclı seferlerini başlatan III. Innocent'in devrini şimdi gayet iyi hatırlayabiliriz.

Sözü edilen süreç seyrini sürdürürken, insanlığı bekleyen çalkantılı yıllar boyunca ve bu aynı topraklarda daha önce meydana getirdiği kargaşadan çok daha yakıp yıkıcı bir karışıklığı gözler önüne seriyor olamaz mı?

Hz. Bahauallah'ın yaşadığı süre içinde hem Üçüncü İmparatorluğun hem de Napolyon hanedanının çarpıcı çöküşü ve Papa'nın dünyevi gücünün fiilen sönüşü, Hz. Abdülbaha döneminde damgasını vurduğu söylenebilecek olan daha büyük felaketlerin yalnızca habercisiydi. Gerçek anlamı hâlâ tam olarak kavranmamış olan ve tüm savaşların bu en yıkıcısının başlangıcı sayılabilecek bir anlaşmazlık sonucu zincirlerinden boşalan güçler, bu ürkütücü felaketlerin gerekçesi sayılabilir. 1914–1918 Savaşının gelişimi Romanov Sarayı'nı tahtından ederken, bitişi de Hapsburg ve Hohenzollern hanedanlarının düşüşünü hızlandırdı.

Bolşevizmin Yükselişi

Yükselişi bu sonuçsuz mücadelenin alevleri ortasında başlayan Bolşevizm, Çar'ın tahtını salladı ve sonunda onu devirdi. Hz. Bahaullah'ın Levhinde "Ayaklan ve... ulusları Yüce ve Büyük Tanrı'ya çağır" diye buyurduğu ve "Sakin arzuların seni, Rahman ve Rahim olan Rabbinin yüzüne yönelmekten alıkoymasın", "sakın bu makamı başka herhangi bir şeye değiştirmeyin", "sakın ki saltanatın seni o Yüce Sultandan alıkoymasın." sözleri ile üç kez uyardığı II. Alexander Nikolayeviç, ülkesini yöneten Çarların sonuncusu değildi; ancak sonunda hem şahsının hem hanedanının sonunu getiren yozlaşmış bir siyasetin başlatıcısıydı.

Saltanatının son bölümünde başlattığı gerici politika, geniş hayal kırıklıkları yarattı ve Nihilizm'in artışına neden oldu ki, bu akım, yayıldıkça onun hayatına kastetme girişimlerine yol açan ve katledilmesiyle son bulan, eşi benzeri görülmemiş bir şiddet dönemini haber vermişti. Acımasız bir baskı, "yenilik isteyenlere ve liberallere karşı bir tavır takınan" halefi III. Alexander'ın politikasına da rehberlik etti. "Dar görüşlü ve dik başlı bir despotizmin timsali" olan bir danışman tarafından yönlendirilen, çürümüş bir bürokratik yapının desteklediği ve savaşın felaket getiren sonuçlarıyla küçük düşmüş olan son Çar II. Nicolas'ın şiddetini arttırarak devam ettirdiği tam bir mutlakiyet ve aşırı dini tutuculuk geleneği, entelektüeller olsun köylüler olsun kitleler arasında hoşnutsuzluğu arttırdı. Bir süre için yer altından yönetilen ve askeri başarısızlıklarla artan bu hoşnutsuzluk, sonunda Büyük Savaş'ın tam ortasında, meydan okuduğu prensiplerle, alt üst ettiği kurumlarla ve yarattığı yıkımla, modern tarihte bir benzeri neredeyse bulunmayan bir Devrim biçiminde patlak verdi.

Büyük bir sarsıntı ülkenin kurumlarını avucuna alarak hepsini sarstı. Dinin ışığı karartıldı. Her çeşit mezhepten dini müesseseler ortadan kaldırıldı. Devletin resmi dini, gelir kaynaklarından mah-

rum bırakıldı, zulme uğratıldı ve lağvedildi. Uzak diyarlara yayılmış imparatorluk parçalandı. Militan ruhlu ve muzaffer bir proletarya, düşünce adamlarını sürgüne gönderdi ve mallarını yağmaladığı soyluları katletti. İç savaş ve salgın hastalık, zaten acı ve umutsuzluk içinde kıvranan halkı kırıp geçirdi. Ve nihayet bu güçlü devletin Başı, refakatçileri, ailesi ve hanedanı ile birlikte, bu büyük sarsıntının girdabına atılarak hep birlikte yok oldular.

Çarlar imparatorluğunun üzerine çöken bu acı verici kara talih, son aşamasında, ulu Alman Kayzeri ile bir zamanlar nam salmış Kutsal Roma İmparatorluğu varisinin de düşüşünü beraberinde getirdi. Napolyon hanedanını yutan felaketin sonucunda yükselen Alman İmparatorluğu'nun tüm dokusunu paramparça etti ve İkili Monarşi'ye öldürücü darbesini indirdi.

Yaklaşık yarım yüzyıl öncesinde büyük Napolyon'un halefinin utanç verici düşüşünü önceden, açıkça ve yankılanan sözlerle ilan eden Hz. Bahaullah, Kitab-ı Akdes'te, henüz yeni alkışlanan muzaffer Kayzer I. Wilhelm'e de hitap ederek aynı derecede önemli bir uyarıda bulunmuş; Ren kıyılarına yönelttiği aynı açıklıkta sözlerde yeni federal imparatorluğun başkentine acılar çecktirecek olan yası önceden bildirmişti.

Hz. Bahaullah ona şöyle hitap etmişti: "Gücü senin gücünden üstün ve makamı senin makamından yüksek olanı [Napolyon] hatırla... Onun hakkında ve senin gibi şehirleri fetheden ve insanlara hükmedenler hakkında iyi düşün." Ve ayrıca; "Ey Ren nehrinin kıyıları! Ceza kılıçları sana karşı çekildiği için seni kanla kaplanmış gördük; sıra sana bir kez daha gelecek. Ve bugün büyük bir ihtişam içinde olsa bile, Berlin'in çığlıklarını işitiyoruz."

Yaşının ilerlediği bir dönemde, yükselen sosyalizm dalgası taraftarlarının iki suikast girişimine uğrayan kendisi, üç aylık saltanatı ölümcül bir hastalıkla sona eren oğlu III. Friedrich ve son olarak inatçı, kibirli ve kendi imparatorluğunu yıkan torunu II. Wilhelm;

hepsi de bu açık ve ürkütücü beyanların sonucu olan ağır sorumlulukları farklı derecelerde omuzlarında taşıyorlardı.

Tahta çıkana kadarki tüm yaşamı orduda geçen ilk Alman İmparatoru ve yedinci Prusya kralı I. Wilhelm, gerçekten de “yüzyılının dâhilerinden biri” olarak kabul edilebilecek bir devlet adamının yardımıyla, sadece Prusya için değil belki de tüm dünya için yeni bir dönem başlatan politikayı hayata geçiren, asker ruhlu, buyurgan ve kafası çağdışı fikirlerle dolu bir yöneticiydi. Bu politika kendine has bir titizlikle izlendi ve korunup sürdürülmesine yönelik ağır baskıyla, hayata geçirilmesini amaçlayan savaşlar kanıyla, ardından Avrupa kıtasına çok kötü bir akıbet getirecek olan ve onu yüceltip sağlamlaştırmak için kurulan siyasi birleşimlerle mükemmelleştirilmeye çalışıldı.

Yaratılış icabı diktatör, siyasi açıdan tecrübesiz, askeri açıdan şiddet yanlısı ve dini konularda samimiyetsiz olan II. Wilhelm, Avrupa barışının havarisi edasına bürünmüş olsa da aslında “saldırı tehdidi” ve “parlak savaş zırhı” konusunda ısrarcıydı. Güvenilmez, patavatsız ve büyük bir iş başarma konusunda fazlasıyla hırslı biri olarak ilk işi, imparatorluğunun gerçek kurucusu olan, sahip olduğu anlayış ve sağgörü Hz. Bahauallah tarafından övülen ve imparatorunun akılsızlığı ve nankörlüğü Hz. Abdülbaha tarafından tasdik edilen o akıllı devlet adamını azletmek oldu. Savaşmak, ülkesi için adeta bir din haline gelmişti; çeşitli çalışmalarının kapsamını sürekli genişleterek sonunda kendisini ve hanedanını tahtından edecek olan nihai felaketin yolunu hazırlamaya başladı. Savaş başlayıp da ordusu düşmanlarınkinden güç olarak üstün gözüktüğünde ve kazandığı zaferlerin haberleri uzaklardaki İran’a kadar ulaştığında, başkentinin başına gelecek felaketleri açıkça önceden haber veren Kitab-ı Akdes’teki bölümlere yönelik alaylar da başladı. Ancak aniden, hızlı gelişen ve beklenmedik aksilikler uğursuz şekilde onu sardı. Devrim patlak verdi. II. Wilhelm veliahtıyla bir-

likte ordusunu terk ederek onur kırıcı bir şekilde Hollanda’ya kaçtı. Alman devletlerinin prensleri tahtlarını terk ettiler. Bir kargaşa dönemi başladı. Karmaşanın ve iç savaşın kaynayan kazanı haline gelen başkente komünizmin bayrağı dikildi. Kayzer tahtından feragat etti. Weimar Anayasası ile Cumhuriyet kuruldu; kan ve demir politikası üzerinde büyük bir özenle yükseltelen o heybetli yapı alaşağı oldu. Böylesine bir amaç için, ülke içinde kanuni düzenlemeler ve dış ülkelerle savaşlar yoluyla I. Wilhelm’in Prusya tahtına çıkışından beri bıkip usanmadan yürütülen çabalar hiçbir sonuç vermedi. Acımasız bir anlaşmanın dayattığı şartların sonucu olan “Berlin’in çiğlıkları” yarım yüzyıl öncesinde Versailles Sarayı’nın Aynalı Salonunda yükselen neşeli zafer çiğlıklarıyla tezat içinde yükseldi.

Zaferlerle dolu parlak bir tarihin varisi olan Hapsburg kralı da tahtını aynı dönemde kaybetti. Franz Joseph, Kutsal Toprakları ziyareti sırasında Kendisine rahatlıkla ulaşabileceken, huzuruna çıkmak bir yana, Emrini araştırma görevini bile yerine getirmedeği için Hz. Bahauallah’ın Kitab-ı Akdes’te azarladığı kişiydi. Hz. Bahauallah hac ziyareti yapan imparatoru şu şekilde ayıplamıştı: “O’nun yanından geçtin... ve O’ndan haber sormadın... Biz her zaman seninle beraber olduk ve Dala tutunup Köke aldırmadığımızı gördük... Gözlerini aç ki, bu muhteşem Görüntüyü görebilesin ve gündüz ve gece çağırдыңın Kimseyi tanıyabilesin ve bu parlak ufuk üzerinde parlayan ışığı seyredebilesin.”

İmparatorluk unvanını yaklaşık beş asır boyunca ırsi olarak elinde tutan Hapsburg Hanedanı, bu sözlerin dile gelişinden itibaren hem iç parçalanmanın tehdidini artarak hissetmekte hem de dış kaynaklı bir anlaşmazlığın tohumlarını ekmekteydi ki, en sonunda her ikisine de teslim oldu. Geric bir idareci olan Avusturya İmparatoru ve Macaristan Kralı Franz Joseph, eski adaletsizlikleri canlandırdı; milliyetlerin haklarını önemsemedi ve sonunda im-

paratorluğa büyük zarar veren merkezîyetçi bir bürokratik yapıyı yeniden hayata geçirdi. Tekrar eden facialar saltanatını kararttı. Erkek kardeşi Maximilian Meksika'da öldürüldü. Veliyaht Prens Rudolph onursuz bir olayda can verdi. İmparatoriçe Cenevre'de suikaste uğradı. Arşidük Franz Ferdinand ve eşi Saraybosna'da, İmparator'un kendisinin de ölümüne yol açan ve başka hiçbir iktidar döneminin halka getirmedeği kadar büyük felaketlerle biten bir savaşın kibritini çakacak bir cinayete kurban gittiler.

Kutsal Roma İmparatorluğu'nun Sonu

Sallanan tahtı istikrara kavuşturmak üzere geç kalınmış çabalar harcanmıştı. Oysaki çeşitli prensliklerden, ırk ve dillerden oluşan "köhnemiş imparatorluk" acımasızca ve hızla parçalanıyordu. Siyasi ve ekonomik durum umutsuzdu. Avusturya ve Macaristan'ın aynı savaşta uğradığı bozgun İmparatorluğun çalan cenaze marşydı ve parçalanmayı beraberinde getirdi. Macaristan onunla tüm bağlarını koparttı. Birleşik ülke taksim edildi ve bir zamanların heybetli Kutsal Roma İmparatorluğu'ndan geriye küçülmüş fakir bir cumhuriyet kaldı; ta ki yakın bir zamanda, kardeşi olan milletten farklı olarak, Avrupa'nın siyasi haritasından tamamen silinip gidene kadar.

Kalem-i Âlâ tarafından kendilerine doğrudan hitap edilerek sırasıyla şiddetle kınanan, ikaz edilen, ayıplanan, azarlanan ve ihtar edilerek öğütlenen Napolyon, Romanov, Hohenzollern ve Hapsburg imparatorluklarının idarecileri ile Papalık tahtında oturan kimsenin akıbetleri işte böyle oldu. Ya politik güçlerini doğrudan Dinin üzerinde, Kurucusu ve takipçilerinin üzerinde kullanan, ülkelerinde Emrin doğup yayıldığına tanık olan, Müjdecisi'ni çarmıha gelecek, Kurucusu'nu sürgüne gönderecek ve taraftarlarını topluca katledecek özgürlüğe sahip olan diğer hükümdarların akıbetleri?

Osmanlı'nın ve İran'ın Akıbeti Ne Oldu?

Benzer şekilde yavaş ama devamlı ve acımasız bir ceza kavgası, önce Hz. Bahau'llah'ın yaşadığı dönemde, sonra da Hz. Abdülbaha'nın zamanında, Allah'ın henüz bebeklik çağındaki Dininin baş düşmanları olan Osmanlı Sarayı ile İran'daki Kaçar hanedanının üzerine esmeye başlamıştı. Sultan Abdülaziz gücünü kaybederek, Hz. Bahau'llah'ın Edirne'den sürülmesinden kısa bir süre sonra öldürülürken, Nasıruddin Şah Hz. Abdülbaha'nın kale şehri Akka'da hapsedildiği dönemde bir suikastçının silahına teslim olmuştu. Yine de, yalnız bu iki hanedanlığın yok oluşuna değil ikiz kurumlar olan Saltanat ve Hilafetin lağvedilmesine de tanık olmak, daha önce belirtildiği gibi, gözler önüne serildikçe dünya üzerinde böylesi bir kargaşayı harekete getiren Allah'ın Dinî'nin Oluşum Çağına, yani İdari Düzenin doğuş ve yükseliş Çağına bırakılmıştı.

Abdülaziz, bu iki despot arasındaki daha güçlü, rütbece daha üstün, suçları bağlamında daha önde gelen ve Dinimizin Kurucusunun çektikleriyle ve kaderiyle daha ilgili olanıydı. Fermanlarıyla Hz. Bahau'llah'ı üç kez sürgüne gönderen ve Allah'ın Mazharı'nın, kırk yıllık esaretinin neredeyse tamamını topraklarında geçirdiği hükümdar oydu. Allah'ın Ahdî'nin Merkezi'nin kırk yıldan az olmayan bir süre boyunca hapisane şehri Akka'da tehlikeler ve yoksunluklar içinde katlanmak zorunda kaldığı hapis cezası, hem kendisinin hem de yeğeni ve halefi olan II. Abdülhamid'in iktidarları dönemindeydi.

Hz. Bahau'llah tarafından, "Dinle ey Sultan!" şeklinde çağrıda bulunulmuştur Sultan Abdülaziz'e: "daima doğruyu söyleyenin sözünü dinle. Tanrı'nın sana Kendi keremiyle verdiği nimetlerin en küçük bir kısmında bile gözü bulunmayan ve şaşmadan Doğru Yola giden Kimsenin sözüne kulak ver... Ey Sultan! Tanrı buyruklarına candan sarıl, zulümcülerin gittikleri yola gitme... Güvenin ha-

zinelerine olmasın. Bütün güvenin Rabbin Allah'ın fazlına olsun... İlimlilik sınırını aşma, hizmetinde bulunanlara adaletle davran... Tanrı'nın şaşmaz Terazisini gözlerinin önüne koy ve O'nun huzurunda duruyormuşsun gibi amellerini her gün ve her an o terazide tart. Tanrı heybetiyle kimsenin ayakta duracak gücü bulamayacağı ve gafillerin titreşeceği Günde sorguya çekilmezden önce sen kendi kendini sorguya çek."

Hz. Bahauallah Reis Levhî'nde şöyle haber verir: "Yakında Sır İli [Edirne] ve civarı değişikliğe uğrayacak, padişahın elinden çıkacak, sarsıntılar vukua gelecek, feryatlar kopacak, bölgelerde fesat ortaya çıkacak ve durum başkalaşacaktır; bütün bunlar zulüm askerlerinin bu esirlere edip eyledikleri sebebiyledir. İktidar başka bir şekil alacak ve durum tehlikeli hale gelecektir; şöyle ki tepeler üzerindeki kum yığınları inleyecek, dağlardaki ağaçlar ağlayacak, her şeyden kan akacak ve insanları büyük bir ıstırap içerisinde kıvrandır göreceksin."

"O Sizi yakında" diye de yazmıştı, "Kendi katından gelen büyük bir kahırla kahredecek, aranızda ihtilal çıkacak ve memleketiniz parçalanacaktır. O zaman, feryat edip yalvaracaksınız, ama kendiniz için bir yardımcı bulamayacaksınız... Üzerinize bir kaç defa bela indi, ama siz umursamadınız. Bunlardan birisi bir yangın idi. Bunun neticesinde Şehrin [İstanbul] büyük kısmı adalet ateşi ile yandı. Şairler buna dair kasideler söylemişler, o ana kadar böyle-sine bir yangın görülmemiş olduğunu yazmışlardır. Buna rağmen, gafletiniz azalacak yerde arttı. Derken kolera geldi, yine uslanmadınız. Fakat bekleyiniz ki Tanrı gazabı hazır oldu; çok geçmeden emir Kaleminden sadır olan şeyi görürsünüz."

Diğer bir Levhinde de Saltanat ve Hilafetin çöküşünü önceden haber vererek Sünni ve Şii İslam'ın el ele veren güçlerini şöyle kınamıştı: "Yaptıklarınız yüzünden halkın yüksek mertebesi alçaldı, İslam'ın bayrağı indi ve yüce tahtı devrildi."

Ve son olarak, Akka'ya sürgününden kısa süre sonra nazil olan Kitab-ı Akdes'te Osmanlı İmparatorluğu'nun payitahtına hitap etmişti: "Ey iki denizin kıyısında bulunan Nokta! Zulüm tahtı, gerçekten de senin üzerinde kuruldu ve nefret alevi bağrında öyle tutuştu ki... Sen, gerçekten de apaçık bir kibirle dolmuşsun. Dış güzelliğin mi seni mağrur yaptı? İnsanlığın Rabbine yemin olsun! O yakında yok olacak. Kızların ve dul kadınların ve sende yaşayan tüm insanlar feryat edecekler. Her Şeyi Bilen ve Hikmetli olan, size işte böyle haber veriyor."

Şurası bir gerçektir ki, Osmanlı Hariciye Nazırı Fuad Paşa'nın ölümünün anlatıldığı Fuad Levhinin en dikkat çekici kısmı Sultanın düşüşünü de şüphe götürmez şekilde önceden bildirmiştir: "Biz yakında onun benzerini de azledecek ve memleketi idare eyleyen Ulularını yakalayacağız. Ben gerçekten Aziz ve Cebbarım."

Kendi şahsı, imparatorluğu, tahtı, başkenti ve vezirleriyle ilgili bu sözlere Sultanın tepkisinin ne olduğu Hz. Bahauallah'a çektiirdiği sıkıntılardan anlaşılabilir ve zaten bunlara bu sayfaların başında değinilmiştir. Şimdi açıklayacağım konu İmparatorluğun mağrur tahtını çevreleyen "dış güzelliğin" nasıl yok olduğudur.

Osmanlı İmparatorluğu'nun Sonu

Çağdaş tarihin bu en dikkat çekici felaketli süreçlerinden birisi, Hz. Bahauallah'ın henüz İstanbul'da bir mahpusken Sultan Abdülaziz'e ve vezirlerine hitap eden Levhini Sadrazam Âli Paşa'ya iletilmek üzere bir Osmanlı subayına vermesiyle başladı. Aynı subay tarafından doğrulandığı ve Nebil'in de kendi kroniğinde onayladığı üzere, Sadrazamı okurken benzini solduracak kadar derinden etkileyen işte bu Levihti. Süreç, Yazarının son kez olmak üzere Edirne'den Akka'ya sürüldüğü günün ertesinde Reis Levhî'nin nazil olmasının ardından tekrar ivme kazandı. Aralıksız ve tahripkâr şekilde, giderek artan bir hızla korkutucu şekilde yayılarak İmparatorluğun saygınlığını zayıflattı, topraklarını parça-

ladı, sultanlarını tahttan indirdi, hanedanı silip süpürdü, halifelik makamını yetkisizleştirerek azletti, dinin yetkilerini elinden aldı ve ihtişamını söndürdü. İçinde bulunduğu durum İlahi Doktor tarafından yanılmaz biçimde teşhis edilip kaçınılmaz bir sonu olacağı haber verilen Avrupa'nın "hasta adamı", hepsi de yozlaşmış ve ardı ardınca tahttan indirilen beş hükümdarın saltanat süresi boyunca yağmalanarak, en sonunda varlığını sona erdiren çalkantılar silsilesinin kurbanı oldu. Abdülmecid zamanında Avrupa İttifakı'na kabul edilen ve Kırım Savaşı'ndan zaferle çıkan Osmanlı İmparatorluğu, varisi Abdülaziz döneminde hızla düşüşe geçti ve Hz. Abdülbaha'nın vefatından kısa süre sonra da Allah'ın hükmünün kendisine bildirdiği üzere tamamen çöktü.

Girit ve Balkanlar'daki isyanlar, hanedanın 32'nci sultanı olup akli boş şeylerle dolu, pervasızlığı sınır tanımayan ve aşırı derecede müsrif bu padişahın döneminin işaretleri oldu. Doğu Sorunu şiddetlenmeye başlamıştı. Çok kötü yönetimi, ülkesi üzerinde geniş kapsamlı etkiler bırakan hareketleri doğururken, devleti neredeyse iflas noktasına getiren devamlı ve aşırı derecede borçlanması imparatorluğunun mali işleri üzerinde yabancıların denetimini getirdi. Saraya darbe indirilmesine yol açan bir komplonun sonucunda da azledildi. Müftü tarafından yeteneksiz ve müsrif olduğunu ilan eden bir fetva yayınlandı. Dört gün sonra katledildi ve yerine aşırı içkiden ve Saraydaki Kafeste geçirdiği çok uzun süreli yalnızlıktan ötürü aklen tamamen iflas etmiş olan yeğeni V. Murat geçti. Üç aylık saltanat süresinin ardından zihnen özürlü olduğu duyurularak yerine "Tarihi Osmanlı hanedanının en sefil, hin, güvenilmez ve merhametsiz entrikacı olduğu ortaya çıkan" kurnaz, açığız, şüpheli ve zalim II. Abdülhamid geçirildi. "Kimse," diye yazılmıştı hakkında, "o gün sultanın göstermelik vezirlerini kimin tavsiyesiyle azledeceğini bilmezdi; haremdeki bir gözde kadınının mı, haremağasının mı, fanatik bir dervişin mi yoksa bir

müneccim ya da bir casusun mu. Avrupa'yı dehşete düşüren ve Gladstone tarafından "o [19.] yüzyılın gördüğü en rezil ve utanç verici zorbalık" olarak tanımlanan Bulgar mezalimi, bu "Büyük Katil"ın karanlık yönetiminin habercisi oldu. 1877-78 savaşı imparatorluğun parçalanma sürecini hızlandırdı. On bir milyondan daha fazla insan Osmanlı boyunduruğundan kurtuldu. Rus birlikleri Edirne'yi işgal etti. Sırbistan, Karadağ ve Romanya bağımsızlıklarını ilan ettiler. Bulgaristan padişaha vergi veren özerk bir eyalet haline geldi. Kıbrıs ve Mısır işgal edildi. Fransa Tunus'un hamiliğini üstlendi. Doğu Rumeli Bulgaristan'a bırakıldı. Doğrudan veya dolaylı olarak yüzbin civarında insanı etkileyen Ermeni kanlı olayların daha sonra yaşanacak daha büyük katliamların ilk adımı oldu. Bosna-Hersek Avusturya'ya kaptırıldı. Bulgaristan tam bağımsızlığını elde etti. Rezil bir hükümdara duyulan ve hem Hıristiyan hem müslüman tebaasının paylaştıkları uluslararası bir nefret ve hınç, sonunda hızlı ve silip süpürücü bir devrimle sona erdi. Jön Türkler Cemiyeti Şeyhülislam'dan sultanın tutuklanacağı güvencesini aldı. Terk edilmiş, arkadaşsız, tebaası tarafından lanetlenmiş ve diğer hükümdarlar tarafından aşağılanan II. Abdülhamid, tahtından feragat etmek zorunda bırakıldı ve bir devlet mahkûmu haline geldi ki, böylece "Kanuni Sultan Süleyman'ın ölümünden beri gelip geçen yirmi üç yozlaşmış atasının dönemlerine göre, devamı gelecek olan toprak kaybı hızında daha talihsiz ve tebaasının kötüleşen durumu bakımından daha çarpıcı" olan bir saltanat sona erdi.

Böylesi utanç verici bir iktidar döneminin bitişi, ilk başta olumlu bir şekilde karşılanmış olsa da, köhnemiş ve kurtlanmış Osmanlı devletinin çöküşüne tanıklık edecek yeni bir dönemin başlangıcıydı. II. Abdülhamid'in erkek kardeşi ve tamamen önemsiz bir kişilik olan V. Mehmed de tebaasının durumunu düzeltmeyi başaramadı. Hükümetinin akılsız politikaları, sonunda imparatorluğun çöküşünü belirledi. 1914-1918 Savaşı gerekli zemini hazırladı.

Askeri başarısızlıklar, devletin temellerini yiyip bitiren güçleri karar noktasına getirdi. Savaş devam ederken Mekke Şerifi'nin ihaneti ve Arabistan eyaletindeki ayaklanma Osmanlı tahtını kuşatacak olan sarsıntının habercisi oldu. Mısır'dan zaferle dönüşünün ardından Hz. Bahaullah'ın Kabrini yıkmaya ve Ahdi'nin Merkezi'ni İstanbul'da halkın önünde çarmıha germeye ant içen Suriye'deki Başkomutan Cemal Paşa'nın ordusunun hızlı çöküşü ve tamamıyla helak olması, zor durumdaki imparatorluğu yakalayacak olan hak edilmiş cezanın işaretiydi. Devasa Osmanlı ordusunun onda dokuzu kaybedildi. Nüfusun dörtte biri savaş, hastalık, kıtlık ve katliamlarla helak oldu.

Bu arada, ard arda gelen yirmi beş yozlaşmış sultanın sonuncusu olan yeni padişah VI. Mehmed biçare kardeşinin yerine geçti. İmparatorluğun dev yapısı şimdi sarsılıyor ve yıkılmak üzere sendeliyordu. Son darbeyi Mustafa Kemal vurdu. Zaten küçük bir Asya devletine dönüşmüş olan Osmanlı Devleti bir cumhuriyet haline geldi. Padişah tahttan indirildi, Osmanlı Saltanatı sona erdi, altı buçuk asır boyunca kesintisiz şekilde var olan bir hükümdarlık ortadan kalktı. Macaristan'ın ortasından İran Körfezi'ne ve Sudan'a, Hazar Denizi'nden Afrika'daki Oran'a kadar uzanan imparatorluk şimdi giderek küçük bir Asya ülkesine dönüşmüştü. Bizans'ın çöküşünden sonra Roma İmparatorluğu'nun muhteşem başkenti olarak onurlandırılan ve Osmanlı yönetimine de başkentlik yapmış olan İstanbul, fatihleri tarafından tek edildi ve makamını uzun süre lekeleyen bir istibdadı sessizce hatırlatır şekilde tüm debdebe ve haşmetini yitirdi.

Bunlar özetle, Abdülaziz'in kendini, varislerini, tahtını ve hanedanını feci bir şekilde harap ederek cezalandıran adaletin belirtileriydi. Peki ya Allah'ın filizlenmekte olan Emrinin kökünü ve dalını sökmeye çalışan büyük komplonun diğer ortağına, yani Nasıruddin Şah'a ne oldu? Bu göreve kendiliğinden gönüllü olan

"Şehitlerin Gururu" korkusuz Bedi tarafından kendisine iletilen İlahi Mesaja gösterdiği tepki, saltanatı boyunca bağrında tüm şiddetiyle yanan bitmek tükenmek bilmez nefretin karakteristik bir özelliğiydi.

Kaçar Hanedanı'nın Uğradığı İlahi Ceza

Bildirildiğine göre, Fransız İmparatoru Hz. Bahaullah'ın Levhini fırlatıp atmış ve Hz. Bahaullah'ın da teyit ettiği gibi, levhin Yazarına saygısızca bir cevap gönderilmesini bakanına emretmişti. Yine güvenilir bir bilgiye göre, Sultan'a ve vezirlerine hitap eden levhi okuduğunda, Abdülaziz'in Sadrazamının rengi solmuş ve şu yorumda bulunmuştur: "Sanki Sultanlar Sultanı kendi emrindeki en küçük sultana emir veriyor ve ne yapacağını bildiriyor." Kraliçe Victoria'nın Levhi okuduktan sonra şöyle söylediği rivayet edilir: "Eğer bu Allah'tansa o zaman var olmaya devam edecektir; eğer değilse de herhangi bir zararı olamaz." Nasıruddin Şah'a düşense, Kendisini artık şahsen cezalandıramayacağı Kimsenin, on yedi yaşlarında bir delikanlı olan elçisini ulemanın tahrikleriyle tutuklayarak zincirlere vurdurmak, işkence sehпасından geçirmek ve sonunda vahşice öldürtmekti.

Hz. Bahaullah, "Zalimlerin Şahi" olarak adlandırdığı ve yakında "dünyaya bir ibret" kılınacak olan bu gaddar hükümdara şunları yazmıştı: "Ey Sultan! Bu Gence adalet gözüyle bak ve sonra O'nun başına gelenler hakkında hak üzere bir hüküm ver. Tanrı seni kulları arasında gölgesi ve bütün yeryüzü sakinleri için kudretinin alameti yapmıştır." Ve yine: "Ey Sultan! En Yüce Kalemin cızırtısını ve... Ölümsüzlük Kumrusunun ötüşünü dinleyecek olsan öyle bir makama erişirsin ki, orada Tapılanın tecellisinden başka bir şey görmez ve kendi saltanatını sahip olduğun şeylerin en değersiz bulursun; o zaman o padişahlığı dileyene bırakıp Yüzün nuruyla aydınlanan Ufka yönelirsin." Ve yine: "Ancak yine de Şah Hazretlerinin tüm bu

olayları kendisinin değerlendirmesini ve yüreklere ferahlık getirmesini ümit ederiz. Bizim senin haşmetli Makamına arz ettiklerimiz aslında senin için en iyi olandır.”

Bununla birlikte bu umut gerçeğe dönüşmeyecekti. Zira Hz. Bab'ın idam edilmesi ve Hz. Bahaullah'ın Tahran'ın Siyah Çal zindanında hapsolmesiyle başlayan bir yönetim tarafından, Hz. Bahaullah'ın ardı ardına sürgünlerini körükleyen bir hükümdar ve O'nun yirmi binden az olmayan sayıda takipçisinin kanıyla lekelenen bir hanedan tarafından suya düşürülmüştü. Şahın uğradığı sarsıcı suikast, Kaçar Sarayının son hükümdarlarının rezilliği ve hanedanın yok olması, bu korkunç mezalimlerin ateşlediği ilahi cezanın işaret ışıklarıydı.

Yabancı Türkmen kabilesinin üyeleri olan Kaçarlar, İran tahtını aslında zorla ele geçirmişti. Hanedanın haremağalıktan Şah olan kurucusu Ağa Muhammed Han öylesine zalim, açgözlü ve kana susamış bir zorbaydı ki, İranlıların hafızalarında yer etmiş, bu kadar nefret ettikleri ve öğrendikleri bir zalim daha yoktur. Kendisi ve hemen ardından gelen haleflerinin yönetim sicili, şiddet, iç savaşlar, asi ve söz dinlemez reisler, eşkıyalık ve ortaçağ zulmüyle doluydu; daha sonraki Kaçarların tarih kayıtlarına ise ulusun gelişmemişliği, insanların cahilliği, hükümetin yozlaşmışlığı ve beceriksizliği, saray çevresinin skandallarla dolu entrikaları, veliahtların sefihlikleri, hükümdarın sorumsuzluk ve müsrifliğiyle adı kötüye çıkmış ve saygınlığını kaybetmiş din adamları düzenine alçakça yaranma çabası damgasını vuruyordu.

“Çağın Daryus'u” olarak adlandırılan, Ağa Muhammed Han'ın varisi olan, karısına ve çocuk yapmaya düşkün Feth Ali Şah, kendini beğenmiş, küstah ve vicdansız bir cimriydi; binden fazla karısı ve cariyesi olmakla, sayısız çocuğuyla ve yönettiği ülkeye getirdiği felaketlerle adı kötüye çıkmıştı. Tahtını borçlu olduğu vezirinin kaynayan yağ kazanına atılarak öldürülmesini emreden de oydu.

Halefi olan bağınaz kafalı Muhammed Şah'ın ilk icraatlarından birisi, Hz. Bahaullah'ın kaleminin “Devlet Adamlığı ve Edebiyat Yeteneği Şehrinin Prensi” olarak ölümsüzleştirdiği ünlü başveziri Kaim-Makam'ı boğdurması ve yerine ülkeyi iflasın ve devrimin eşiğine getirecek olan kaba saba ve tam bir alçak olan Hacı Mirza Ağası'yi getirmesiydi ki, bu idam yüzünden de aynı kalem tarafından açıkça suçlanmıştı. Yine aynı Şah'tı ki, Hz. Bab ile görüşmeyi reddederek O'nu Azerbaycan'da hapsedtirdi ve kırk yaşlarındayken, Kayyum'u'l-Esma'daki şu sözlerle öngörülen düşüşünü hızlandıran hastalıkların acısına teslim oldu: “Allah'a yemin olsun, ey Şah! Eğer Allah'ın Zikri'ne düşmanlık gösterecek olursan, Allah, Kıyamet Günü'nde tüm hükümdarların önünde seni cehennem ateşine mahkûm edecek ve o gün Yüce Allah'tan başka yardımcı bulamayacaksın.”

Tahtın varisi, bencil, kaprisli ve sert bir hükümdar olan Nasıruddin Şah idi; talihsiz ülkesinin kaderinde tek söz sahibi olmak yarım yüzyıl boyunca kendisine nasip oldu. Müthiş bir gerici, eyaletlerdeki çalkantılı yönetim, ülkedeki mali başıbozukluk, entrikalar, dedikodularıyla tahtın etrafında vızıldayıp üşüşen şımırık ve açgözlü saray mensuplarının kindarlığı ve ahlaksızlığı, aslında Avrupa kamuoyundan korkmasa ve Batı başkentlerinde kendisi hakkında iyi düşünceler yaratma arzusu olmasa daha da acımasız ve barbar olabilecek despotizmi, işte bunlar kendini “Cennete giden Yol” ve “Evrenin Sığınağı” olarak tanımlayan kişinin kana susamış hükümrancılığının kendisine has özellikleriydi. Kargaşa, iflas ve zulümün üçüz karanlığı ülkeyi avucuna almıştı. Uğrayacağı suikast oğlunun ve varisinin ayrıcalıklarını kısıtlayacak, Kaçar Sarayının son iki hükümdarını tahttan indirecek ve hanedanlarını yok edecek devrimin ilk habercisiydi. Nasıruddin Şah, özenle planlanmış bir törenle görevden ayrılacağı ve yeni bir çağı başlatacak olan günün arifesinde Şah Abdülazim türbesinde bir suikastçının ta-

bancasının kurbanı oldu; ölüm haberinin duyulmaması için cansız vücudu kraliyet arabasına bindirilerek Başvezir'in karşısında oturur vaziyette yerleştirildi ve hükümet binasına götürüldü.

“Şah'ın tahta çıkma töreninin” diye yazar hem törenin hem suikastin bir tanığı, “İran tarihindeki en büyük tören olacağı fısıldanıyordu. Mahkûmlar koşulsuz olarak serbest bırakılacak ve genel af ilan edilecekti; köylülere en az iki yıl boyunca vergiden muaf olacakları sözü verilmişti... fakirlerin karınları aylar boyunca doyurulacaktı. Bakanlar ve resmi görevliler Şah'tan alacakları övgü ve maaşların hesabını çoktan yapmıştı. Türbelerin ve diğer kutsal yerlerin kapıları tüm yolculara ve hac ziyaretine gelenlere açılacaktı ve seyitler ile mollalar mimberlerden Şahı övmek için okuyacakları ilahiler ve dualar için seslerini güçlendirecek ilaçlar alıyorlardı. Camiler temizlenmiş, hem genel toplantıların hem de Şah için okunacak toplu duaların okunması için hazır vaziyete getirilmişti... Kutsal çeşmeler, havzasında daha fazla kutsal suyun toplanabilmesi için büyütülmüş ve yetkililer bu çeşmelerin yardımıyla bu tören gününde birçok mucizeler olabileceğini öngörmüşlerdi... Şah... sahip olduğu zalimce imtiyazlardan feragat edeceğini ve kendisini 'Tüm İranlıların Haşmetli Babası' olarak ilan edeceğini duyurmuştu. Şehir yönetimi güvenlik önlemlerini hafifletmişti. Kervansaraylara akın eden yabancıların ve tüm gece boyunca sokaklarda başıboş dolaşan kalabalıkların sayısı belli değildi.” Aynı tanığa anlatıldığına göre büyük müctehitler “şimdilik Babilerin ve diğer kâfirlerin bile öldürülmesine ara verilmesine karar vermişti.”

Hükümdarlık dönemi, sonsuza kadar tarihin en kötü suçuyla, Allah'ın En Yüce Mazharı tarafından “Peygamberlerin ve Elçilerin gerçeğinin etrafını tavaf ettikleri Nokta” olarak ilan edilen Zat'ın şehit edilmesi ile ilişkilendirilecek olan kişinin düşüşü işte böyle oldu. Hz. Bahau'llah'ın kaleminin, suçunu onun yüzüne vurduğu bir Levihte şunları okuruz: “Onların arasında [yeryüzü kralları] Emrin Heykeli Olan Kimse'yi [Hz. Bab], tüm yaratılmış şeyleri, Cennet

sakinlerini ve yücelerde oturanlar Topluluğunu ağılatacak bir şekilde ellerinden asarak acımasızca öldürten, İran Şahıdır. Ayrıca yoldaşlarımızın bazılarını katletti, mallarımızı yağmaladı ve ailemizi zalimlerin ellerine teslim etti. Beni tekrar tekrar mahkûm etti. Hakk'a yemin olsun! Hapishanede başıma gelenleri Hesap Soran, Her Şeyi Bilen Aziz Allah'tan başka kimse bilemez. Ardından Beni ve ailemi vatanımdan sürdü; bunun üzerine açık bir keder içinde Irak'a vardık. Rum Padişahı [Osmanlı Sultanı] Bize karşı ayaklanıp saltanat makamına çağırana kadar burada kaldık. Oraya varınca Başımıza gelenler İran Şahının hoşuna gidecek şeylerdi. Sonra, sevdiğimiz ellerinin eteğimize koparıldığı bu Hapishaneye girdik. İşte o Bize böyle davrandı.”

Kaçar hanedanının günleri artık sayılıydı. Ulusal bilincin uyusukluk hali kaybolmaya yüz tutmuştu. Nasıruddin Şah yönetiminin varisi, zayıf ve korkak bir yaradılışa sahip, saray çevresine karşı müsrif ve savurgan olan Muzafferriddin Şah ülkeyi yokuşa sürerek çöküş aşamasına getirdi. Sultanın imtiyazlarını sınırlayan anayasa hareketi güç kazanırken, birkaç gün sonra ölecek olan Şahın da anayasayı imzalamasıyla doruğa çıktı. Despotların en kötülerinden biri, ilkesiz ve tamahkâr Muhammed Ali Şah tahta geçti. Anayasaya düşman olan bu hükümdar, Meclisin toplandığı Baharistan'ı bombalamak da dâhil ve sonunda milliyetçiler tarafından tahttan indirilmesine yol açan bir devrimi başlatan bir dizi alelacele harekete girişti. Uzun pazarlıklardan sonra yüklü bir maaşa razı olup aşığılayıcı bir şekilde Rusya'ya kaçtı. Tahta geçen çocuk hükümdar Ahmet Şah'ın hiçbir etkisi yoktu ve görevlerinin farkında değildi. Ülkenin acil ihtiyaçları gözardı edilmeye devam edildi. Artan anarşi, merkezi hükümetin acizliği, parasal durum, ülkenin genel durumunun hep daha kötüye doğru gitmesi, halkının kötü durumunun gerektirdiği büyük ve acil sorumlulukları üstlenmekten Avrupa başkentlerindeki eğlenceli ve havai sosyal yaşamı

tercih eden bir hükümdar tarafından kendi haline bırakılmıştı ki, bunların hepsi tacı kaybettiği herkesçe görülen bir hanedanın çalınan cenaze marşiydi. Yurt dışına yaptığı düzenli ziyaretlerinden biri sırasında, Meclis kendisini görevden aldı ve hanedanının yok oluşunu ilan etti; bu hanedan ki yüz otuz yıl boyunca İran tahtını işgal etmişti, hükümdarları Nuh Peygamber'in oğlu Yafes'in soyundan geldiklerini gururla iddia ediyorlardı ve bir istisna dışında tümü ya suikaste kurban gitmiş ya da öldürücü bir hastalığa yakalanmıştı.

Hanedanın "bir kovan dolusu küçük prens" ve "soylu oğul arı sürüsü" benzeri sülalesi, ülkede yaşayan halk için hem utanç vericiydi hem de tehditti. Şimdiyse, bu yıkılmış hanedanın kudretini kaybetmiş ve hatta bazıları aşırı yoksulluk içindeki evlatları, içine düştükleri zor durum ile, atalarının işledikleri iğrenç suçların sonuçlarını dünyaya göstermektedirler. Osmanlı Sarayının ve Romanov, Hohenzollern, Hapsburg ve Napolyon hanedan önderlerinin talihsiz evlat kalabalığını daha da kabartarak, yaşamlarındaki trajik değişime ve içinde buldukları kötü duruma neden olan bu güçlerin gerçek niteliğinin neredeyse farkında olmaksızın yeryüzünde oradan oraya dolaşmaktadırlar.

Hem Nasıruddin Şah'ın hem Sultan Abdülaziz'in güçlerini kaybetmiş ve mahrumiyet içindeki torunları birbiri ardına hem politik destek hem parasal yardım talebiyle Hz. Bahau'llah'ın Dini'nin Dünya Merkezi'ne başvurdular. İlk tür talep kesin bir dille hemen reddedilmişken, diğeri tereddütsüzce karşılanmıştır.

Kraliyetlerin Bahtlarındaki Kararı

Gerek Büyük Savaş'ın hemen öncesinde veya sonrasında daha farklı alanlarda kraliyetin bahtının kararısını gözden geçirip Çin İmparatorluğu, Portekiz ve İspanya Monarşileri ve daha yakın dönemde Norveç, Danimarka ve Hollanda tahtlarını sarsan ve sarmaya devam eden değişimler üzerinde düşünür, diğer hüküm-

darların da acizliklerini dikkatle gözlemleyip tahtlarını çepeçevre saran korku ve titreme nöbetlerini hesaba katarsak, içinde buldukları kötü durumun, taşıdıkları önem dolayısıyla ikinci kez alıntı yapmak durumunda hissettiğim Suretü'l-Mülük'ün açılış paragraflarıyla ilişkisini kurmamazlık edemeyiz: "Allah'tan korkun ey krallar topluluğu ve bu en yüce inayetten kendinizi mahrum etmeyin... Kalplerinizi Tanrı'nın Yüzüne çevirin, arzularınızın size buyurdularını terk edin ve mahvolanlardan olmayın... O'nun [Hz. Bab'ın] Emrini araştırmadınız; hâlbuki bu sizler için güneşin aydınlattığı her şeyden daha hayırlıydı; n'olaydı bunu bileydiniz... Dikkat edin ki, bundan sonra da önceki gibi kayıtsız kalmayasınız... Yüzüm peçenin arkasından göründü ve yerde ve gökteki her şeyi aydınlattı. Oysa siz Ona dönmediniz... Öyleyse kalkın ve kaçırdığınızı telafi edin... Bu levhte açık ve eşsiz bir ifadeyle size verdiğimiz öğütlere kulak asmayacak olursanız Tanrı'nın ceza kılıçları her yönden size erişecek ve hakkınızda O'nun adaletli hükmü verilecektir... Ey hükümdarlar! Yirmi yıl oluyor ki her gün yeni bir belanın acı şerbetini tatmaktayız... Başımıza gelen belaların çoğunu bildiğiniz halde ses çıkarmadınız, zalimin elini durdurmadınız. Adalet fikrinizin bütün insanlık gözünde tamamıyla sabit olması için zalimin zulmüne engel olmak ve uyruklarınıza adaletle davranmak göreviniz değil midir?"

Hz. Bahau'llah'ın, dünya hükümdarlarının Kendisine yönelik davranışından dolayı, daha önce paylaşıldığı gibi, şu sözcükleri kaleme almasına şaşmamalıdır: "İnsanlar arasında iki sınıfın kudreti ellerinden alındı: krallar ve din adamları." Gerçekte, daha da ileri giderek Şeyh Selman'a hitap ettiği Levhinde şunları ifade eder: "Dünyanın olgunluğunun işaretlerinden biri de, hiç kimsenin krallığın yükünü taşımayı kabul etmemesi olacaktır. Krallık, yükünü hiç kimsenin tek başına taşımaya istekli olmayacağı bir şey olarak kalacaktır. O gün, aklın insanlığın arasında ortaya çıkacağı gün

olacaktır. Kişi sadece Allah'ın Emrini ilan etmek ve O'nun Dinini dünyaya yaymak için bu elemli ağırlığı taşımaya kabul edecektir. Ne mutlu o kimseye ki Tanrı'nın ve Emrinin sevgisi için, Tanrı hatırlarına ve O'nun Dinini duyurmak için kendisini bu büyük tehlikenin içine atar ve bu sıkıntı ve meşakkati kabul eder."

Krallığın Takdir Edilmesi

Ancak kimse Hz. Bahau'llah'ın maksadını yanlış anlamasın veya farkında olmadan yanlış anlatmasın. Kendisine eziyet eden hükümdarları ne kadar şiddetli bir şekilde kınamış ve Dininin gerçekliğini araştırıp, zulmedenleri engelleme görevlerini yerine getirmeyen kişileri müşterek olarak sertçe ayıplamış da olsa, Hz. Bahau'llah'ın öğretileri hiçbir şekilde krallık kurumunu inkâr edecek ya da kötüleyecek bir ilkeyi veya üstü kapalı bir imayı içermez. Feci sonlarını önceden bildirdiği kralların hanedanlarının ve imparatorluklarının felaketlerle dolu sonları kadar Kendi dönemindeki ayıpladığı hükümdarların bahtlarının kararması -ki her ikisi de İnançın gelişiminin geçiş dönemini oluşturur- kraliyet kurumunun gelecekteki konumu ile karıştırılmamalıdır. Bahai Dini'nin Kurucusu'nun yazılarını derinliğine inceleyecek olursak, hiç kimsenin yanlış tefsir edemeyeceği sözler içeren, krallığın övüldüğü, adil ve akılselime sahibi kralların makam ve davranışlarından övgüyle söz edildiği, adaletle hüküm süren ve hatta Onun Emrini ilan ve ikrar eden kralların ortaya çıkacağı tasavvur edildiği, Bahai hükümdarların zaferini güvence altına almak için ayağa kalkmanın önemli ve kutsal bir görev olarak öğütlendiği sayısız sayfaları görmememiz mümkün değildir. Taraftarlarının, Hz. Bahau'llah tarafından dünya krallarına hitap edilen yukarıdaki alıntılardan ve pek çoğunu saran keder verici felaketlerden krallık kurumunun mutlaka yok olması gerektiğini savunacakları veya bunun gerçekleşmesini ümit edecekleri sonucunu çıkarmak, gerçekten de O'nun öğretisini çarpıtmak olur.

Okuyucunun, böyle bir çıkarımın yanlışlığı konusunda kendi başına karar verebilmesi için yapabileceğim en iyi şey Hz. Bahau'llah'ın kendi beyanlarından bazı alıntılar yapmaktır. Hz. Bahau'llah Kurdu'nun Oğlu Risalesi'nde krallığın gerçek kaynağının ipuçlarını verir: "Sultanların makamına riayet Tanrı'nın emirlerindedir. Bu husus nebilerin ve velilerin sözlerinde de apaçık görülür. Ruh [Hz. İsa] Hazretleri'ne; 'Ey Tanrı'nın Ruhu! Sezar'a vergi vermek Kutsal Yasa'ya uygun mu değil mi?' diye sorulduğunda 'Öyleyse Sezar'ın hakkını Sezar'a, Tanrı'nın hakkını Tanrı'ya verin.' demiş ve engel olmamıştır. Esasen bu iki söz basiret sahibi insanların katında birdir; çünkü imparatora ait olan şey Tanrı katından olmasaydı yasak edilirdi. Aynı şey 'Tanrı'ya itaat ediniz, Resul'e ve aranızdaki yetki sahibi kimselere de itaat ediniz' ayetinde de görülür. 'Yetki sahibi kimselerden maksat, birinci derecede ve özellikle üzerlerine salât ve selam olsun, İmamlardır. Onlardır Tanrı'nın kudret mazharları, emrinin kaynakları, ilminin mahzenleri ve hükmünün doğuş yerleri. İkinci derecede kastedilen, sultanlar ve padişahlardır; yani adaletlerinin ışığı ile dünya ufuklarını aydınlatan padişahlar."

Ve yine: "Aziz Paulus'un Romalılara yazdığı Mektupta: 'Herkes yüksek hükümet otoritelerine tabi olsun; çünkü Allah tarafından olmayan hükümet yoktur ve onlar Allah tarafından tertip olunmuştur. Bundan dolayı hükümet otoritesine karşı koyan Allah'ın düzenine karşı durmuş olur' ve ayrıca 'Çünkü hükümdarlar ancak kötülük işleyenlere karşı Tanrı'nın gazabı vasıtasıdır' diyor. Onun dediğine göre sultanların ortaya çıkışı, onların şevket ve iktidarı Tanrı'dandır."

Ve bir kez daha: "Adil bir hükümdar Allah'a herkesten daha yakındır. Buna En Büyük Hapishane'de konuşan Kimse tanıklık eder."

Hz. Bahau'llah aynı şekilde Beşarat [Müjdeler] Levhi'nde şunu açıklamıştır: "Saltanatın görkemi Tanrı'nın işaretlerinden biridir." "İstemeyiz ki" diye ekler, "memleketler ondan mahrum kalsınlar."

Hz. Bahaullah amacını Kitab-ı Akdes'te açıklarken Dini'ne inancını ikrar edecek olan kralı da över: "Allah'ın hakkaniyetine yemin olsun! Arzumuz ülkelerinize el koymak değildir. Görevimiz insanların kalplerini ele geçirmek ve onlara sahip olmaktır. Baha'nın gözleri onların üzerindedir. İsimler Âlemi buna şahadet eder, eğer anlayabilseydiniz. Her kim Rabbinin izinde giderse, dünyadan ve dünyada olan her şeyden vazgeçer; o halde, böylesine haşmetli bir makama sahip olan Kimse'nin feragati ne kadar daha büyük olmalı!" "Dünya âlemimde Emrime yardım etmeye kalkan ve kendisini Benden başka her şeyden koparan hükümdarı ne büyük bir mutluluk bekliyor! Böyle bir hükümdar, Allah'ın Baha ehli için hazırladığı Kızıl Gemi'nin yolcularındandır. Herkes onun ismini övmeli, makamına saygı göstermeli ve şehirleri, görünen ve görünmeyen âlemlerin tüm sakinlerinin güçlü Koruyucusu olan İsmimin anahtarlarıyla fethetmesine yardımcı olmalıdır. Böyle bir hükümdar insanlığın gözbebeği, yaradılışın alındaki parlak süs, bütün dünyaya inayetlerin kaynağıdır. Ey Baha ehli, mal ve mülkünüzü, hatta hayatınızı onun yardımına adayın."

Hz. Bahaullah Sultan Levhi'nde krallığın değerini açıklamaya devam eder: "Adil bir hükümdar yeryüzünde Allah'ın gölgesidir. Herkes onun adaletinin ve iyiliğinin gölgesi altına sığınarak huzur bulmaya çalışmalıdır. Bu ne belirli ne de kısıtlı bir meseledir ki herhangi bir kişiyle sınırlı kalsın, çünkü gölge kendini meydana getiren Kimseyi anlatır. Zikri yüce olan Allah Kendini âlemlerin Rabbi olarak tanımlıyor; zira O herkesi beslemiş ve hâlâ beslemektedir. O halde her şeyden önce var olan fazlına ve âlemleri kaplayan rahmetine övgüler olsun."

Hz. Bahaullah levihlerinden birinde şöyle yazmıştır: "Şanı yüce biricik Gerçek Tanrı bu dünyanın yönetimini hükümdarlara vermiştir. Devlet otoritesini temsil eyleyenlerin görüşlerine aykırı düşecek herhangi bir harekette bulunmak hakkı hiç kimseye veril-

memiştir. Tanrı'nın Kendisi için ayırdığı şey insanların gönül şehirleridir; bunların da anahtarları Hakkın sevgili dostlarıdır."

Şu bölümde de yine bu arzusunu vurgular: "Ümit ederiz ki, bu dünyanın padişahlarından biri, Allah aşkına bu mazlum milletin zaferi için ayağa kalkar. Böyle bir hükümdarın namı ilelebet baki kalır, gelecek nesillerin minnet ve şükranını kazanır. Bu millet, kendine yardım edene yardım etmekle, hizmetinde bulunmakla, sarsılmaz bir sadakat göstermekle yükümlüdür."

Aslında Reis Levhinde böyle bir kralın ortaya çıkacağını kesin bir şekilde önceden bildirir: "Allah, çok geçmeden Kendi dostlarına yardım elini uzatacak bir hükümdarı gönderecektir. O, her şeyi kapsayandır. O, Tanrı dostlarının sevgisini gönüllere koyacaktır. Bu, gerçekten, aziz ve güçlü Tanrı'nın değişmez emridir." Adalet erdeminin övüldüğü Rıdvanu'l-Adl Levhinde buna paralel bir başka kehanette daha bulunur: "Allah çok yakında adalet tahtlarında oturacak ve insanlar arasında sanki kendi nefislerini idare eder gibi hükmedecek kralları dünyada gösterecektir. Bu krallar, gerçekten de tüm varlıklar içinde Benim yaratıklarımın en seçkinlerindedir."

Kitab-ı Akdes'te, "Dünyanın Anası" ve "Işığın Kaynağı" olan doğduğu şehrinin tahtına, adaletin ve O'nun Dini'ne adanmışlığın çifte süsüyle donanmış bir kralın çıkışını şu sözlerle tasavvur eder: "Ey Ta şehri! Hiçbir şeyden kederlenme, çünkü Allah seni tüm insanlığa neşe kaynağı olmak üzere seçti. Allah isterse, senin tahtını adaletle yönetecek ve kurtların dağıttığı koyunları bir araya toplayacak bir kimseye kutsar. Böyle bir hükümdar yüzünü sevinç ve mutlulukla Baha ehline dönecek ve lütuflarını onlara sunacaktır. O, gerçekten de, Allah'ın nazarında insanlar arasındaki bir mücevhherdir. Allah'ın nuru ve O'nun emir âleminin tüm sakinlerinin nuru ebediyen onun üzerine olsun."

Dini Muhafazakârlığın Parçalanması

Sevgili dostlar! Dünyanın taç sahiplerinin talihi, dünyadaki dini liderlerin sahip oldukları nüfuzun yok oluşuna paralel olarak ve daha az şaşırtıcı olmayan bir şekilde karardı. Birçok krallık ve imparatorluğun sona erişini haber veren muazzam olaylar, dini muhafazakârlığın yıkılmaz görünüşteki kalelerinin un ufak oluşuyla neredeyse eş zamanlıydı. Krallar ile imparatorların hızlı olduğu kadar acı veren çöküşlerine damgasını vurup hanedanlıklarını bitiren aynı süreç, hızlı ve dehşetli bir şekilde Hıristiyan ve Müslüman din liderlerinin saygınlıklarını da sarsmış, bazı durumlarda ise en büyük kurumlarını yıkarak işlemiştir. Gerçekten, "Krallar ve din adamlarının kudreti" her ikisinin de "ellerinden alınmıştır." Birincinin haşmetli ışığı kararmış, ikincinin gücü ise telafi edilemez bir şekilde yok olmuştur.

Bağlı buldukları dinlerin dinsel hiyerarşisine rehberlik yapan ve denetleyen liderler de, tıpkı kendi tebaasının kaderlerini yönlendiren hükümdarlar gibi, Hz. Bahau'llah tarafından aynı açıklıkla ikaz edilip kınanmışlardır. Özellikle İslam mezheplerinin liderleri başta olmak üzere onlar da, zalimlerle ve hükümdarlarla birlik olup Allah'ın Dini'nin Kurucularına, inananlarına, öğretilerine ve kurumlarına karşı saldırılarını başlattılar ve üzerlerine lanetlerini yağdırdılar. İlk isyan bayrağını çeken, cahil ve yaltakçı kitleleri tahrik eden ve çıkardıkları yaygaralar, tehditler, yalanlar, iftiralar ve suçlamalarla resmi yetkilileri kışkırtarak sürgün emirlerini verdiren, kanunlar çıkarttıran, cezalandırma kampanyaları başlatan ve Emrin tarihinin sayfalarını dolduran idamları ve katliamları düzenleyenler İranlı hocalar değil miydi? Bu din adamlarının kışkırtmasıyla tek bir gün içinde yapılan katliam o kadar menfur, o kadar vahşice ve o kadar "canavarın duygusuzluğu ve iblisin hüneri" türünden idi ki, Renan "Les Apôtres" kitabında o günü "dünya tarihinde belki benzeri görülmemiş" olarak nitelemiştir.

Emrin doğduğu tarihte son derece etkili, meşhur ve yıkılmaz gibi görünen kendi kurumlarının çöküşünün tohumlarını atanlar, bizzat bu eylemleri yüzünden işte bu din adamları olmuştu. Taşdıkları bu ürkütücü sorumluluğu böylesine bir ciddiyetsizlik ve gaflet içinde kullanmalarından dolayı, kralları, hanedanları ve imparatorlukları altüst edecek kadar yıkıcı, aynı zamanda Bahai devrinin ilk yüzyılına en önemli dönüm noktalarını oluşturan felaketlerin zincirlerini çözen bir şiddet ve kargaşanın salıverilmesinin başlıca sorumluları yine onlardı.

İlk baştaki belirtileri şaşırtıcı ve ürkütücü olsa da gücü azaldan devam etmekte olan bu bozulma süreci, çeşitli kaynaklardan ve uzak yerlerden Emre yönelik muhalefetin ivme kazanmasıyla daha da hızlanacak ve yıkıcı gücünün daha da dikkate değer delillerini ifşa etmeye devam edecektir. Bu mektubun şimdiden ulaştığı boyutlara bakarak, dünya liderlerinin Hz. Bahau'llah'ın Mesajı'na gösterdikleri tepkiyle birlikte O'nun Dininin dramatik öyküsünün en çarpıcı ve öğretici safhalarından birisi olan bu çok önemli konunun çeşitli yönleri hakkında arzu ettiğim kadar ayrıntılı yazamayacağım. Yalnızca İslam'ın dini liderlerinin ve daha az ölçüde de olsa Hıristiyan muhafazakârlığın bazı güç odaklarının şiddetli saldırılarının kendi kurumları üzerindeki yankılarına değineceğim. Konuyu incelemeye, Hz. Bahau'llah'ın sayısız Levihleri arasından seçilmiş, Müslüman ve Hıristiyan din adamlarıyla doğrudan ve dolaylı bağlantısı olup Emri doğrudan doğruya ilgilendiren iki dini hiyerarşinin yaşadığı ve yaşamaya devam ettiği iç karartıcı felaketlerin üzerine ışık tutan alıntılar yaparak başlayacağım.

Ancak Hz. Bahau'llah'ın yalnızca İslam'ın ve Hıristiyanlığın önderlerine hitap ettiği veya her şeyi kuşatan bu Emrin dinsel muhafazakârlığın kalelerine nüfuz eden etkisinin yalnızca bu iki dini sistemle sınırlı olduğu anlamı çıkarılmamalıdır. Hz. Bahau'llah "Kavim ve milletlerin saati" diye tasdik ediyor, "geldi çattı. Tanrı'nın Mukaddes

Kitaplarda yazılı vaatleri yerine geldi... Bu Gün, Kalem-i Âlâ tarafından tüm Mukaddes Kitaplarda ululanmış olan gündür. Bu kitaplarda hiçbir ayet yok ki O'nun mukaddes Adını ululasın. Hiçbir semavi Kitap yok ki bu Gün'de meydana gelecek sevinçli olayları terennüm etmesin." "Semavi Kitaplarda ve Mukaddes Sayfalarda bu Zuhura dair geçen şeyleri bir bir anacak olsak" diyerek ilave eder, "söz bu Levhe sığmayacak kadar uzar." Hz. Bahaullah'ın Dini geçmiş dinlerin tüm Kutsal Metinlerinde açık seçik vaat edildiği için, Yazar, bu dinlerin takipçilerine ve özellikle de Kendisiyle cemaatleri arasına giren liderlerine hitap etmiştir. "Bir yerde" diye yazar Hz. Bahaullah, "Tevrat halkına seslenir ve onları ayetler İndirene, boyunların Hâkiminden gelene çağırırız... Başka sefer İncil halkına seslenir şöyle söyleriz: 'Nurlular Nurlusu bu İsimle geldi, o İsim ki onun vasıtasıyla Allah'ın Rüzgârı her yere ulaştı'... Ve bir başka yerde de Kuran halkına sesleniriz: 'Rahman'dan korkunuz ve tüm dinlerin kurulmasına vesile olan Zata sebepsiz yere itiraz etmeyiniz'... Bilin ki Mecusilere Levihlerimizde hitap ettik ve onları Yasamızla süsledik... Biz onlara Kitaplarındaki tüm üstü kapalı sözlerin ve imaların özünü indirdik. Rab, gerçekten de Aziz ve Her Şeyi Bilendir."

Hz. Bahaullah Yahudi toplumuna hitaben şöyle yazmıştı: "En Büyük Yasa geldi ve Cemal-i Kıdem Davud'un tahtına oturdu. Böylece Kalemim eski asırların tarihinde aktarılanları yazıyor. Ama bu zamanda Davud sesini yükseltti ve dedi: 'Ey benim sevecen Rabbim! Beni Senin Emrinde sabit kalanlar sırasına al; Senden ötürüdür ki yüzler aydınlandı, ayaklar sürçtü.' Ve bir kez de; 'Nefes üflendi ve Rüzgâr esti ve gizli olan şey Siyon'dan görüldü ve Tek, Eşsiz ve Her Şeyi Bilen Allah'ın Sesi Kudüs'ten duyuldu." Ayrıca Kurdun Oğlu Risalesi'nde şöyle buyurmuştu "Davut Hazretleri'nin ezgisini işit. Buyuruyor ki: 'Beni müstahkem şehre kim ulaştıracak?' Müstahkem şehir, En Büyük Hapishane denilen, sağlam bir kalesi ve surları bulunan Akka'dır. Ey Şeyh! Yeşaya peygamberin Kendi ki-

tabında söylediklerine göz at. Şöyle diyor: 'Ey müjde getiren Siyon, yüksek dağa çık. Ey müjde getiren Yeruşalim, sesini kuvvetle yükselt. Yahuda şehirlerine şöyle söyle: İşte Allahınız! İşte Rabbiniz Allah kuvvet eliyle gelecek ve kudret koluyla saltanat sürecek.' Bugün bütün alametler ortaya çıkmıştır. Büyük Şehir gökten inmiştir. Siyon, biricik gerçek Allah'ın Zuhuru karşısında sevinçten titriyor, çünkü Allah'ın Sesini her yönden duymuştur."

Aynı Ses, Zerdüşt Dini'ne inananlar üzerinde egemen olan din adamlarına, kendisini vaad edilen Şah Behram'ın sesi olarak tanıtmış ve şöyle ilan etmiştir: "Ey desturlar! Size, Her Şeyden Bağımsız Olan Kimse'nin sırrına erebilirsiniz diye kulaklar, O'nu görebileceğiniz diye gözler verildi. Neden kaçıyorsunuz? Eşsiz Dost zuhur etti; kurtuluşa götürecektir şeyler söylüyor. Ey desturlar, bilicilik güllüğünün kokusunu alacak olsanız, O'nun özgesini istemez olur, Biricik Bilici'yi yeni giysisinde tanıy ve dünyadan ve dünya peşinden koşanlardan yüz çevirerek O'na yardım için seğirtirsiniz." Hz. Bahaullah, Kendisine vaad edilen Şah Behram'ı soran bir Zerdüştü'ye şu yanıtı vermişti: "Kitaplarda haber verilen her şey ortaya çıkmış ve açıklanmıştır. Her yönde işaretler belirlemiştir. Yazdan bu Gün'de sesleniyor ve En Yüce Cennetin ortaya çıktığını duyuyor." "Bugün," der bir başka Levihte, "desturların emrettikleri ve yetkilerini kullandıkları gün değildir. Senin Kitabında desturların o günde insanları doğru yoldan uzaklaştıracağı ve O'na yaklaşılmaktan alıkoymacağı yazılıdır. Işığın görmüş olan ve Sevgili'ye giden yolda koşan bir kimse gerçek bir desturdur. Hz. Bahaullah kendilerine bir kez daha seslenir: "Söyle: Ey desturlar! Kudret Eli bulutların arkasından uzandı, onu yeni bir gözle görün. O'nun ihtişam ve ululuğunun işaretleri belirdi; onlara temiz bir gözle bakın... Söyle, ey ulu rahipler! İsmimden ötürü itibar görüyorsunuz ama hâlâ Benden kaçıyorsunuz! Siz Mabedin ulu rahiplerisiniz! Eğer Güçlü Allah'ın rahipleri olsaydınız Onunla birlik olur ve Onu tanırdınız..."

Söyle, ey desturlar! Bu Gün'de, beşeriyetten ve tüm varlıktan feragat edip yüzünü Güçlü Allah'a çevirmeyen kimselerin amelleri makbul olmayacaktır."

Yine de üzerinde öncelikle duracaklarımız bu iki Dinden herhangi biri değildir. Konumun ana fikri doğrudan İslam ve daha az ölçüde de olsa Hıristiyanlıkla ilgilidir. Hıristiyanlığın Yahudilikten çıkmış olması gibi Hz. Bahau'llah'ın Dininin içinden çıktığı İslam, sınırları içinde Emrin ilk olarak doğduğu ve geliştiği, Bahailerin çok büyük çoğunluğunun kökenini oluşturan ve liderlerinin ellerinden geçmişte ve hâlâ bugün de zulüm gördükleri dindir. Öte yandan Hıristiyanlık, İslami kökten gelmeyen Bahailerin çoğunluğunun daha önceden mensup olduğu dindir ki, onun ruhani nüfuz sahası içinde Allah'ın Dini'nin İdari Düzeni hızla gelişmektedir ve aynı Düzen yine onun dini temsilcilerinin giderek artan saldırılarına uğramaktadır. Allah'ın Dini'nin potansiyelinin henüz farkında olmayan ve Mesajına tepkileri henüz önemsenmeyebilecek durumdaki Hinduizm, Budizm, Musevilik ve hatta Zerdüştlük'ten farklı olarak, Muhammedilik ve İsevilik, evrimsel süreci itibarıyla oluşum çağında olan böylesine muazzam bir Zuhurun etkisine tüm şiddetiyle maruz kalan iki dini sistem olarak kabul edilebilir.

Öyleyse geliniz, Bahai Dini Kurucuları'nın İslam ile Hıristiyanlığın kabul görmüş liderlerine nasıl hitap ettiklerine veya haklarında neler yazdıklarına bakalım. İster İstanbul'da saltanat süren Halifeler olsun ister Beklenen İmam'ın geçici vekilleri olarak ülkeyi yöneten İran Şahları olsun, İslam hükümdarlarıyla ilgili bölümleri gördük. Hz. Bahau'llah'ın özel olarak Romalı Papa için vahyettiği Levhe ve Hıristiyan Krallara hitap eden Suretü'l-Mülük'ündeki genel mesaja da değindik. Müslüman din adamları ile Hıristiyan ruhban sınıfını ikaz edip hesap vermeye çağıran Ses de, bunlardan daha az meydan okuyucu ve daha az korkutucu değildir.

Hz. Bahau'llah'ın İkan Kitabı'ndaki açık ve genel tenkidi şöyledir: "Bütün tarih boyunca insanları ebedi kurtuluş denizinin kıyılarına varmaktan alıkoyanlar, zamanın din bilginleri olmuştur. Halkı idare eden dizgin, bu sınıfın elinde bulunuyordu. Bu din uluları, ya başkanlık sevgisi veya bilgisizlik yüzünden halkı daima Hak'tan uzak tutmuşlardır. Peygamberlerin çağdaş din bilginleri tarafından verilen izin ve fetvalar ile şehitlik şerbetini içip yüce izzet ufku'na uçmuş olmaları bu iddiayı teyid eder. Varlık Sultanları'na ve İlahi Erdem Cevherleri'ne zamanın hükümdarları ve asrın din bilginleri tarafından ne zulümler yapılmamıştır ki! Ebedi saadeti bu bir kaç günlük fani hayata feda etmişlerdir." Yine aynı kitaptan: "Tanrı Zuhuru zamanında yaşayan din bilginleri ve uluları bu celal örtüleri cümlesindedir. Bunlar, anlayışsızlıkları ve reislik sandalyesine hırs ile sınımsız sarılmaları yüzünden Tanrı Emrine boyun eğmezler ve hatta İlahi nağmeleri iştmesinler diye, kulak bile vermezler. 'Onlar parmaklarını kulaklarına tıklarlar.' Halk ise Tanrı'yı bırakıp bu yalancı din bilginlerine ve ulularına, bu çürük direklerle dayandıklarından, onların red veya kabulünü beklerler; çünkü onların doğruyu eğriden ayırt edecek kendi gözleri, kulakları ve kalpleri yoktur. Bütün Nebiler, Seçkinler ve Veliler insanlara, Tanrı tarafından, daima kendi gözleriyle görüp kendi kulaklarıyla iştmelerini emir buyurmuşlardır; buna rağmen bu halk nebilerin bu öğütlerine kulak asmayıp kendi din bilginlerinin izinden yürümüşler ve yürüyebileceklerdir. Şayet ilim kisvesi taşımayan miskin veya fakirin biri çıkıp da: 'Ey Kavim! Tanrı elçilerine uyunuz' diyecek olsa, hayretler içinde kalarak: 'Bütün bu âlimler ve fâzıllar, işgal ettikleri şu yüce mevki ve makam ile, malik oldukları şu haşmet ve süs ile, doğruyu eğriden ayırt edemediler de sen ve senin gibiler mi ayırt ettiler?' diye serzenişte bulunurlar. Eğer sayı çokluğu ve ilim kisvesi bilgiyi ve doğruyu ölçmekte bir ölçü olsaydı, bu bakımdan şimdikilerden çok ileride bulunan geçmiş ümmetlerin üstünlüğünü teslim eylemek lâzım gelirdi." Bundan başka: "Hiçbir Nebi gelmemiştir ki, din bilginlerinin kinine, inkârına, red ve kâfir saymasına hedef olmasın. Vay onlara geçmişte yapılanlar-

dan ve şimdi de yapılagelenlerden! Şimdi siz söyleyiniz: Hangi celal örtüsü bu dalâlet heykellerinden daha büyük? Tanrı'ya yemin olsun, bu örtünün kaldırılması kadar büyük bir amel ve onun yırtılması kadar sevap bir iş olamaz." Ayrıca şunları da yazmıştı: "Onların arasında Mabud'dan ancak bir isim, Maksud'dan yalnız bir lafız kalmış. Nefis ve boş sanı ortalığa o derece hâkim olmuş ki, içlerdeki akıl ve vicdan ışığı sönüp gitmiş... İki kişinin tek bir nokta üzerinde birleştiği görülmez. Çünkü onlar arzudan başka bir İlâh aramazlar, hatadan başka bir yol istemezler. Başkanlık, onlarca, elde edilebilecek en büyük gaye, kibir ve gurur ise isteklerinin sonucuna giden yoldur. Onlar, kendi nefsanî hilelerini Rabbanî takdirlerden üstün tutmuşlar, teslim ve rızadan geçerek bencil hesaplar ve riya ile meşgul olmuşlardır. Onlar, şevketlerine bir eksiklik veya izzetlerine bir zarar gelmesi korkusuyla, bütün imkânlarını kullanarak kendi durumlarını muhafazaya çalışırlar."

Hız. Bahaullah başka bir Levihte şunu buyurur: "Zulmün kaynağı ve kökü din adamları olmuştur. Dünya hükümdarları, iştiklerini bu kendini beğenmiş ve inatçı kimselerin sözleriyle yapmıştır... Pervasız halkın dizginleri boş arzuların ve beyhude hayallerin timsali olan bu kimselerin elinde olagelmış ve olagitmektedir. Bu kimseler istedikleri gibi hüküm vermekteler. Tanrı, gerçekten onlardan arınmıştır ve Biz de, Kalem-i Âlâ'nın bu yüce Makamda söylediğine tanıklık edenler gibi, onlardan arınmışızdır."

Ayrıca şunu da beyan etmiştir: "Halkın liderleri çok eski zamanlardan beri insanların En Büyük Okyanusa yönelmelerine engel olmuşlardır. Allah'ın Dostu [Hz. İbrahim] ateşe kendi dönemindeki din adamlarının sözleri nedeniyle atılmış ve Allah ile Konuşan Kimse'ye [Hz. Musa] yalan ve iftiralar yakıştırılmıştır. Allah'ın Ruhuna [Hz. İsa] lekeler sürülmüştür. En büyük merhamet ve şefkati göstermiş olmasına rağmen Varlığın Özünün ve görünen ve görünmeyen Rabbinin aleyhine öylesine kalkmışlardı ki O [Hz. İsa] yatabileceği bir yer bile bulamamıştı. Her gün başka yere gitmek ve başını sokacak yeni bir

yer aramak zorundaydı. Kendisinden başka herkesin ruhu Ona feda olsun, Nebilerin Mührü'nü [Hz. Muhammed] hatırla. Allah'ın teklifini ilan eden mübarek sözlerinden sonra putperestlerin ve Yahudi din adamlarının ellerinden bu tüm varlığın Efendisi'nin başına gelenler ne kadar da keder vericiydi! Allah'ın Misakını bozan, Vasiyetini inkâr eden, Delilini ve Ayetlerini reddedenlerin ellerinden ötürü Onun bu başına gelenler için Kalemim inliyor ve yaratılmış olan her şey haykırarak ağlıyor."

Bir başka Levihte şöyle der: "Akılsız din adamları Allah'ın Kitabını rafa kaldırmış, kendi yarattıklarıyla meşguldürler. Bilgi Okyanusu ortada ve Kalem-i Âlâ'nın sesi yükselmiş; ama onlar hâlâ, tıpkı solu-canlar gibi kendi arzu ve hayallerinin çamuru içinde kıvranıyorlar. Tek ve bir olan Allah'la olan münasebetleri dolayısıyla yüceltilmiş olmalarına rağmen O'ndan yön çeviriyorlar! O'nun sayesinde nam salmış olmalarına rağmen O'ndan perdelenmişler!"

Bir başka Levihte de şunlar yazar: "Zamanında birçok putperest önderler, Yahudi ve Hıristiyan din adamı, bu Devrin din adamlarının işlediği ve hâlâ da işlemekte olduğu şeyleri işlediler. Hayır, bu devirdekiler daha keder verici gaddarlıklar, daha acımasız kötülükler gösterdiler. Bütün zerrelere bu söylediğime tanıklıktır."

Hız. Bahaullah "kendilerini tüm varlıkların en iyisi addederken, Gerçeğin kendisi olan Zat tarafından en değersizler kabul edilen", "ilim ve irfan tahtını işgal edip cehalete ilim adını koyan, baskı ve zulmü adalet olarak sıfatlandıran" ve "Allah'a değil kendi arzu ve isteklerine tapan, sadece altına bağlılık gösteren, kalın bir bilgi örtüsüne bürünerek onun karanlığına yuvarlanmış ve sapmışlık yabancılığında kaybolmuş" bu liderlere şu sözlerle hitap etmeyi seçmiştir: "Ey ruhban topluluğu! Bundan böyle kendinizi hiçbir güce sahip göremeyeceksiniz, çünkü Biz onu sizlerden aldık ve Tek, Güçlü, Aziz ve Sınırlanmamış olan Tanrı'ya inananlara verdik."

Kitab-ı Akdes'te şunları okuruz: "Söyle: Ey din liderleri! Allah'ın

Kitabını aranızda mevcut ölçüt ve bilimlerle tartmayın, çünkü Kitabın Kendisi insanlar arasında kurulmuş yanılmaz Terazi'dir. Dünya halklarının ve insanların sahip olduğu her şey bu kusursuz Terazi'de tartılmalıdır. Onun ağırlığı da kendi standartlarına göre ölçülmelidir, eğer bunu bilseydiniz. Gündüz ve gece vakti, akşam ve sabah çağırdığınız Kimse'yi tanımadığınız için, Lütuf dolu Gözlerimden sizin için yaşlar boşalıyor... Ey din liderleri! Aranızda bilgi ya da anlayışta Benimle boy ölçüşebilecek bir kimse var mı? Beyan ve hikmette Benim dengim olduğu iddiasında bulunma cesaretini gösterecek kimse nerede? Rahman olan Rabbime yemin olsun ki, hayır! Yeryüzündeki her şey gelip geçecek; Aziz ve Sevgili Rabbinizin cemali işte budur... Söyle: Ana Kitap'ın saklandığı sema, gerçekten de budur, eğer anlayabilseydiniz. Kaya'nın haykırmasına ve Yanar Çalı'nın, Kutsal Topraklar'da yükselen Dağ'ın üzerinden seslenerek 'Saltanat, herkesin hâkim Rabbi, Güçlü ve Sevecen Allah'ındır!' diye ilan etmesine neden olan, işte O'dur. Biz ne bir okula gittik, ne de risalelerinizi okuduk. Bu Ümmi'nin, sizi Ebedi Allah'a davet ettiği sözlerine kulak verin. Bu sizin için dünyanın tüm hazinelerinden daha hayırlıdır, eğer anlayabilseydiniz."

Bundan başka şöyle de yazmıştı: "Ey din adamları topluluğu! Ayetlerim indirildiği ve delillerim açıklandığında, sizi perdeler arkasında bulduk. Bu, gerçekten de, garip bir şeydir... Biz perdeleri yırttık. İnsanları bir başka perdeyle perdelemekten sakının. Boş kuruntuların zincirlerini tüm insanların Rabbi adına kırın, hilekârlardan olmayın. Allah'a dönüp Emrini kabul ettiğinizde, fesat yaymayın ve Allah'ın Kitabı'nı kendi bencil arzularınızla tartmayın. Bu, gerçekten de, Allah'ın bundan önceki ve bundan sonraki öğüdüdür... Allah Kendisini açıkladığında O'na iman etseydiniz, ne halk O'ndan yüz çevirirdi, ne de bugün tanık olduğunuz şeyler Başımıza gelirdi. Allah'tan korkun ve gafillerden olmayın... Tüm evhamlarınızı ve putlarınızı sarsan Emir budur... Ey din adamları

rı topluluğu! Emrin ilk günlerinde onun inkâr edilmesine neden olduğunuz gibi, ülkede de kavganın nedeni olmaktan sakının. İnsanları, çakıl taşlarının 'Bütün ayetlerin doğduğu yer olan Yüce Âlem, Allah'ındır!' diye haykırmasına neden olan bu Kelam'ın etrafında toplayın... Perdeleri öyle yırtın ki Yüce Âlem'in sakinleri onların yırtıldıklarını duysunlar. Geçmiş ve gelecek günlerde Allah'ın emri budur. Kendisine emredilene yapana ne mutlu; ihmalkârların da vay haline."

Ve yine: "Nefret oklarını Baha'ya daha ne kadar yağdıracaksınız, ey din adamları topluluğu? Kalemlerinize hâkim olun. İşte En Yüce Kalem dünya ve cennetin arasından konuşuyor. Allah'tan korkun ve yaratılışın çehresini değiştiren arzularınızın peşinden gitmeyin. Allah'ın Sesi'ni işitebilmek için kulaklarınızı temizleyin. Allah'a yemin olsun! O, perdeleri yakacak ateş ve kâinattaki her şeyin ruhunu arındıracak bir su gibidir."

Bundan başka kendilerine şöyle hitap eder: "Söyle: ey din adamları! Aranızdan birisi bu İlahi Gençle hikmet ve söz meydana yarıya tutuşabilir veya derin manalar ve açıklamalar göğünde Onunla birlikte süzülebilir mi? Merhametli Rabbime yemin olsun ki hayır! Bu Gün her şey Rabbinin Sözüyle kendinden geçmiştir. Aziz ve Hudutsuz Rabbinin muaf tutmuş olduğu hariç, hepsi de ölü ve cansız gibidirler. Böyle bir kimse, gerçekten de, Her Şeyi Bilenin gözünde bilgiyle donatılmışlardan sayılır. Cennetin sakinleri ve kutsal Makamlarda oturanlar, onu gece gündüz övgülerle anmaktadırlar. Bacakları tahtadan olan bir kimse, Allah'ın ayaklarını demirden yaptığı bir kimseye karşı direnebilir mi? Tüm yaratılış âlemini aydınlatana yemin olsun ki, hayır!"

"Dikkatle baktığımız zaman," diye belirtir manalı bir şekilde, "düşmanlarımızın büyük çoğunluğunun din adamları olduğunu gördük." "İnsanlar arasında: 'O din adamlarını önemsemedi.' diyenler var. Söyle: 'Evet, Rabbime yemin olsun! Putları kıran gerçekten

de Benim!""Biz hakikaten de En Yüce Kalemimiz olan Sur'u çaldık ve heyhat, Allah'ın lütfunun bir nişanesi olarak O'nun korudukları müstesna, din adamları, âlimler, hâkimler ve hükümdarlar hepsi de kendilerinden geçtiler. O, gerçekten de Bol Verici ve Ezelidir."

"Ey din adamları topluluğu! Boş heves ve vehimlerinizi bir yana atınız ve sonra İkan Ufkuna doğru dönünüz. Allah'a yemin olsun! Sahip olduğunuz hiçbir şeyin size yararı olmayacaktır, ne dünyanın hazinelerinin, ne de gasp ettiğiniz önderliğin. Allah'tan korkunuz ve yok olanlardan olmayınız." "Söyle: Ey din adamları topluluğu! Tüm peçelerinizi ve örtülerinizi bir yana bırakın. Bu şaşılacak Gün'de size seslenen En Yüce Kalem kulak verin... Dünya sizin boş hayalleriniz yüzünden tozla kaplandı ve Allah'a yakın olmakla sevinen yürekler sizin zulmünüzden muzdarip. Allah'tan korkun ve adilce karar verin."

Kendilerine ayrıca şu şekilde cesaret verir: "Ey bilginin doğuş yerleri! Uyanık olun ki değişmeyiniz; çünkü sizler değiştikçe insanlığın çoğunluğu da aynı şekilde değişecektir. Bu gerçekten hem size, hem de diğerlerine haksızlık olur... Sizler bir pınara benzersiniz. Eğer pınar değişirse ondan çıkan dereler de değişir. Tanrı'dan korkun ve dindar sayılanlardan olun. Aynı şekilde, eğer insanın kalbi hastalanırsa, diğer organları da hastalanır. Benzer şekilde eğer bir ağacın kökü çürürse dalları, sürgünleri, yaprakları ve meyveleri de çürür."

Kendilerinden şu talepte de bulunur: "Ey din adamları! Sizden Allah adına rica ediyorum ki insafı olun ve sahip olduğunuz şeyler yüzünden Gerçeği hükümsüz kılmayın. Gerçeğin yanında indirdiğimizi dikkatle inceleyin. O size gerçekten de yardım edecek ve sizi Kudretli ve Azametli Tanrı'ya yakınlaştıracaktır. Allah'ın Resülü Muhammed zuhur ettiğinde halkın Onu nasıl da inkâr ettiğini düşünün ve hatırlayın. Halk Onu, Ruhun [Hz. İsa] kendi En Yüce Makamında ağıtlar yakmasına ve Ruhu'l Eminin gözyaşları dök-

mesine sebep olan şeylerle suçladı. Ayrıca insafsızların işledikleri yüzünden Allah'ın Ondan önceki resul ve nebilerinin başına gelenleri de düşünün. Sizi Allah'ın hatırına anıyor, Onun işaretlerini hatırlatıyor ve Allah'a en yüce Cennettekiler ve en yüce Semadakiler kadar yakın olanlara emredilenleri bildiriyoruz; Ben, gerçekten de Duyurucuyum, Her şeyi Bilenim. O sizin kurtuluşunuz için gelmiş ve beyan basamaklarıyla anlayış zirvesine yükselebilmemiz için belalara katlanmıştır...Gönderileni insaf ve hakkaniyetle inceleyin. O gerçekten de sizi gerçeğin aracılığıyla yüceltecek, mahrum bırakılmış olduğunuzu yeniden fark edip Onun billur Şarabından kana kana içmenizi sağlayacaktır."

Müslüman Din Adamlarına Yönelik Sözler

Şimdi Hz. Bab ve Hz. Bahaullah tarafından doğrudan Müslüman din adamlarına hitap eden özel göndermelere ve sözlere daha ayrıntılı olarak bakalım. İkan Kitabı'nda onaylandığı gibi Hz. Bab "her şehrin ulemasına hitaben özel bir Risale nazil ederek her birinin inkâr ve itirazını tek tek ortaya koymuştur." Müslüman dini hiyerarşinin nesillerdir saygı gören sağlam kalesi İsfahan'dayken, şehrin valisi Menuçer Han vasıtasıyla, bizzat Kendisi tarafından ifade edildiği üzere "gerçeği ortaya çıkarmak ve sahte olanı ortadan kaldırmak" amacıyla yazılı olarak şehrin din bilginlerini karşılaşmaya davet etmiştir. İlim tahtına kurulmuş onca âlim arasından hiçbiri bu meydan okumaya cevap verecek cesareti gösteremedi. Öte yandan Hz. Bahaullah da Edirne'deyken, İran Şahına gönderdiği Levhinde şahadet ettiği gibi dileğinin "zamanın uleması ile yüzleşmek ve Şah Hazretlerinin huzurunda deliller getirmek" olduğunu ifade etmişti. Bu teklif Tahran'daki ulema tarafından "büyük bir cüret ve şaşkıncu bir saygısızlık" olarak görülüp reddedilmişti ki, hükümdarlarına Levhi getiren habercinin hemen cezalandırılmasını tavsiye ettiler. Bunun öncesinde ise, Hz. Bahaullah Bağdat'tayken, Necef

ve Kerbela'daki -Şiilerin gözünde Mekke ve Medine kadar kutsal olan ikiz şehirler- ulema bir araya gelip de yerine getirilmesini istedikleri herhangi bir mucize üzerinde anlaşabilirse ve bu mucize gerçekleştiği takdirde Misyonunu tanıyacıklarını teyit eden imzalı ve mühürlü bir belge verecek olurlarsa, bu mucizeyi tereddütsüz şekilde yerine getireceğini bildirmişti. Bu meydan okumaya karşılık olarak, Hz. Abdülbaha'nın "Bazı Sorulara Cevaplar" isimli eserinde yazıldığı üzere, şundan daha öte bir cevap verememişlerdi: "Bu adam sihirbazdır; ya bir sihir yapar da istediğimiz mucize zuhura gelir ise, o zaman diyeceğimiz kalmaz." Hz. Bahau'llah'ın Kendi tanıklığı şuydu: "On iki yıl boyunca Bağdat'ta bulunduk. Her ne kadar gerçeğin yalandan ayırt edilerek tamamıyla ortaya çıkması için ulema ile ve tarafsız insanlarla büyük bir toplantıda bir araya gelmek istediyseniz de hiçbir adım atılmadı." Ve yine: "Aynı şekilde Irak'tayken, İran'ın uleması ile bir araya gelmeyi arzu ettik. Bunu duyar duymaz kaçtılar ve 'O şüphesiz, apaçık bir büyücüdür!' dediler. Bu, daha önce de kendilerine benzeyenlerin ağzından çıkan sözün aynısıdır. Bunlar [ulema] kendi söylediklerine itiraz ettikleri halde, bugün kendilerinden önce söylenmiş olanı bizzat tekrarlamaktalar ve bunu anlamamışlardır. Hayatıma yemin olsun! Onlar senin Rabbinin gözünde bir ölünün küllerinden farksızdırlar. Allah isterse şiddetli rüzgârlar onların üzerine esecek ve hepsini toza çevirecektir. Senin Rabbin, gerçekten de, istediğini yapar."

Bu ikiyüzlü, zalim ve yüreksiz Şii din adamlarına -ki Hz. Bahau'llah'ın açıkladığı üzere, eğer müdahaleleri olmasaydı İran Tanrı'nın gücü tarafından iki yıl geçmeden fethedilmiş olacaktı- Kayyumu'l-Esma'da şu şekilde hitap edilmişti: "Ey din adamları topluluğu! Bugünden itibaren ortaya attığınız görüşlerde Allah'tan korkunuz, çünkü aranızda olan ve Bizim gönderdiğimiz Zikir, gerçekten de Hâkim ve Şahittir. Yüzünüzü dört elle sarıldığınız ve Hakk'ın Kitabının tasdik etmediği şeylerden çevirin; zira

Kıyamet Günü'nde Sırat Köprüsü'nün üzerindeyken, gerçekten de işgal ettiğiniz mevkilerden sorumlu tutulacaksınız."

Hz. Bab aynı Kitap'ta tüm Müslümanların yanı sıra Şiilere şöyle seslenmiştir: "Ey Şiiler! Allah'tan ve Allah'ın En Büyük Zikri Olanla gelen Emrimizden korkun. Ana Kitapta hükmü indirildiği üzere onun ateşi şiddetlidir." "Ey Kuran ehli! Allah'ın Zikri'ne ve bu Kitaba teslim olmadıkça bir hiçten farkınız yoktur. Eğer Allah'ın Dininin peşinden giderseniz sizi ve günahlarınızı affedeceğiz; eğer Emrimize arka çevirirseniz ruhlarınızı gerçekten de Kitabımızda En Büyük Ateşe mahkûm edeceğiz. Biz, gerçekten de, insanlara bir hurma çekirdeğindeki nokta kadar bile adaletsizlikle muamele etmeyiz."

Ve son olarak, aynı Tefsirde şu ürkütücü kehanet geçmiştir kayıtlara: "Gerçekten de, çok geçmeden, Fırat İli'nde Hüseyin'le [İmam Hüseyin] savaşıları en acı azapla, en şiddetli ve ibret verici cezayla cezalandıracağız." Yine aynı Kitapta, aynı insanlara atıfta bulunarak "Çok geçmeden" diye yazmıştı, "tekrar Gelişimizde Allah O'nun öcünü alacaktır ve O, onlar için gelecek dünyada gerçekten de ağır bir eziyet hazırlamıştır."

Hz. Bahau'llah'a gelince, alıntı yaptığım paragraflar O'nun Müslüman ulemaya yazdıklarının yalnızca bir kısmını oluşturmaktadır. "Sidret'ül-Münteha" diye sesleniyor, "ulemanın vahşetleri yüzünden haykırdı. Canhıraş feryatlar atarak gözyaşları döktü." "Bu hizbin [Şiiler] meydana çıktığı tarihten bugüne kadar" diye yazmıştır. Kurdu Oğlu Risalesi'nde, "aralarından nice ulema yetişmiştir. Bunlardan bir tanesi bile Zuhurun gerçek niteliğine akıl erdirememiştir. Acaba bu gafletin nedeni neydi? Söyleyecek olsak onların uzuvları yarıp bölünür. İlim denizinin tek bir serpintisine erebilmeleri ve bugün gafil buldukları şeyi anlayabilmeleri için derinliğine düşünmeleri, hem de bin yıl düşünmeleri gerek. Ta [Tahran] ilinde geziniyordum, senin Rabbinin ayetlerine maşruk olan o yerde. Kulağıma minberlerin kutlu ve yüce Tanrı'ya inleyişleri çarptı.

Sesleniyor ve diyorlardı: ‘Ey kâinatın İlahı ve ümmetlerin Efendisi! Sen bizim halimizi ve kullarının zulmü yüzünden başımıza gelen belaları görüyorsun. Sen Bizi kendi zikrin ve senan için yaratmış, izhar buyurmuştun. Şimdi bak, Senin günlerinde gafiller bizim üzerimizde neler söylüyorlar. Senin izzetine and olsun! Ciğerimiz eridi, dalımız kolumuz ısırap içinde kıvrandı. Ah, ah! Keşke bizi yaratmayaydın, ortaya çıkarmayaydın.’ Tanrı’ya yakın duranların kalpleri bu sözler karşısında yanıyor ve temiz yürekliilerin ahları göklere yükseliyor.”

“Koyu bulutlardan maksat” diye de belirtmişti aynı Risale’de, “sanı ve kuruntu timsalleri olan İran ulemasıdır.” “Yukarıda bahsi geçen ulemadan maksat” şeklinde açıklar yine aynı eserde: ilim kisvesi taşıdıkları halde ilimden yoksun olan kimselerdir. Bu münasebetle, Allah’ın lütfu üzerine olsun, Sahife-i Fatimiyye başlığı altında Ebha’nın Kalemî’nden sadır olan Saklı Sözler’in şu birkaç parçasını Şah Hazretlerini muhatap tutan levihten alıntı yaparak buraya dercediyoruz: ‘Ey bilir geçinen bilmezler! Niçin dışta çobanlık davasında bulunuyor ve içte koyunlarıma kurt oluyorsunuz? Sizler, parlaklığıyla şehir ve diyarımın kervanlarını yoldan saptırıp ölüme sürükleyen yalancı tan yıldızına benzersiniz! Yine buyuruyor: ‘Ey dışı süslü ve içi kirlil! Siz, son derece temiz ve güzel görüldüğü halde gerçek bilirkişinin eline düşünce bir damlası bile kabul olunmayan acı ve tuzlu bir suya benzersiniz. Evet, güneş ışığı hem toprağa hem aynaya vurur, fakat ikisinin arasında dağlar kadar ve belki de dünyalar kadar fark var.”

Hz. Bahauallah bir başka Levihte buyurur ki: “Tüm insanları Allah’a yönelmeye davet ettik ve onlara Doğru Yolu bildirdik. Onlar [ulema] Bize karşı öyle bir zulümle kıyam ettiler ki İslamiyet’in gücünü tükettiler, ama halkın çoğu bundan gafilidir!” “Tanrı Dostu’nun [Hz. İbrahim] çocukları ve Tanrı’yla Konuşan’ın [Hz. Musa] varisleri” diye de yazmıştı ayrıca, “insanların en alçakları arasında sayılmala-

rına rağmen örtüleri aralamış, perdeleri yırtmış ve Mühürlü Şarabı Kendi Kendine Var Olanın cömertlik ellerinden alarak doyaya içmiş iken, tahammül edilmez Şii uleması, şimdiye kadar kararsızlık ve sapkınlık içinde kalmışlardır.” Ve yine: “İran mollaları dünya milletlerinden hiçbir milletin işlemediğini işlediler.”

“Eğer bu Emir Tanrı katından ise,” diye hitap eder Şah’ın İstanbul’daki Sefirine, “hiç kimsenin ona karşı durmasına imkân yoktur; yok eğer değilse, aranızdaki din uluları ve nefislerinin kötü arzularına esir olanlar ve Tanrı’ya karşı baş kaldırmış olanlar onu baltalamaya muhakkak yeter.”

“Dünyadaki halklar arasında” der bir diğer Levihte, “en muazzam kayıplara uğramış olup da hâlâ bu durumu sürdürenler İranlılardır. En yüce zirvesinden dünyaya ışıklar saçan Beyan Güneşi’ne ant olsun! O ülkedeki minberlerin feryatları daima yükseliyor. Bu feryatlar ilk günlerde Ta [Tahran] ilinde duyuldu, çünkü şanı yüce Hakk’ı anmak için dikilen o minberler şimdi, İran’da, dünyaların Arzusu olan Zat’a küfürler savrulan yerlere dönuştü.”

Ağır bir şekilde ihtar eder: “Bugün dünya, Kıdem Sultanı’nın Zuhur kaftanından yayılan güzel kokular içinde... ama onlar [din adamları] bir araya toplanarak koltuklarına kurulmuşlar ve bir hayvanı bile utandıracak şeyler söylemişlerdir, nerede kaldı ki bir insanı! Davranışlarının farkında olsalar ve yapılan kötülükleri idrak etselerdi, kendilerini son meskenlerine kendi elleriyle gönderirdi.”

Hz. Bahauallah: “Ey din adamları topluluğu!” diyerek emreder onlara: “sahip olduğunuz şeyleri terk edin ve insafı olun. Sonra Azamet ve Celal Dilinin söylediklerine kulak verin. Nice peçeyle örtülmüş cariyeler Bana yönelip inanmış ve nice sarıklılar da Benden mahrum kalarak geçmiş kuşakların ayak izlerini takip etmiştir.”

Şöyle teyid eder: “Beyan Ufkunun üzerinden parlayan Güneşe

ant olsun! Bugün Allah'ın gözünde, iman etmiş bir cariyenin tırnağının bir parçası bile, bin üç yüz yıl bekledikten sonra Yahudilerin Ruh'un [Hz. İsa] Zuhurunda işlemediklerini işleyen İnan ulemasından daha değerlidir." "Başımıza gelen dertlerden mutlu olsalar da," diyerek uyarır, "feryat edip gözyaşı dökcekleri gün gelecektir."

Bürhan Levhinde, ellerine Bahai şehitlerinin kanı bulaşmış ve kötülüğüyle nam salmış İranlı bir müçtehide şöyle hitap eder: "Ey gafil! İzzet ve iktidarına güvenme. Sen dağ tepeleri üzerindeki son güneş ışınlarına benzersin. Bu ışınlar, Her Şeyin Sahibi ve Ulu Tanrı'nın emriyle, yakında yok olacaktır. Senin izzetin ve senin gibilerin izzeti geri alınmıştır. Ana Levhi yanında bulunduran Kimsenin hükmü işte budur... Resul senin yüzünden inledi, Betül [Hz. Fatma] senin yüzünden feryat etti, memleketler senin yüzünden harap oldu ve etrafı karanlık bürüdü. Ey ulema topluluğu! Milletnin mertebesi hep sizin yüzünüzden alçaldı, İslam'ın sancağı sizin yüzünüzden devrildi, İslam'ın ulu tahtının yıkılmasına sebep hep sizsiniz. Ne zaman anlayış sahibi bir insan ortaya çıkıp İslam'ın şanını yüceltecek işlere girişmek istediyse hemen vaveylayı kopardınız; şöyle ki o anlayış sahibi düşündüğünü uygulama sahasına çıkaramadı ve memleket büyük bir hüsrana içinde kaldı."

"Söyle: Ey İran uleması topluluğu!" diyerek önceden haber vermiş Hz. Bahau'llah: "İnsanların dizginini Benim adıma ele geçirdiniz ve şeref koltuklarına Benimle münasebetinizden dolayı kuruluyorsunuz. Ancak Kendimi gösterdiğim zaman yön çevirdiniz ve Beni tanıyanlara gözyaşları döktüren şeyler yaptınız. Çok geçmeden sahip olduğunuz elinizden gidecek ve izzetiniz en kötü zillete dönüşecek, Emredici ve Hikmetli olan Allah'ın hükmüyle yaptıklarınızın cezasını çekeceksiniz."

Suretü'l-Mülük'te, İmparatorluğun başkenti ve Hilafetin merkezi olan İstanbul'da bulunan Sünni İslam'ın tüm dini liderlerine hitaben şöyle yazmıştı: "Ey Şehrin uleması! Size gerçekle geldik;

ama siz gaflet içindeydiniz. Görünen o ki benliğinizin örtülerine sarınmış ölümler gibisiniz. Huzurumuza çıkmayı istemediniz; oysa ki bu bütün edimlerinizden daha hayırlı idi... Şunu bilin ki bağlı olduğunuz, kıvanç duyduğunuz, gece gündüz andığınız ve arda sıra gittiğiniz önderleriniz bugün yaşasalardı, çevremi tavaf eder ve gece gündüz benden ayrılmazlardı. Oysa siz yüzünüzü bir an için bile Benim yüzüme çevirmediğiniz; böbürlendiniz ve Kendisine canlarının istediği gibi davrananların elinde cefa çekmiş olan bu Mazlumum umursamadınız. Ne durumumu araştırdınız ne de Başıma gelenleri öğrendiniz. Böylece kendinizi bu parlak ve apaçık Noktadan esen kutsallık yellerinden ve cömertlik esintilerinden mahrum bıraktınız. Görünen o ki dışkine sarılmışsınız da içtekini unutmuşsunuz ve yapmadığınız şeyleri söylemektesiniz. Siz isimlere âşık olmuşsunuz ve kendinizi onlara adanmış görmedesiniz. Önderlerinizin isimlerini de bu sebepten anıyorsunuz. Ola ki onlara benzeyen, hatta onlardan daha üstün biri gelse kendisinden kaçarsınız. Onların isimleri sayesinde Kendinizi yücelttiniz, makamlarınızı emniyet altına aldınız ve hayatı ve zenginliği yaşamaktasınız. Önderleriniz tekrar gelecek olsa, ne iktidarınızdan feragat eder, ne onlara yönelir ne de yüzlerinizi onlara çeviririniz. Biz sizi de insanların çoğu gibi, yaşamları boyunca anıp durdukları ve onlarla meşgul oldukları isimlere tapar bulduk. Ne zaman ki bu isimlerin Malikleri görünür, her ne hal ise onları tanımaz ve topukları üzerinde gerisin geriye dönerler... Şunu bilin ki bu Kulun nazarında yeniden yaratılmadıkça, Allah bu günde sizin ne düşüncelerinizi, ne O'nu anışınızı, ne O'na yönelişinizi, ne bağlılığınızı, ne de uyanıklığınızı kabul edecektir; keşke bunu görebilseydiniz."

Tanrı'nın Ahdi'nin Merkezi Hz. Abdülbaha da sesini yükselterek, vefatından kısa süre sonra Sünni ve Şii İslam'ın dini hiyerarşisinin başlarına gelecek korkunç akıbeti aynı şekilde haber vermişti: "Bu izzet, en büyük zillete ve bu debdebe ve kudret tam bir

ezilmişliğe dönüşecek. Köşklere hapsedilecek ve yükselen talehleri cehennem çukurunun dibinde sönüp gidecek. Kahkaha ve eğlenceleri yok olacak ve hatta artık feryatları yükselcek.” Dahası yazmıştı ki, “Temmuz güneşinde eriyen kar gibi onlar da eriyip yok olacaklar.”

Hilafet kurumunun sona erışı, İslam’ın en kudretli kurumlarını barındırmış olan ülkenin tamamen laikleşmesi ve İran’daki Şii hiyerarşinin fiilen çöküşü, Müslüman dünyasının bu iki büyük toplumundaki ruhban sınıflarının Allah’ın Emrine reva gördükleri davranışın gözle görülür ve anlık bir sonucu idi.

Şii İslam’ın Kararan Bahtı

İlk olarak Şii İslam’ın bahtının kararışının işareti olan belaları ele alalım. Bu sayfaların başlarında özetlenen ve İran’daki Şii hiyerarşik düzeninin öncelikle sorumlu tutulduğu haksızlıklar, Hz. Bahauallah’ın sözleriyle “Resul’ü [Hz. Muhammed] inleyen ve Betül’ü [Hz. Fatma] feryat ettiren” ve “tüm varlıkları inletip azizlerin uzuvlarını titreten” Hz. Bab’ın göğsünü kalbura çevirirken Hz. Bahauallah’ın belini büküp saçlarını ağartan, onu acı içinde feryat ettiren ve Hz. Muhammed’e Onun için gözyaşları döktüren ve Hz. İsa’nın başına vurmasına sebep olan ve Hz. Bab’ı Onun durumuna ağlatan böylesine haksızlıklar, gerçekten de cezasız kalamazdı ve kalmadı da... İntikam Alanların En Acımasız olan Tanrı bekliyor ve “hiçbir kimsenin zulmüne göz kapamamağa” yemin ediyordu. O’nun süratli, ani ve korkunç cezası, sonunda bu haksızlıkları işleyenlere ulaştı.

Çapı devasa, etkisi ve yankıları çok geniş ve hayret verici şekilde kansız ve şiddetsiz oluşuyla dikkat çeken bir devrim, yüzlerce yıl boyunca o ülkede İslam’ın esas olan dini egemenlik çarkının karşısına dikildi ve ülkedeki sistemle ve halkla ayrılmaz şekilde özdeşleşmiş bu hiyerarşiyi neredeyse yıktı. Bu devrim, devletin

resmi dininin devletten ayrılması anlamına gelmiyordu. Aslında sona ereceği güne dek, sadece kendisini temsil eden şahın yetkisini devralmakla kalmayıp, ayrıca tüm dünyanın hâkimi de olacak olan Kayıp İmam’ın mutluluk verici zuhurunu bekleyen bir din devletinin parçalanması demektir.

Bu dini düzenin, bir asır boyunca devamlı ve bitmeyen bir şevkle ve gaddarca bir vahşetle ezmeye çalıştığı ruh ile zalimce bir vahşilik eşliğinde köklerini baltalamaya giriştiği Din, şimdi sıra kendilerine geldiğinde, dünyaya salmış oldukları güçler aracılığıyla, ülkedeki yaşamın her bir alanına, işine ve eylemine dallarını uzatmış olan bu aynı düzenin dengesini bozuyor ve gücünü zayıflatıp tüketiyordu. İslam’ın yıkılmaz gibi gözüken kalesi şimdi Hz. Bahauallah’ın zulüm gören inananlarının gözleri önünde sarsılıyor ve harabeye dönüşüyordu. Allah’ın Dinini uzun bir süre için esir alan ve hatta bir keresinde öldürücü darbeyi neredeyse indirecekmiş gibi görünen bir ruhban sınıfı şimdi kendisini, boynundaki halkayı kalıcı şekilde sıkılamak amacıyla olan acımasız ve güçlü bir sivil iktidarın kurbanı olarak bulmuştu.

Bu muazzam dini hiyerarşinin tüm ana unsurları ve uzantıları –şeyhülislamı, müçtehitleri [kanun yorumlayıcılar], mollaları, fakihleri [fıkıh hocaları], imamları, müezzinleri, vaizleri, kadıları, mütevellileri [vakıf memurları], medreseleri, müderrisleri [medrese hocaları], talebeleri, kâirileri [Kuran okuyucular], muabbirleri [rüya yorumcuları], muhaddisleri [hadis uzmanları], müsahhirleri [büyükçüler], zâkirleri [Allah’ın sıfatlarını tekrarlayanlar], ummâl-ı zekatları [zekat toplayanlar], mukaddesleri [azizler], münzevileri, sufileri, dervişleri ve diğerleri– hepsi de felce uğrayarak tamamen gözden düştüler. Yaşam ve ölümün güçlerini kullanan, kuşaklar boyunca neredeyse hükümdarlar kadar hürmet gören bu müçtehitler, bu ortalığı karıştıran meşaleler, hallerine acınacak kadar değersizleştiler. Hz. Bahauallah’ın sözleriyle İslam dini yapısının “kafalarını yeşil

ve beyazla süsleyen ve yaptıklarıyla Ruhulemin'i inleyen" sarıklı din adamları insafsızca darmadağın edilmişti; istisna olarak küçük bir kısmı da kendilerini inançsız ayaktakımının gazabından korumak için, zaten yok olmuş bir yetkinin yok olmakta olan bu sembolünü durum gerektirdiğinde giymek için sivil idarenin iznini almak gibi küçük düşürücü bir duruma razı olmaya mecbur kaldılar. İster se-yitler olsun ister mollalar veya hacılar, bu sarıklı sınıfın geri kalanı ise sadece kutsal sarıklarını fazla da uzak olmayan bir geçmişte lanetledikleri Frenk külahı [Avrupa tarzı şapka] ile değiştirmeye zorlanmakla kalmayıp, ayrıca uzun cüppelerini çıkararak, bir kuşak önce ülkelerinde gündeme geldiği zaman şiddetle reddettikleri Avrupalı tarzda dar kıyafetleri giymeye mecbur bırakıldılar.

Hız Abdülbaha'nın "Lacivert ve beyaz kubbeler" olarak betimlediği, İranlı din adamlarının gösterişli ve heybetli başlıkları "ters dönmüştü." Onları taşıyan kibirli, tutucu, hain ve geri kalmış başlar, Hz. Bahau'llah'ın şahadet ettiği gibi "halkın dizginini elde tutan", "iş söze gelince âlemin kıvancı", "eyleme gelince ümmetlerin utancı" olan bu din adamları, düştükleri durumun perişanlığının bilin-cinde, başları önlerinde ve umutsuzluk içinde zavallı bir yaşama devam etmek üzere evlerine döndüler. Karşı konulmaz şekilde zir-veye doğru ilerleyen bir sürecin, siyasetlerini tersine döndüren ve eserlerini yıkan işleyişini acizlik ve mutsuzluk içinde seyrediyorlar.

İslam dini yapısının bu prenslerinin görkemi ve tantanası artık yok oldu. Fanatik feryatları, yaygara ve yakarışları, gürültülü gösterileri artık duyulmuyor. Utanmazlıkla verdikleri ve bazen hükümdarları da kınayan fetvaları artık geçersiz birer hüküm. Sıralar halinde dizilmiş binlerce müminin katıldığı gösterişli cemaat namazları tarih olmuş. Bir zamanlar üzerlerinden gök gürültüsü gibi ve güçlü ya da zayıf farkı gözetmeksizin tehditler yağdırdıkları minberler artık boş ve sessiz. Mülkiyeti beklenen İmam'a ait o paha biçilmez ve her tarafa yayıl-mış olan, İsfahan'da bir zamanlar neredeyse şehrin tamamını kap-

sayan vakıflar ellerinden alınmış ve sivil idarenin kontrolüne girmiş. Medreseleri, ortaçağdan kalma eğitimleriyle birlikte artık boş, terk edilmiş ve harabe halinde. Yanlış yönlendirilmiş bir hünerin ve emeğin ürünü olan ve çağdaş zamanların en parlak Müslüman düşünür-lerinden birisi tarafından gerçek bilgiyi karartan, kurtlanmış ve ateşe atılmaya layık işler olarak ifade edilen, okunması güç ve hiçbir faydası bulunmayan sayılamayacak kadar cilt cilt tefsirler, tefsirlerin tefsirleri, açıklamalar ve yazılar toprak altında, örümcek ağları ile kaplı ve unu-tulmuş. Anlaşılması zor söylevleri, sert çekişmeleri, bitmek tükenmek bilmez tartışmaları artık çağdı ve bir kenara atılmış. Birçok suçlu için sığınak olma ayrıcalığına sahip, büyük bir rezaletle yozlaşmış, duvarlarında ikiyüzlü ve ahlaksız din adamlarının seslerinin çınladığı, süsleri hükümdarların saraylarındaki hazinelerle yarışan mescitleri ve imamzadeleri [azizlerin türbeleri] ya terk edilmiş ya da yıkılmış du-rumda. Tembel, umarsız ve uyuşuk dindarların yuvası olan tekkeleri ya satılmakta ya da kapatılmış. Vahşice bir coşkunlukla sahnelenen ve ölçüsüz bir dini hezeyanın ani çırpınışlarıyla dolu taziyeleri [dini olayların canlandırıldığı oyunlar] yasaklanmış. Birçok evden yükse-len uzun uzun ağlayışlar ve yas dolu feryatlar bile kısaltılmış ve tas-vip görmüyor. Şii dünyasının kutsal makamlarının bulunduğu Necef ve Kerbela'ya yapılan hac ziyaretlerinin sayısı azaltılmış ve öylesine zorlaştırılmış ki bu, birçok aç gözlü mollayı, bu ziyaretleri müminle-rin yerine yapmak için iki kat fazla para isteme şeklindeki geleneksel alışkanlıklarından mahrum bırakmış. Mollaların korumak uğrunda diş ve tırnaklarıyla savaştıkları peçelerin terk edilmesi; kendi kanunları-nın yasaklamış olduğu cinsiyet eşitliği; şeriat mahkemelerinin yerini alan sivil mahkemeler; kısa süreli sözleşmelerle yapıldığında yarı fahişelikten neredeyse pek farkı kalmayan ve haccin ulusal merkezi olan hareketli ve fanatik Meşhed'i Asya'nın en ahlaksız şehirlerinden birisi haline getiren sige [geçici nikâh] uygulamasının feshi ve son olarak İslam'ın ve Kuran'ın kutsal dili olan Arapça'nın hor görülerek Farsça'dan ayıklanması; tüm bunlar Müslüman ruhban sınıfının konu-

munu ve çıkarlarını, hiçbir mollanın tasavvur bile edemeyeceği şekilde sivil yetkililere tabi kılan zorlayıcı sürecin hızlanmasına ardı ardına katkıda bulunmuştu.

Kendisini son derece küstah bir şekilde insan yaşamının her boyutuyla ilişkilendiren koca sarıklı, uzun sakallı, vakur görünüşlü molla, şimdi başı açık, sakalsız, evinin bir köşesinde otururken ve belki de ülkesinin göklerini inleyen batı tarzı müzikler dinlerken, bir an için durup yok olmuş imparatorluğunun yitip giden debdebesi üzerinde pekâlâ düşünebilir. Giderek artan milliyetçilik ve şüphecilik, ülkesinin katı ve güçlü geleneklerinde yarattığı tahribatin üzerinde şimdi düşünceye dalabilir. Şimdi, yaşadığı şehrin pazar ve meydanlarından bir eşeğin üzerinde geçerken heyecanlı ancak aldatılmış bir halkın yalnızca ellerini değil, üzerinde oturduğu hayvanın kuyruğunu bile öpmek için koşuşturduğu o sakin ve huzurlu günleri hatırlayabilir. Halkın, kendisinin eylemlerini alkışladığı o körü körüne coşkuyu ve gösterilerine atfettiği doğaüstü olaylar ve mucizeleri şimdi aklına getirebilir.

Aslında biraz daha geçmişe bakarak, kendilerini “Günahsız İmamların eşiğinin köpekleri” olarak çağırmaktan haz duyan din-dar Safevi şahlarının döneminin; bu hükümdarlardan birinin Saklı İmam’ın gözde temsilcisine bağlılığını göstermek için İsfahan’ın ana meydanı olan Şah Meydanında at üstünde dolaşan ve kendisini Şah’tan farklı bir şekilde “Velilerin Sultanı’nın [Hz. Ali] hizmetkârı” olarak adlandıran bir müçtehidin önü sıra nasıl yayan yürüdüğünü de hatırlayabilir.

Yine düşünebilir ki, bir başka müçtehidin cüretkâr bir şekilde, “ödünç alınmış bir imparatorluğun kurucusu” olarak hitap ettiği ve “krallar kralı’nın egemenliğinin gerçekte beklenen İmama ait olduğunu ve Şah tarafından yalnızca geçici vekâlet sıfatıyla kullanıldığını ima ettiği kişi bu aynı Büyük Şah Abbas değil miydi? İmam Rıza’nın türbesinde şahlar şahına en uygun şekilde dua etmek için,

İsfahan’dan “Şii dünyasının medarı iftiharını” Meşhed’e kadarki sekiz yüz yıllık yolu yürüyüp onun avlularını binlerce kandille süsleyen de yine aynı Şah değil miydi? Şah Tahmasp, diğer bir müçtehit tarafından kaleme alınan risaleyi aldığı anda ayağa fırlayıp, onu alnına koyarak büyük bir sevinçle öpmemiş miydi ve kendisine “kardeş” diye hitap edildiği için risalenin kefenine konularak kendisiyle birlikte gömülmesini emretmemiş miydi?

Aynı molla, kararlarında cezadan muaflığın keyfini sürdüğü uzun yıllar boyunca, buyruklarıyla akan kan sellerini; ağızından çıkan ateşli lanetlemeleri ve Hesap Günü’nde intikam için haykırıp da Allah’ın laneti onu bulsun diye yalvaracak olan, mirastan yoksun bırakılmış, onuru lekelenmiş, aç, yoksul ve evsiz barksız bırakılmış öksüzler ve dullar ordusunu şimdi hatırlayıp düşünemez mi?

Bu rezil güruh, içine düştüğü aşağılanmayı doğrusu hak etmişti. Hz. Bahau’llah’ın parmaklarının duvara yazdığı ölüm hükmünü inatla görmezden gelerek yaklaşık bir asır boyunca varlıklarını sürdürdüler; ta ki belirlenen saatte, dengeleri altüst eden ve insanlığın eski kurumlarını böylesi bir karmaşaya sürükleyen, O’nun Dünya Düzeni’nin ilk ışıklarının görünmesiyle eş zamanlı olan ruhani ve devrimsel nitelikteki güçler tarafından ölüm çanları çalınmaya kadar.

Hilafetin Çöküşü

Çok yakınlarda bir yerde daha işleyişini yürüten bu güçler, İslam âlemindeki en kuvvetli kurum olan İslam Halifeliği’nin iflası ve yıkılışıyla doruğa çıkan, çok daha dikkat çekici ve daha şiddetli bir devrime yol açtılar. Bu olağanüstü önemli olay bir yandan da, Türkiye’de Sünni inançtan geriye kalanın devletten resmi olarak ve de kati surette ayrılmasının yanı sıra teokratik Osmanlı İmparatorluğu’nun yıkıntıları üzerine temeli atılan Cumhuriyetin tamamıyla laikleştirilmesini de beraberinde getirmiştir. Şimdi,

İslam dünyasını afallatan bu feci çöküş ile Türkiye'deki devrimi İran'dakinden farklılaştıran, ruhani ve dünyevi güçlerin açıkça, mutlak ve resmi şekilde birbirinden ayrılması olayını ele alacağım.

Sünni İslam, yabancı ve işgalci bir Gücün eylemiyle değil, Hz. Muhammed'in Dinine inancını açıkça ilan eden güçlü bir önderin ellerinde, İran'daki kardeş mezhebinin neredeyse aynı zamanlarda maruz kaldığından daha şiddetli bir darbeye karşılaştı. Doğrudan Hz. Bahaullah'ın Dininin baş düşmanını hedef alan bu ceza, Hıristiyanlığın ilk yüzyılına sonuna doğru bir Roma imparatorunun ellerinden gelen felaketi hatırlatıyor. Bu felaket ki Hz. Süleyman'ın Tapınağını yerle bir etmiş, Kutsallar Kutsalını mahvetmiş, Hz. Davud'un şehri yıkmış, Kudüs'teki Yahudi hiyerarşisini yok etmiş, Hz. İsa Mesih'in dinine zulmedenleri yani binlerce Musevi'yi kılıçtan geçirmiş, hayatta kalanları dünyanın her tarafına dağıtmış ve Siyon'da putperest bir koloni kurmuştu.

İslam Peygamberi'nin sözde vekili olan Halife, öyle bir ruhani hükümlerlik sürmekteydi ve öyle mukaddes bir şahsiyete bürünmüştü ki, İran Şahı ne böylesini iddia etmiş ne de ona sahip olmuştu. Şunu da unutmamak gerekir ki, onun ruhani yasama yetkisi, saltanatının kapsadığı hudutların çok ötesindeki ülkelere kadar uzanmış ve dünyanın dört bir yanındaki Müslüman çoğunluğu kapsamıştı. Kaldı ki, Peygamberin yeryüzündeki vekili olarak sahip olduğu güç doğrultusunda, kutsal Mekke ve Medine şehirlerinin muhafızı, İslam'ın koruyucusu, yayıcısı ve savaşmaya çağırabilecekleri herhangi bir cihatta müminlerin komutanı kabul ediliyordu.

Böylesine güçlü, böylesine heybetli ve kutsal bir şahsiyet, önce Türkiye'de Saltanatın kaldırılmasıyla birlikte, Sünni mezhebin taraftarlarınınca sahip olduğu yüksek makamın bir gereği kabul edilen ruhani yetkiden mahrum bırakıldı. Dünyevi egemenliğin sim-

gesi olan kılıç, bu müstesna ve nazik makamda kısa bir süre daha durmasına izin verilen kumandanın elinden alındı. Ancak çok geçmeden, kendilerine hiçbir şekilde danışılmayan Sünni dünyasına, Halifeliliğin kaldırıldığı ilan edildi. Dört yüz yıldan uzun bir süre boyunca Halifeliliği Saltanatın doğal bir hakkı olarak kabul eden ülke, bunu artık temelli reddediyordu. Arapların zayıflamasından beri İslam dünyasının savaşçı lideri olan ve İslam'ın bayrağını Avrupa'nın en önde gelen Gücünün başkenti Viyana'nın kapılarına kadar götüren Türkler artık bu liderliklerinden vazgeçmişlerdi. Eski halife, saltanat şaşaasını kaybetmiş, dini gücünün simgelerinden yoksun ve dost düşman herkes tarafından terk edilmiş bir halde ikiz hükümlerlik'in mağrur yuvası olan İstanbul'dan, kâfirlerin top- raklarına kaçmaya ve meslektaşları olan bir dizi hükümdarın mahkûm edilmiş oldukları ve bugün de edilmekte oldukları sürgün hayatını kabullenmeye zorlandı.

Sünni dünyası tüm çabalarına rağmen, eski halifenin yerine, bir kumandanın kılıcından mahrum da olsa, yine Allah'ın Resulü'nün hırkası ve bayrağının -Halifeliliğin ikiz kutsal simgeleri- muhafızı olacak birini seçmeyi başaramadı. Konferanslar düzenlendi, tartışmalar yapıldı, Fatımilerin Şehri olan Mısır'ın başkentinde bir Kongre toplandı; ancak yegâne sonuç çabanın başarısızlığının herkese şöyle açıkça ilan ve itirafı oldu: "Anlaşmamak konusunda anlaşılabilir!"

İslam'ın bu en güçlü mezhebinin, düşüncelerini ve inançlarını ifade edecek gerçek bir önderden yoksun, birliği onarılamaz derecede dağılmış, nuru sönmüş, şeriatı zayıflatılmış ve kurumları fena halde bozguna uğramış bir durumda olması garip, şaşılacak kadar garip. Hz. Muhammed'in Dini'nin İmamlarının ilahi şekilde tayin edilmiş ve el sürülemez haklarına meydan okuyan bu kurum, on üç asır sonra gelen bir devrimin ardından tıpkı bir duman gidip yok olup gitti; bu kurum ki, Müjdecisi de bizzat Tanrı Elçisi'nin

meşru varisleri olan İmamların soyundan gelen bir Dine çok acımasız darbeler indirmişti.

Bürhan Levhindeki şu dikkat çekici kehanet, Sünni Müslümanların taç sahibi liderlerinin düşüşünden başka neyi ima ediyor olabilir ki? “Ey ulema topluluğu! Milletın mertebesi hep sizin yüzünüzden alçaldı, İslam’ın sancağı sizin yüzünüzden devrildi, İslam’ın ulu tahtının yıkılmasına sebep hep sizsiniz.” Peki ya Kayyumu’l-Esma’daki şu kesin, açık ve hayret verici kehanet? “Gerçekten de, çok geçmeden, Fırat İli’nde Hüseyin’le [İmam Hüseyin] savaşları en acı azapla, en şiddetli ve ibret verici cezayla cezalandıracağız.” Şu İslami hadis başka nasıl yorumlanabilir? “Ahir zamanda ümmetimin başına kendi önderlerinin ellerinden, daha önce hiç duyulmamış feci bir musibet gelecek.”

Hepsi bu kadarla da kalmadı. İslam’a böylesine ağır bir darbe vuran ülkede, iki yüz milyondan fazla Müslüman’ın dini lideri olan Halife’nin gözlerden kayboluşu, şeriatın feshini, Sünni kurumların vakıflardan mahrum edilmesini, medeni kanunun ilanını, dini rütbe-lerin yasaklanmasını, Hz. Muhammed’in dini sayesinde yerleşmiş tören ve geleneklerin kaldırılmasını beraberinde getirdi. Şeyhülislam ve çevresindekiler, müftüler, kadınlar, hocalar, şeyhler, sufiler, hacılar, mevleviler, dervişler ve diğerleri dâhil, Şah ve hükümeti tarafından Şiilere vurulandan daha kesin, daha geniş kapsamlı ve esaslı bir darbeyle yok oldu. İslam âleminin gurur ve zafer nişanesi olan başkent’in camileri boşaldı; içlerinden en güzel ve en ünlüsü olan paha biçilmez Ayasofya, “İkinci Gökkuşbuğu”, “Kerrubilerin Arabası” ise laik rejimin cüretkâr mimarları tarafından müzeye çevrildi. Allah’ın Peygamberi’nin lisanı olan Arapça ülkeden sürgün edildi; alfabesi Latin harfleriyle değiştirildi ve Kuran, hâlâ okumaya hevesli, fakat az sayıda kişi için Türkçeye çevrildi. Yeni Türkiye’nin anayasası, bazılarına göre ateist kanunlarla, sadece İslam ile devleti resmen ayırıp tüm dini görevlileriyle birlikte etkisiz hale getirmiyor, ayrıca dini daha da gözden düşürüp zayıflatmayı amaçlayan tedbirleri haber

veriyordu. Hatta büyük Konstantin tarafından “Yeni Roma” olarak adlandırılan, hem Roma İmparatorluğu’nun hem de Hıristiyanlığın merkezi mertebesine yükseltilmiş ve Bizans’ın yıkılışından sonra Halifelerin meskeni olarak saygı gören ve Hz. Bahaullah tarafından kınayan sözlerle hitap edilen İstanbul, “İslam’ın Kubbesi”, bir taşra kenti durumuna düşmüş ve tüm gösteriş ve ihtişamını kaybetmişti; ince uzun minareleri ise, yok olmuş bir görkem ve kudretin mezar bekçiliğini yapmaktaydı.

Hz. Bahaullah bu İmparatorluk Şehrini, Hz. İsa Mesih’in Kudüs’e yönelik kehanet dolu sözlerini çağrıştıran bir üslupla şu şekilde hitap etmiştir: “Ey iki denizin kıyısında bulunan Nokta! Zulüm tahtı, gerçekten de, senin üzerinde kuruldu ve nefret alevi bağrında öyle tutuştu ki, Mele-i Âlâ ve Yüce Tahtını tavaf edenler ağlayıp dövündüler. Biz sende cahillerin akıllıları yönettiğini ve karanlığın aydınlığın karşısında övündüğünü görüyoruz. Sen, gerçekten de, apaçık bir kibirle dolmuşsun. Dış güzelliğin mi seni mağrur yaptı? İnsanlığın Rabbine yemin olsun! O yakında yok olacak. Kızların ve dul kadınların ve sende yaşayan tüm insanlar feryat edecekler. Her Şeyi Bilen ve Hikmetli olan, size işte böyle haber veriyor.”

Şii ve Sünni İslam’ın, bayraklarını diktikleri gibi en güçlü ve meşhur kurumlarını kurdukları bu iki ülkedeki akıbetleri işte böyle oldu. Birinde Hz. Bahaullah’ın bir sürgün olarak öldüğü, diğereyse Hz. Bab’ın şehit edildiği bu iki ülkedeki yazgıları böyle cereyan etti. Allah’ın Peygamberi’nin sözde Vekili ile hâlâ beklenen İmamın en gözde idarecilerinin akıbeti işte bu oldu. “Kuran ümmeti” diye şahadet eder Hz. Bahaullah, “Bize karşı ayaklandı ve Bize öyle eziyet etti ki, Kutsal Ruh acıyla inledi ve gök gürledi; bulutlar üzerimize gözyaşları yağdırdı... Allah’ın Resulü Muhammed, onların bu yaptıkları yüzünden en yüce Cennette ağlıyor.” Kendi hadisleri kendilerini şöyle suçlar: “Ümmetimin, İslam’dan geriye isimden başka bir şeyin kalmayacağı ve Kuran’ın sadece dış gö-

rüntüden ibaret olacağı bir güne tanıklık edecek. O zamanın fakihleri, dünyanın görmüş olduğu en kötü fakihler olacaklar. Fitne onlardan çıkar ve yine onlara döner.” Ve yine: “Onun düşmanlarının çoğu din bilginleri olacak ve O bir hususta hüküm verince ona boyun eğmeyecek: ‘Bu hüküm, din İmamlarının elimizde bulunan sözlerine aykırıdır.’ diyecekler.” Ve bir kez daha: “O saat geldiğinde Onun bedduası sizi bulacak ve kendi lanetleriniz size ıstırap verecek; dininiz dillerinizde boş bir söz olarak kalacak. Bu işaretler aranızda ortaya çıktığında, ateş saçan rüzgârın üzerinize eseceği günü veya şeklinizin bozulacağı yahut üzerinize taşların yağacağı günü bekleyin.”

Tüm Milletlere Uyarı

Hz. Bahauallah tarafından “şüpheci ulema”, “Şeytanın sefil tezahürleri”, “kurtlar” ve “firavunlar”, “cehennem ateşinin merkezleri”, “insan ruhu leşleri üzerine üşüşen yırtıcı canavarlar” şeklinde damgalanan ve onların kendi hadislerinin şahadet ettiği gibi fesadın hem kaynakları hem de kurbanları olan bu dereceleri düşmüş din adamları kalabalığı, yıkılmış hanedanların şehzadeleri, emirleri ve veliahtlarının arasına katıldılar. Öyle ki bu, ilahi yetki ve kudretin tayin olunmuş Kanalları ve Timsallerine meydan okumaya veya onlara eziyet etmeye cesaret edebilecek tüm yeryüzü hükümdarlarının eninde sonunda başlarına gelecek şey konusunda tüm milletlere bir tanıklık ve uyarıdır.

Hz. Bahauallah’ın Dininin hem öncülü hem zulmeden olan İslam, eğer zamanın işaretlerini doğru okursak, bu yenilmez ve muzaffer Dinin şiddetli etkisine maruz kalmaya yeni başlıyor. Tanrı’nın Oğlu’na sadece üç yıllık bir müddetle ıstırap çektirenlerin katlandığı bin dokuz yüz yıllık sefalet ve parçalanmışlığı hatırlamamız bile yeterlidir. Saygıyla karışık korku duygularıyla kendimize şunu sorabiliriz: Elli yıldan az olmayan bir süre boyunca, Baba Olan Kimse’ye “her an yeni bir eziyetle eziyet” edenlerin ve bunun

yanı sıra bizzat Kendisi de Allah’ın bir Mazharı olan Müjdecisi’ne böylesine acıklı koşullar altında şahadet kâsesini kana kana içirenlerin uğrayacağı musibet ne kadar da büyük ve acı olsa gerektir.

Önceki sayfalarda, gerek İslam gerekse Hıristiyan dini örgütlenmesinin üyelerine bir arada hitap eden belirli yazılardan alıntılar yaptım ve hem Şii hem Sünni İslam ulemasına yönelik hitap ve atıflardan bazılarını kayda geçirerek, bunların ardından Müslüman hiyerarşilerini, liderlerini, üyelerini, vakıflarını, törenlerini ve kurumlarını vuran musibetleri anlatmakla devam ettim. Şimdi, büyük kısmı Hz. Bahauallah’ın Dinini görmezden gelirken küçük bir kısmı da, İdari Düzen Hıristiyan ülkelerde itibar kazandıkça ve gelişip büyüdükçe bu ilerlemeyi engellemek, etkisini küçümseyip amacının anlaşılmasını engellemek için ayağa kalkan Hıristiyan dini düzeninin üyelerine yönelik özel hitapları ele alalım.

Hz. Bahauallah’ın Hıristiyan Önderlere Mesajları

Bahai Zuhuru’nun Kurucusu tarafından kaleme alınan yazılara kısaca bakmak bile, Onun dünyanın tüm krallarına müşterek olarak ölümsüz bir mesaj verdiği, Avrupa ve Asya’nın önde gelen taç sahiplerinden her birisine özel bir Levih nazil ettiği, çağrısını İslam’ın hem Sünni hem Şii liderlerine ulaştırdığı, Museviler ile Zerdüştileri kapsamı dışında tutmadığı, tüm Hıristiyan dünyasına yönelik çok sayıdaki ve tekrarlanan tavsiyeler ile uyarılarından başka Hıristiyanlığın ruhban sınıfına, papasına, krallarına, patriklerine, başpiskoposlarına, piskoposlarına, rahiplerine ve keşişlerine bazıları genel, diğerleri açık ve meydan okuyucu mahiyetteki özel mesajlar yönelttiği konusundaki önemli ve anlamlı gerçeği gözler önüne serecektir. Hz. Bahauallah’ın dünyanın krallarına yönelik mesajları münasebetiyle Romalı Başrahip’e gönderilen Levhi ve Hıristiyanlığın krallarına hitaben yazılan sözleri ele almıştık. Şimdi dikkatimizi kilisenin soylu sınıfı ve atanmış hizmetkârlarının, Hz.

Bahaullah'ın Kalemî tarafından tavsiye ve uyarılara muhatap olarak seçildikleri şu sayfalara verelim:

“Söyle: Ey patrikler! Levihlerde size vaat edilen Kimse geldi. Allah'tan korkun ve cahillerin hurafeleri ardından gitmeyin. Sahibi olduğunuz şeyleri terk edin ve Allah'ın Levhine Onun egemen gücüyle sarılın. Bu sizin için sahip olduğunuz her şeyden daha hayırlıdır. Buna, anlayışlı her kalp ve içgörü sahibi her insan şahadet eder. Hem kendinizi Benim Adımla yüceltiyor hem de kendinizi Benden bir perdeyle ayırıyor musunuz? Bu, gerçekten de çok garip bir şey!”

“Söyle: Ey başpiskoposlar! Tüm insanlığın Rabbi geldi! Sizler ölümlerden sayılırken, O kılavuzluk düzlüğünde insanlığa sesleniyor! Tanrı Esintisi ile canlanıp da ölümler arasından bu aşikâr İsim uğruna ayağa kalkana ne mutlu.”

“Söyle: Ey piskoposlar! Dünyanın tüm insanlarını bir titreme kaplamış ve Ebedî Baba olan Zat yer ile gök arasında haykırmakta. Ne mutlu işiten kulağa, gören göze ve göklerde ve yerde bulunanların hepsinin Kiblesi olan Kimse'ye yönelen kalbe.” “Ey piskoposlar! Sizler Benim bilgi semamın yıldızlarısınız. Arzum sizlerin yere dökülmeniz değil. Ama adaletim diyor ki: ‘Oğulun [Hz. İsa] emrettiği budur.’ Onun masum, gerçeği söyleyen ve güvenilir ağızından çıkan şey asla değiştirilemez. Çanlar İsmimi ilan ediyor ve Benim için ağlıyor, ama Ruhum apaçık bir sevinç içinde. Sevgilinin bedeni Rahmanın yolunda çarmıha gerilmek için yanıp tutuşuyor ve başı bu yolda mızrağı özlüyor. Zalimin gücü Onu hiçbir surette amacından vazgeçiremez.” Ve yine: “İlim semasının yıldızları döküldü; onlar ki sahip oldukları delilleri Emrimin gerçekliğini göstermek için ileri sürmekte ve Benim Adımla Allah'ı anmaktalar. Onlara ihtişamımla geldiğim zaman Bana arka çevirdiler. Onlar, gerçekten de dökülenlerdendir. Bu, Ruh'un [Hz. İsa] gerçekle beraber geldiği ve Yahudi ulemanın, ta ki Kutsal Ruh feryat ettirecek ve Allah'ın yakınlığından pay alanların gözlerinden

yaşlar akıttırarak şeyi işleyene dek Kendisine itiraz ettikleri zaman haber verdiği şeydi.”

“Söyle: Ey rahipler topluluğu! Çanları bırakınız ve sonra kiliselerinizden çıkınız. Bugün size düşen, İsm-i Âzam'ı milletler arasında yüksek sesle ilan etmektir. Her taş ve her ağaç ‘Rab büyük bir ihtişamla geldi!’ diye haykırmadıkça, siz susmayı mı tercih ediyorsunuz? Her kim insanları Benim adıma çağırıyorsa, o gerçekten Bendendir; o kimse dünyadaki her şeyin gücünün ötesindeki şeyi gösterecektir... Tanrı Esintisinin sizi uyandırmasına izin verin. O gerçekten de dünyanın üzerine esmiştir. Ne mutlu o kimseye ki onun güzel kokusunu keşfeder ve inanç sahiplerinden sayılır.” Ve tekrar: “Ey rahipler topluluğu! Hesap Günü belirdi; Cennette olan Kimsenin Günü geldi. O gerçekten de, Mukaddes, Aziz ve Övülmüş Allah'ın Kitaplarında vaat edilen Zat'tır. Daha ne zamana kadar gaflet ve boş inanç çöllerinde dolaşacaksınız? Tüm kalplerinizle Affedicî ve Cömert olan Rabbinizin yönüne yönelin.”

“Söyle: Ey keşişler! Kendinizi kiliselerinize ve manastırlarınıza kapatmayınız. Benim iznimle ortaya çıkınız ve kendi ruhunuz kadar insanların ruhlarına da faydası olacak şeylerle uğraşınız. Hesap Günü'nün Sahibi, işte size böyle emrediyor. Benim sevgimin kalesine çekiliniz. Gerçek inziva budur; keşke bunu anlayabilseydiniz! Kendisini bir eve hapseden kimse gerçekten bir ölü gibidir. İnsana yaraşan, yaratılmış tüm varlıklara faydası olacak şeyleri ortaya koymaktır; meyve vermeyen bir kimse ateşe atılmaya layıktır. İşte Rabbiniz size böyle öğüt veriyor, O gerçekten de Azizdir, Bol Vericidir. Evleniniz ki sizden sonra birisi yerinizi alsın. Biz size sadakati değil, sadakatsizce davranışları yasaklamıştık. Kendi belirlediğiniz ölçülere sarılıp Allah'ın ölçülerini arkanıza mı attınız? Allah'tan korkun ve akılsızlardan olmayın. İnsan var olmasa dünyamda Beni kim anar, Sıfatlarım ve İsmim nasıl görünür? Düşününüz ve perdelenip derin uykuya dalmışlardan olmayınız.

Evlenmemiş olan o Kimse [Hz. İsa], hainlerin ellerinden çektikleri yüzünden yaşayacak veya başını sokacak bir yer bulamamıştı. Onun kutsallığı sizin inandığınız ve sandığınız şeylerden değil, Bizim sahip olduklarımızdan ileri gelir. Sorunuz ki, Onun dünyada yaşayanların hayallerinin ötesinde yüceltilmiş makamını kavrayabilesiniz. Ne mutlu anlayanlara!" Ve yine: "Ey keşişler! Eğer arımdan gelirsiniz sizi Krallığımın varisi yapacağım, yok eğer Bana karşı çıkarsanız tüm sabrıyla buna katlanacağım; Ben gerçekten de Affediciyim, Rahmanım... Beytullahim Tanrı Esintisi ile canlanır ayaklandı. Şöyle dediğini duyuyoruz: 'Ey Cömert Rab! İhtişamın nerede? Senin ayrılığınla eriyip bitmişken, Varlığının tatlı rayihası beni canlandırdı. Sana hamdolsun ki örtüleri kaldırdın ve apaçık bir ihtişam içinde geldin.' Ona Şevket ve Azamet Çadırından seslendik ve şöyle dedik: 'Ey Beytullahim! Bu Nur doğudan yükseldi ve batıya doğru ilerledi, ta ki hayatının sonbaharında sana ulaşana dek. Öyleyse söyle, oğullar Baba'yı tanıyıp kabul ediyor mu yoksa bir zamanlar O'nu [Hz. İsa] inkâr ettikleri gibi Baba'yı da inkâr mı ediyorlar?' Bunun üzerine feryat etti: 'Sen, gerçekten de, Her Şeyi Bilensin, Her Şeyden Haberli Olansın.'" Ve bir kez daha: "Aynı şekilde, bu günlerde, Benim Adıma kiliselerine kapanan ve kararlaştırılan zaman gelip de güzelliğimizin örtüsünü açtığımızda, sabah akşam durmaksızın çağırdıkları Beni tanımayan keşişlerin sayısının ne çok olduğunu gör." "İncil'i okuyorsunuz da," diye seslenmişti yine kendilerine, "Nurlular Nurlusu Rabbi tanımayı yine de red mi ediyorsunuz? Bu size gerçekten yakışmıyor, ey irfan sahipleri!... Rahmanın güzel kokuları tüm varlıkların üzerine esti. Ne mutlu kendi ihtiraslarını terk ederek kılavuzluğa sımsıkı bağlanan kimseye."

Hıristiyanlık göğünün bu "dökülen yıldızlar"ı; Tanrı'nın gerçek Dininin ışığını perdeleyen bu "kalın bulutlar"; Kilisenin, "Krallar Kralı"nın hükümranlığını tanıyamayan bu prensleri; "Ebedi

Baba'nın gökten indirdiği ve şu anda yeryüzünde kurulmakta olan vaat edilen Krallığa uzak duran ve onu umursamayan, Oğulun yanlış yoldaki vekilleri –bunların hepsi bu Hesap Günü'nde Emrin müzmin düşmanları olan İslami düzenin yüzleşmek zorunda kaldığı kadar ciddi olmasa da kapsamı ve önemi ondan aşağı kalmayan bir buhran yaşıyor. "Güç," hakikaten de, bağlı oldukları Dini ağızlarından düşürmeyen, ama ruhtan uzak kalmış bu din adamlarının "ellerinden alınmıştır" ve alınmaya devam ediyor.

Hıristiyan kilise düzeninin kaderini gözden geçirirken, etkisinin giderek yok olduğunu, gücünü kaybettiğini, saygınlığını yitirdiğini, yetkesinin itaat görmediğini, cemaatlerinin azaldığını, düzeninin gevşediğini, etki sahasının daraldığını, liderlerinin yüreksizliğini, rütbeleri konusundaki karmaşayı, mallarının kamulaştırıldığını, en güçlü kalelerinden bazılarını kaybettiğini ve diğer tarihi ve aziz tutulan kurumlarının feshedildiğini anlamak için, yalnızca etrafımıza bakmamız yeterlidir. Papaya hitap eden Levhin nazil oluşundan kısa süre sonra Romalı Papanın dünyevi egemenliğinin yitişiyile başladığı söylenebilecek bu süreç, aslında İlahi çağırının yapılmasından, davetin ulaştırılmasından, uyarının dile getirilmesinden ve suçlu olduklarının ilanından beri, tüm düzenin üzerinde durduğu temeli tehdit ederek artan bir ivmeyle seyrine devam etmiştir. Komünist hareketin serbest bıraktığı güçlerle desteklenen; son savaşın politik sonuçlarıyla pekişen; şu anda milletleri kıvrandıran ölçüsüz, kör, hoşgörüsüz ve militan bir milliyetçilikle hızlanan; materyalizmin, dinsizliğin ve putperestliğin yükselişiyile kamçılanan bu süreç, yalnızca dini kurumları yıkmaya meyletmeyip birçok Hıristiyan ülkede kitlelerin Hıristiyanlıktan hızla uzaklaşmasına da yol açmakta olduğunu gösteriyor.

İnsanlığın en önde gelen dini sistemlerinden birinin egemenlik alanını giderek daha fazla istila eden ve sağlam kalelerine hücum eden bu gücün, dikkate değer bazı göstergelerini sıralamak-

la yetineceğim. İtalya Krallığı'nın kuruluşunun hemen ardından Hıristiyan dünyasının en önde gelen liderinin dünyevi gücünün fiilen feshedilmesi; Napolyon hanedanlığının çöküşünün ardından Fransa'yı silip süpüren ve Katolik Kilisesinin devletten bütünüyle ayrılması, Üçüncü Cumhuriyetin laikleştirilmesi, eğitimin sekülerleştirilmesi ve dini grupların engellenerek dağıtılmasıyla doruk noktasına ulaşan kilise karşıtlığı dalgası; "dindar dinsizliğin" hızlı ve ani yükselişi, şöyle ki Sovyet Rusya'da Rum Ortodoks Kilisesine karşı başlatılan ve kilisenin devletten ayrılmasını hızlandıran, sayısı yüz milyondan fazla olan üyelerinden kayda değer bir sayıyı katleden; binlerce ve binlerce kilise, manastır, sinagog ve camiye yıkan, kapanan ya da müzelerle, tiyatrolara, depolara çeviren, kiliseye ait altı buçuk milyon dönüm araziye el koyan ve Militan Ateistler Birliği aracılığıyla ve "beş yıllık tanırsızlaşma planı"nın ilanı ile kitlelerin dini yaşamının temellerini zayıflatmayı amaçlayan cüretli, bilinçli ve tasarlanmış saldırı; Roma Kilisesine bağlılığını sunan ve kaynaklarıyla onu destekleyen en güçlü unsur olan Avusturya-Macaristan Monarşisinin bir darbeye parçalanması; İspanya'nın bahsi geçen Kiliseden ayrılması ve Katolik Hıristiyan dünyasının destekçisi olan monarşisinin yıkılması; İslam'ı tahtından indirmekle, Hıristiyan kilisesinin Hıristiyan olmayan ülkelerdeki ön cephelerine dolaylı olarak saldıran ve İran, Türkiye ve Uzakdoğu'daki Katolik, Anglikan ve Presbiteriyen Misyonerliklere ağır darbeler indiren, aşırı olduğu kadar güncelliğini yitirmiş bir milliyetçiliğin babası olan milliyetçi felsefe; Katolik Kilisesine baskı yapan Meksika'daki devrim hareketi ve son olarak, mevcut karışıklıktan önceki yıllarda ve patlak vermesinden bu yana hızla tüm Avrupa kıtasına yayılan, Katolik, Rum Ortodoks ve Lüteryen kiliselerinin Avusturya, Polonya, Baltık ve İskandinavya ülkelerindeki ve daha yakın zamanda da Hıristiyan dünyasının en kudretli hiyerarşilerinin yuvası ve merkezi olan Batı Avrupa'daki kalelerini istila ederek taraftarlarının yüreklerine şaşkınlık tohumları eken, çağın aleni, saldırgan ve acımasız putperestliğinin hâkim öğretileri.

Hıristiyan Uluslar Hıristiyan Uluslara Karşı

Sözde Hıristiyan medeniyetini desteklemek için kardeşin kardeşi öldürdüğü ve Hıristiyan ulusların Hıristiyan uluslara karşı giriştikleri –Anglikanların Lüteryenlerle, Katoliklerin Rum Ortodokslarla, Katoliklerin Katoliklerle ve Protestanların Protestanlarla kapıştığı– bu savaşın Hz. İsa Mesih'in Dini adına konuşma ve koruyucusu olma iddiasındaki kurumların iflasını zaten hissetmekte olanların gözleri önüne ne kadar elem verici bir aciz ve parçalanma görüntüsü sermektedir! Barış Prensi'nin çocuklarının –tamamen bölünmüş kilisenin piskoposlarının takdisleri ve uzun vaazlarıyla kutsanarak ve desteklenerek– içine düştükleri, iki tarafı da mahveden bu savaşı durdurmakta Kutsal Papalığın güçsüzlük ve çaresizliği, bir zamanların en güçlü Hıristiyan kurumlarının içine gömüldüğü boyun eğişin derecesini ilan ederken, bir yandan da kardeş dinin yönetim saflarının yaşadığı buna paralel çöküş durumunun çarpıcı ifadesidir.

Hıristiyan âlemi, gerçek Barış Prensi'nin Papa IX. Pius'a gönderdiği Levhin son kısımlarında tüm Hıristiyanları yerine getirmeye çağırıldığı yüce görevi ne kadar da trajik bir şekilde göz ardı etmiş ve ondan uzak kalmıştır –ki bu pasajlar, Hz. Bahauallah'ın bu çağdaki Misyonu ile Hz. İsa Mesih'in misyonu arasındaki farklılığı kesin olarak göstermektedir: "Söyle: Ey Hıristiyan topluluğu! Daha önce Kendimizi size gösterdik, fakat Beni tanımadınız. İşte size bir fırsat daha. Bu, Tanrı'nın Günüdür; O'na yönelin... Sevgili, arzularınızın ateşinde yanıp kül olmanızı istemez. O'ndan perdelenirseniz bunun tek nedeni kendi aymazlığınız ve bilgisizliğiniz olacaktır. Beni anıyorsunuz, ama tanıyorsunuz. Bana yalvarıyorsunuz, ama Zuhurumdan habersizsiniz... Ey İncil ümmeti! Krallıkta olmayanlar şimdi içeri girdiler; oysa sizi bugün kapıda oyalanır görüyorsunuz. Perdeleri, Aziz ve Bol Verici Rabbin yardımıyla yırtın ve sonra Benim Adımla Melekûtuma girin. Sizler için ebedi yaşamı isteyen

Kimse işte böyle buyuruyor... Ey Melekûtun çocukları, sizleri karanlık içinde görüyoruz. Bu gerçekten de size yakışmaz. Işığın karşısındaiken, kendi amelleriniz yüzünden korku içinde misiniz? Kendinizi Ona yöneltin... O [Hz. İsa] gerçekten de şöyle söylemişti: 'Ardımdan gelin, sizleri insan tutan balıkçılar yapacağım.' Bugün ise Biz şöyle söylüyoruz: 'Ardımdan gelin ki, sizi insanlığa can verenler haline getirelim.' Ayrıca şunları da yazmıştı: "Söyle, Biz gerçekten de sizin için geldik ve dünyada sizin kurtuluşa kavuşmanız için acı çektik. Sizi canlandırmak için yaşamını feda eden Zat'tan mı kaçıyorsunuz? Allah'tan korkun, ey Ruh'un [Hz. İsa] ardı sıra gidenler; yoldan çıkmış her din adamının izlerini takip etmeyin... Kalbinizin kapılarını açın. Ruh [Hz. İsa] onların önünde bekliyor. Neden sizi Nurlu Noktaya yaklaştırmayı isteyen Kimseden uzak duruyorsunuz? Söyle: Biz gerçekten de, size Melekûtun kapısını açtık. Evlerinizin kapısını Benim yüzüme mi kapayacaksınız? Bu, doğrusu büyük bir hatadan başka bir şey değildir."

Kendi cemaatleri ile Baba'nın görkemiyle dönen İsa Mesih'in arasına giren Hıristiyan rahipler zümresi işte böyle bir hale düşmüştür. Vaat Edilen Kimse'nin Dini, Hıristiyan dünyasının kalbine giderek daha derinden işlerken, onun ruhunun harekete geçtiği karargâhlardan topladığı askerler sayıca artıp Hıristiyan muhafazakârlığın kalelerinde savunma amaçlı birleşmiş ve kararlı bir eylemi harekete geçirmekte iken; milliyetçilik, putperestlik, sekülerizm ve ırkçılığın güçleri el ele zirveye doğru yol aldıkça, bu ruhban sınıflarının gücü, otoritesi ve saygınlığındaki düşüşün hızlanacağını, Hz. Bahauallah'ın Hz. İsa'nın Kilisesinin ışıklarının söneceğini önceden bildiren ilanının doğruluğunu daha fazla ortaya çıkaracağını ve bu beyanında saklı anlamları daha da fazla gözler önüne serceğini beklememiz mümkündür.

İran'daki Şii hiyerarşinin başına gelen yıkım gerçekten de ezici olmuş ve şimdilerde yüzyıllar boyunca hor gördüğü ve tahakküm

ettiği sivil otoritenin boyunduruğu altında figan etmekte olan kalıntıların bahtı da acınacak bir haldedir. Sünni İslam'ın en güzide kurumunun yaşadığı çöküş gerçekten de felaket cinsinden ve Allah'ın Elçisinin sözde vekilinin davasının bayraktarı olan bir ülkede dini yönetim safının düşüşü de telafi edilemez nitelikte olmuştur. Hıristiyan ruhban sınıfı kalelerinin savunucularına böylesine bir yıkım, utanç, parçalanma ve acizlik getirmiş olan süreç acımasızdır ve durmak bilmemektedir; ufuklarını karartan bulutlar ise gerçekten kapkaradır. Müslüman ve Hıristiyan din adamlarının —Hz. Bahauallah tarafından, düşmanlarının çoğunluğunu oluşturanlar olarak damgalanan "putlar"— eylemleri yüzünden İslam ve Hıristiyanlığın, tarihlerindeki en kritik döneme girdiklerini söylemek abartı olmayacaktır; bu din adamları ki, Kendisi tarafından buyrulduğu şekilde kalemlerini bir yana bırakıp arzularını terk etmeyi başaramadılar ve yine Kendisinin tanıklık ettiği gibi O'na iman etmiş olsalardı, kitlelerin de topluca değişmelerinin yolunu açmış olacaktı.

Ancak kimse amacımı yanlış anlamasın yahut Hz. Bahauallah'ın Dininin esas niteliği olan temel gerçeği yanlış aksettirmesin. Allah'ın tüm Peygamberlerinin ilahi kaynağı, Hz. Bab'ın Zuhurundan önceki en büyük iki Zuhur olan Hz. İsa Mesih ve Allah'ın Resulü de dâhil olmak üzere, Bahai Dini'nin tüm inananları tarafından kayıtsız şartsız ve kesin bir şekilde savunulur. Tanrı Elçileri'nin birliği ilkesi tasdik ve Zuhurlarının devamlılığı teyit edilir; Tanrı'dan aldıkları otoriteleri ve Kitaplarının birbiriyle bağlantılı karakteri kabul edilir; hedeflerinin ve amaçlarının teklifi beyan edilir; tesirlerinin eşsizliği önemle vurgulanır; öğretileri ve takipçileri arasında en üst düzeyde uzlaşma telkin ve umut edilir. Hz. Bahauallah'ın tanıklık ettiği üzere, "Hepsi aynı çadırdadır oturur, aynı gökte uçar, aynı tahtta oturur, aynı sözü söyler ve aynı Dini yayarlar."

Vahyin Devamlılığı

Hız. Bahauallah'ın ismiyle özdeşleşmiş olan bu Din, önceki Peygamberlerin herhangi birini küçük görme, öğretilerinden herhangi birini tahrif etme, Zuhurlarının aydınlığını biraz olsun gölgeleme, izlerini inananlarının kalplerinden söküp atma, temel düsturlarını feshetme, vahyedilmiş Kitaplarının herhangi birini rafa kaldırma veya taraftarlarının meşru isteklerini bastırma niyetlerinden hiçbirini onaylamaz. Hız. Bahauallah, herhangi bir dinin Tanrı'nın insanlığa son vahyi olduğu iddiasını reddedip Kendi Vahyinin de son olmadığını bildirerek, dini gerçeğin göreceli olduğuna dair temel prensibi, İlahi Vahyin devamlılığını ve dini deneyimin derece derece geliştiği prensiplerini aşılır. O'nun amacı, vahyedilmiş tüm dinlerin temel esaslarını genişletmek ve kutsal metinlerindeki sırları ortaya çıkarmaktır. Hedeflerinin birliğinin koşulsuz kabul edilmesi üzerinde ısrar eder, içerdikleri ebedi gerçekleri yeniden dile getirir, işlevlerini birbiriyle bağdaştırır, esaslı ve gerçek öğretilerini önemsiz ve yapay olanlarından ayıklar, Tanrı vergisi gerçekleri din adamlarının yarattığı hurafelerden ayırır ve tüm bunları temel olarak birleşmelerinin ve en yüksek hedeflerinin gerçekleşmesinin mümkün olduğunu ilan eder ve hatta kaçınılmazlığının kehanetinde bulunur.

Tanrı Elçisi Hız. Muhammed'e gelince, bu sayfaları okuyan yandaşlarından hiçbiri, ne İslam'ın veya Peygamberi'nin, ne Kitabı'nın yahut tayin edilmiş Haleflerinin ya da asli öğretilerinden birinin herhangi bir şekilde veya en küçük kerte de olsa küçümsendiğini bir an bile düşünmesin. Hız. Hüseyin'in soyundan gelen Hız. Bab'ın kökeni; Nebil Tarihi'nde yer alan ve İncancımızın Müjdecisinin, İslam'ın Kurucusu, İmamları ve Kitabı hakkındaki yaklaşımıyla ilgili çeşitli ve çarpıcı kanıtlar; İkan Kitabı'nda Hız. Bahauallah'ın Hız. Muhammed'e, yasal Haleflerine ve özellikle de "eşsiz ve benzersiz" İmam Hüseyin'e yönelik övgüleri; Hız. Abdülbaha tarafından

Arap Peygamberin Mesajının geçerliliğini göstermek üzere kilise ve sinagoglarda kuvvetli ifadelerle, korkusuzca ve açıkça ileri sürülen görüşler ve son olarak fakat aynı derecede önemli şekilde, Anglikan olarak doğmuş olan Romanya Kraliçesinin, ikinci vatanı olan ülkesinin resmi dini gereği hükümetinin Rum Ortodoks Kilisesi ile yakın bağına rağmen yazılı şahadetiyle, büyük ölçüde Hız. Abdülbaha'nın bu halka açık konuşmalarını okumasının bir sonucu olarak, Hız. Muhammed'in peygamberliğini kabul ettiğini ilan ettiği, —tüm bunlar Bahai Dini'nin, kaynağı olan dinle ilgili gerçek fikir ve tutumunu hiçbir belirsizlik olmayacak şekilde ilan eder.

"Tanrı, her şeydir, her şeyin başıdır" der övgüsünde Kraliçe, "O her başlangıcın arkasındaki güçtür... O bizlere iyiyi ve kötüyü gösteren içimizdeki Sestir. Ama bizler bu sesi çoğunlukla ya duymazdan gelir ya da yanlış anlarız. Bu nedenle Kendi Sözü'nü ve Gerçek Anlamını açıklamak için Kendi seçtiği Zat'ı aramıza göndermiştir. İşte bu nedendir Peygamberler; bu nedendir Mesih'in, Muhammed'in, Bahauallah'ın gelişi, çünkü insanlık zaman zaman yeryüzünde Tanrı'yı kendisine yaklaştıracak ve gerçek Tanrı'nın varlığını idrak edebilmek için anlayışını keskinleştirecek bir sese ihtiyaç duyar. Bize gönderilen bu sesler, fani kulaklarımızla duyup anlayabilmemiz için ete kemiğe bürünmüşlerdir."

İran ya da Osmanlı din adamlarının, Hız. Bahauallah'ın takipçilerinin Hız. Muhammed'in tüm Tanrı Elçileri arasında sahip olduğu yüce makamı kabul ettiklerini gösterecek bundan daha büyük hangi delile ihtiyaç duydukları sorulamaz mı? Bu ulema bizden İslam'a nasıl daha büyük bir hizmet vermemizi bekliyorlar? Kendilerinin ulaşamadıkları coğrafyalarda insanlığı Allah'ın Resulü'nün dile getirdiği gerçeğe çökü ve içten bir yönelişi alevlendirmemiz ve Onun Allah tarafından verilen Görevinin doğruluğunu ikrar eden bu açık ve aslında tarihi teyidi kraliyet kaleminden temin etmiş olmamızdan başka, yeterliliğimize dair nasıl büyük bir kanıt isteyebilirler?

Hıristiyanlığın durumuna gelince, onun ilahi kaynağının ka-
yatsız şartsız tasdik edildiği ve Hz. İsa Mesih'in Oğulluk makamı ve
Mukaddesliğinin çekinmeksizin ifade edildiği, İncil'in ilahi ilhamının
tamamıyla kabul edildiği, Hz. Meryem'in Masumluğunun gizemi
gerçeğinin itiraf edildiği ve Havarilerin Başı olarak Aziz Petrus'un ay-
rıcalığının onaylandığı ve savunulduğu, hiçbir tereddüt ya da kaç-
mağa yer vermeksizin belirtilmelidir. Hıristiyan Dininin Kurucusu, Hz.
Bahauallah tarafından "Tanrı Ruh" olarak adlandırılır, "Ruhülkudüs'ün
nefesıyla ortaya çıkan" Kimse olduğu ilan edilir ve hatta "Ruhun Özü"
olarak yüceltilerek övülür; annesi "peçeli ve ölümsüz, en güzel çeh-
re" olarak tanımlanır ve Oğlunun makamı "dünyada yaşayan herkesin
hayalinin çok ötesine yüceltilmiş" olarak methedilirken Aziz Petrus,
Allah'ın "ağzından hikmet ve belagat sırları dökülmesini" irade buyur-
duğu kişi olarak kabul edilir. "Bil ki," diye şahadet etmişti Hz. Bahauallah,
"İnsan Oğlu ruhunu Tanrı'ya teslim edince bütün yaratık dünyası bü-
yük bir ağlayışla ağladı. Fakat Onun Kendini feda eylemesiyle beraber
bütün yaratıklar yeni bir kabiliyet ve anlayış ruhu ile doldu. Bunun
insan toplulukları üzerindeki etkisini bugün gözünüzle görüyorsunuz.
Engin bilgi sahiplerinin söyledikleri derin hikmetler, herhangi bir
zihnin gözler önüne serdiği en derin anlayışlar, sanatkar ellerin ya-
rattıkları güzel eserler ve şevketli hükümdarların işlettikleri nüfuzlar
hep Onun her şeye nüfuz eden yüce ve nurlu Ruhunun salıverdiği
canlandırıcı kudretin belirtilerindedir. Dünyaya gelince, Kendi nu-
runu bütün yaratıklar üzerine döktüğüne tanıklık ederiz. Cüzamlılar
O'nun vasıtasıyla cehalet ve taassup cüzamından kurtuldular. Sefihler
ve iffetsizler Onun vasıtasıyla tedavi olundular. Körlerin gözleri, gücü
her şeye yeten Tanrı'nın izniyle açıldı. Günah işleyenlerin ruhu Onunla
temizlendi... Cihanı temizleyen O'dur. Ne mutlu o kimseye ki güler
yüzle Ona yönelir."

Gerçekte, Musevi, Zerdüşti, Hindu, Budist ve diğer eski dinlerin
takipçilerinden ve bunların yanı sıra agnostik ve hatta ateist kö-

kenlilerden oluşan Bahai toplumuna kabul edilmenin ön koşulları,
hem İslam'ın hem Hıristiyanlığın kaynağının ilahi olduğunu, hem
Hz. Muhammed'in hem Hz. İsa Mesih'in peygamberlik görevlerini,
İmamlık müessesesinin meşruluğunu ve Havarilerin Başı olan Aziz
Petrus'un ayrıcalığını hepsinin içtenlikle ve koşulsuz olarak kabul
etmeleridir. Bahai inancının temelini oluşturan ve Hz. Bahauallah'ın
Dini'nin kabul ve ilan etmekten gurur duyduğu, mübelliğlerinin
duyurduğu, destekçilerinin savunduğu, yazılı eserlerinin yaydığı,
yaz okullarında açıklanıp yorumlanan ve doğruluğunu en basit ve
sıradan taraftarlarının söz ve davranışlarıyla kanıtladığı, merkezi,
esas ve tartışılmaz prensipler işte bunlardır.

Hz. Bahauallah'ın taraftarlarının, ister Hıristiyan ya da Müslüman
olsun ister başka bir gruptan olsun dünyanın dini liderlerinin makam-
larını, görevlerine uygun ve işgal ettikleri mevkiye layık şekilde dav-
randıkları müddetçe, küçültmek veya hatta küçük görmek arayışında
oldukları bir an için bile düşünülmemelidir. "Fakat" diyerek onaylar
Hz. Bahauallah, "İlim ve ahlak ile gerçekten donanmış bulunan ulema,
dünya vücuduna baş ve uluslara göz gibidirler. İnsanlığın hidayeti, bu
mukaddes insanlara emanet bir görev olagelmıştır." Ve yine: "Doğru
davranışlı bir din adamı ve adil bir bilge, dünya vücuduna ruh gibidir.
Başında adalet tacı bulunan ve bedeni tarafsızlık süsüyle süslü olan
din adamına ne mutlu." Ve bir kez daha: "En kutsal Şarabı alarak en
güçlü Emredicinin şerefine kana kana içen bir din adamı dünyaya
göz gibidir. Ne mutlu ona itaat edene ve onu anana." "Bilginin" diye
de yazmıştır başka bir münasebetle, "kendisiyle tüm bilgilerin Amacı
arasında bir perde olmasına izin vermeyen ve Kendi Kendine Var Olan
göründüğünde aydınlık bir yüzle O'na yönelen din bilgini ne müba-
rektir. O gerçekten de hakiki âlimlerden sayılır. Cennetin sakinleri
onun nefesinin inayetini arar, onun ışığı aydınlığını tüm gökte ve yer-
de olanlara saçar. O gerçekten de Peygamberlerin varislerinden sayı-
lır. Onu gören, gerçekten de Hakki görmüş; ona yönelen, gerçekten

de Aziz ve Hikmetli Allah'a yönelmiş olur." Hz. Bahau'llah'ın tavsiyesi şudur: "Aranızdaki din bilginlerinden, sahip oldukları bilgiye uygun davrananlara, Allah'ın yasalarına uyanlara ve Allah'ın Kitapta buyduklarını emredenlere saygı gösterin. Bilin ki onlar yer ile gök arasında yol gösteren ışıklardır. Onların makam ve değerlerini önemsemeyenler, gerçekten de, Allah'ın kendilerine nasip etmiş olduğu ödülü değiştirmiş olurlar."

Sevgili dostlar! Önceki sayfalarda, zuhuru tüm dinlerde vaat edilen ve tüm milletlerin gerçek kurtuluşu Onun Dininde bulabilecekleri ve er geç arayacakları Kimse'yi tanımayı bir asır boyunca reddetmiş olan insanlığı, Allah'ın açıklanmış bir hükmü gereği pençesine alan dünya çapındaki çetin sıkıntıları yansıtmaya çalıştım. Hz. Bahau'llah'ın ve Hz. Bab'ın yazılarından, bu ilahi ceza olarak gelen sıkıntının karakterini gösteren ve belirtilerini haber veren bazı bölümler alıntıldım. Emrin, Müjdecisi'nin, Kurucusu'nun ve Örneği'nin hüznü dolu sıkıntıları sıraladım ve liderlerin ve genel olarak insanlığın bu felaketlere karşı seslerini yükseltme ve iddia Sahiplerinin ileri sürdükleri görüşlerin doğruluğunu kabul etme konusundaki trajik başarısızlıklarını açıkladım. Bunun yanı sıra, Hz. Bab ve Hz. Bahau'llah'ın döneminde mutlak siyasi ve dini yetkinin dizginlerini ellerinde tutan dünya hükümdarlarına ve din liderlerine doğrudan, büyük ve kaçınılmaz bir sorumluluğun yüklendiğine işaret ettim. Ayrıca, bazılarının Emre karşı doğrudan ve etkin husumetlerinin, diğerlerinin de onun gerçekliğini ve iddialarını araştırma, masumiyetini ortaya çıkarma ve uğradığı haksızlıkların hesabını sorma konusunda kaçınılmaz görevlerini ihmal etmelerinin bir sonucu olarak, hem hükümdarların hem din adamlarının bu ihmalden ve yapıp ettiklerinden ötürü şiddetli cezalara nasıl uğradıklarını ve hâlâ uğramakta olduklarını göstermeye çalıştım. Tebaası ve takipçileri üzerindeki tartışılmaz nüfuzlarının bir sonucu olarak taşıdıkları öncelikli sorumluluk nedeniyle, İncancımızın

Kurucularının kendilerine hitap eden öğüt ve uyarılarından fazlasıyla alıntılar kullandım ve bu çığır açan çok önemli çağrılarının getirdiği sonuçlar üzerinde ayrıntılarıyla yazdım.

Hz. Bahau'llah'ın tanıklık ettiği gibi, yeryüzünün hem dünyevi hem dini liderlerinin öncelikle sorumlusu sayıldıkları bu cezalandırıcı muazzam felaket, hakkıyla değerlendirilecek olduğunda, yalnızca Allah'ın bu gündeki en büyük Elçisi tarafından kendilerine sunulan kurtarıcı Mesajı benimsemeyi yüz yıl boyunca ısrarla reddeden bir dünyaya verilen ceza olarak görülmemelidir. Bu, daha az ölçüde de olsa, genel anlamda insan ırkının, insanlığın yaşamı ve gelişimini her zaman yönetmesi gereken ve bunu koruyup sürdüreceği olan yegâne temel prensiplerden uzaklaşma sapıklığının ilahi cezası bağlamında da görülmelidir. İnsanlık, ne yazık ki Tanrı Ruhunu, O'nun bugünkü Dininde vücut bulmuş haliyle tanımak ve Ona bağlanmak yerine artan bir inatla, dinlerini karartan, ruhani yaşamını bozan, siyasi kurumlarını sarsan, sosyal dokusunu çürüten ve ekonomik yapısını altüst eden putlara, yalanlara ve yarı gerçeklere tapmayı tercih etmiştir.

Yeryüzü halkları, tüm dinlerin aynı anda özü, vaadi, bir araya getiricisi ve birleştiricisi olan bir Dini görmezlikten gelmekle ve hatta bazıları ona saldırmakla kalmamış, ayrıca kendi dinlerinden de uzaklaşmışlar ve harap olmuş mihraplarına, kadim dinlerinin sadece özüne değil, geleneksel şekillerine de yabancı olan ilahlar koymuşlardır.

Hz. Bahau'llah hüznünü şöyle dile getirir: "Dünyanın çehresi değişti. Allah'ın yolunun ve Allah'ın Dininin insanların gözünde hiçbir değeri kalmadı." "İman ruhu" diye yazmıştır ayrıca, "her memlekette ölüyor... Allahsızlık insan topluluğunun ciğerine işliyor." "Din", diyerek beyan eder, "dünyanın düzeni ve varlık dünyasında olanların güvenliği için en büyük sebeptir... Dinin yüce makamına gelecek her bozulma, kötülerin gafletini artırır ve sonuç karmaşa ve düzensizlik olur." Ve bir kez daha: "Din dünya sakinlerini koruyup güvenlik içerisinde

yaşatan parlak bir ışık ve sağlam bir kaledir.” Başka bir münasebetle de şöyle yazmıştır: “İnsan vücudu nasıl elbiseye muhtaçsa, insanlık bedeni de mutlaka adalet ve hikmet giysisiyle donatılmak ister. Bu giysi kendisine Tanrı tarafından bahşedilen Vahiydir.”

Üç Sahte İlah

Bu hayati güç yok oluyor, bu kudretli kurum küçümsenmiş, aydınlık veren bu ışık karartılmış, bu zaptedilmez kale sahiptenmiş, bu güzel giysi bir kenara atılmış. Bizzat Allah insanların yüreklerindeki tahtından edilmiş ve putperest bir dünya tutku ve büyük ısrarla kendi boş arzularının akılsızca yarattığı ve doğru yoldan sapmış elleriyle inançsızca yücelttiği sahte ilahları alkışlayarak bunlara tapınıyor. İnsanlığın kutsallığını kaybetmiş olan mabedinin en önde gelen sahte ilahları Milliyetçilik, Irkçılık ve Komünizmden başkası değildir; şimdi hükümetler ve halklar mihraplarında, ister demokratik olsun ister totaliter, ister barışta olsun ister savaşta, isterse de Doğulu ya da Batılı, Hıristiyan veya Müslüman, çeşitli şekillerde ve farklı derecelerde bunlara tapıyorlar. Başrahipleri politikacılar ve çağın çokbilmiş sözde bilgeleridir; kurban ettikleri, katledilmiş kitlelerin eti ve kanı; büyümlü sözleri, güncelliğini ve anlamını yitirmiş sloganlar, sinsiz ve saygısız formüller; tütsüsü ise yas içinde, sakat ve evsiz barsız kalmışların paramparça yüreklerinden yayılan elem dumanlarıdır.

Son derece sağlıklı, son derece tehlikeli, devleti tanırlaştıran ve ulusu insandan üstte gören, dünyadaki kardeş ırkları tek bir ırka bağımlı kılmak için uğraşan, siyah ve beyaz arasında ayrımcılık yapan ve ayrıcalıklı bir sınıfın diğer tüm sınıflar üzerindeki tahakkümüne göz yuman bu kuram ve politikalar; kendilerine inanan veya onlara göre davranan kişilere ya da toplumlara eninde sonunda kesinlikle Allah'ın gazap ve cezasını getirecek karanlık, sahte ve çarpık doktrinlerdir.

Hz. Abdülbaha'nın uyarısı şudur: “Yeni doğan ve dünyaya yayılan tüm bu akımlar, amaçlarını gerçekleştirmek için tüm çabayı harcayacaklardır. Sol Hareket büyük önem kazanacaktır. Etkisi yayılacaktır.”

Tüm insan ırkının İlahi İdarecisi ve Kurtarıcısı olan Hz. Bahaullah'ın ilan ettiği ve Zuhurunun canlandırıcı gücü ve ayırtedici özelliği olarak görülmesi gereken şifa verici, koruyucu ve anlamlarla yüklü gerçekler Savaşa neden olan ve dünyayı alt üst eden bu doktrinlere tümüyle zıttır ve onlarla uzlaşmaz ölçüde çelişiktir. “Dünya tek bir vatan ve insanlar onun vatandaşlarıdır.” “İnsan sadece ülkesini sevmesiyle değil, kendi türünü sevmesiyle övünmelidir.” Ve bir kez daha: “Hepiniz tek bir ağacın meyveleri ve tek bir dalın yapraklarısınız.” “Dikkatlerinizi ve çabalarınızı dünyadaki insanların eğitimine verin ki... bütün insanlık tek bir Düzenin koruyucusu ve tek bir şehrin sakinleri haline gelsin... Hepiniz aynı dünyada yaşıyorsunuz ve tek bir İradenin işleyişiyle yaratıldınız.” “Uyanık olun ki, nefsin ve yozlaşmış bir hevesin arzuları aranızda bölünmelere yol açmasın. Bir elin parmakları ve bir vücudun uzuvları gibi olun.” Ve yine: “Dünyanın tüm fidanları tek bir Ağaçtan bitmiştir ve tüm damlalar tek bir Okyanustan; tüm varlıklarsa, mevcudiyetlerini tek bir Varlığa borçludur.” Ve bundan başka: “Bugün gerçek insan, kendisini tüm insan ırkının hizmetine adayandır.”

Dinin Zayıflatılan Sütunları

İnsanlığı kuşatan hastalıklardan, yalnızca dinsizlik ve onun korkunç semereleri olan ve bugün insanlığın ruhunu baskı altında tutan üç bela sorumlu tutulmakla kalmamalı; büyük çoğunluğu “dinin sütunlarının zayıflatılmasının” doğrudan sonucu olan diğer kötülük ve bozukluklar da, bireyler ve ulusların mahkûm oldukları çok çeşitli suçlara katkıda bulunan etkenler olarak kabul edilmelidir. Dinin zorla tahtından indirilmesi ve yerine bu putların geçi-

rilmesinin sonucu olan ahlaki çöküşün işaretleri, günümüz toplumunun durumunun sıradan bir gözlemcisi için bile çok sayıda ve aşikârdır. Kanunsuzluğun, sarhoşluğun, kumar ve suçun yayılması; zevk, zenginlik ve diğer dünyevi gösterişlere aşırı bir düşkünlük; evlilik kurumuna karşı sorumsuzca yaklaşımda, ebeveyn dene-timinin zayıflamasında, boşanma eğilimindeki artışta, edebiyat ve basın değerlerindeki yozlaşmada ve saflığın, ahlak ve iffetin inkârı demek olan teorilerde kendini gösteren ahlaki değerlerdeki gevşeklik —ahlaki çöküşün tüm bu işaretleri, hem Doğuyu hem Batıyı istilaya uğratarak toplumun her tabakasına nüfuz ederken ve zehirini kadın-erkek, genç-yaşlı her üyesine akıtırken, pişmanlık duymayan bir insanlığın günahlarla dolu sicilini lekelemeye devam etmektedir.

İlahi Hekim olan Hz. Bahaullah'ın şunu bildirmiş olması pek şaşırtıcı değildir: “Bu günde insanların zevkleri değişmiş ve idrak güçleri zayıflamıştır. Dünyanın karşıt rüzgârları ve renkleri, soğukluğa sebep olmuş ve insanların burunlarını Zuhurun tatlı kokusunu almaktan mahrum etmiştir.”

Allah'ın, Yüce Elçisi vasıtasıyla dile getirilen çağrılarına cevap verememiş, Yaratıcısına duyduğu inancın ışığını karartan, O'na göstermesi gereken sadakati büyük oranda kendi elleriyle yarattığı tanrılara göstermiş olan ve kendisini böylesine bir değişimin yol açacağı kaçınılmaz kötülükler ve bozukluklarla kirleten insanlığın kâsesi gerçekten de ağzına kadar acıyla doludur.

Sevgili dostlar! Hz. Bahaullah'ın takipçileri olan bizler, Allah'tan gelen ve Bahai çağının ilk yüzyılının son yıllarında insanlığın çoğunluğuna acı veren ve onun işlerini karmaşaya sürükleyen durumu işte bu ışık altında değerlendirmeliyiz. Bu çifte suç yüzünden, yaptıkları ve yapılmamış bıraktıkları, kabahatlerinin yanı sıra Allah'a, O'nun Elçisine ve Dinine karşı taşıdığı açık ve sorgulanamaz sorumluluğunu yerine getirmekteki üzücü ve aşikâr hatası

yüzünden bu elemli ve zorlu sınav, politik ve ekonomik sebepleri ne olursa olsun, amansız pençesini insanlığın üzerine koymuştur.

Ancak, bu sayfaların en başında da vurgulandığı gibi, Tanrı çocuklarını yalnızca hataları yüzünden cezalandırmaz. O cezalandırır, çünkü adaletlidir; cezalandırır, çünkü sevgi doludur. Ceza verdikten sonra, engin merhameti nedeniyle onları kaderlerine terk etmez. Aslında bizzat cezalandırma eylemiyle, onları yaratmasındaki amaç olan göreve hazırlar. O, Hz. Bahaullah'ın ağzından insanlara şu güvenceyi vermiştir: “Belam inayetimdir. Görünüşte ateş ve öç, gerçekte ışık ve rahmettir.”

Onun İlahi adaletinin yaktığı ateş, günahkâr bir insanlığı arındırırken çatışan ve savaş halindeki unsurlarını başka hiçbir vasıtanın başaramayacağı şekilde eritip birleştirmektedir. Bu yalnızca cezalandırıcı ve tahripkâr bir ateş değil, aynı zamanda ıslah edici ve amacı tüm gezegenin birleşmesi yoluyla kurtuluşu olan yaratıcı bir süreçtir. Bugün gördüğümüz manzara, her ne kadar kendi ağına dolanmış, kendisini bir asırdır Allaha çağırın Sesi umursamayan ve onu uçurumun derinliklerine çekmeye çalışan kandırıcı çağrılara sefilce itaat eden bir dünya da olsa, Tanrı, gizemli, yavaş ve engellenemez bir biçimde planını uygulamaktadır.

Allah'ın Amacı

Allah'ın amacı, yalnızca Kendisinin yapabileceği şekilde, uzun süredir paramparça ve kederler içindeki bir insanlığın, gerçek anlamını hakkıyla yalnız Kendisinin bilebileceği Muazzam Altın Çağını açmaktan başka bir şey değildir. İnsanlığın hâlihazırda durumu ve hatta çok yakın geleceği, karanlık, ıstırap verici ölçüde karanlıktır. Ancak uzak gelecek aydınlık, hem de göz alıcı derecede aydınlıktır; öyle ki hiçbir şekilde hayal edilemez.

“Ne yazık ki,” diye yazar Hz. Bahaullah, insanlığın kısa vadedeki yazgısını değerlendirirken, “umutsuzluk rüzgârları her taraftan esi-

yor ve insanlığı parçalayarak felakete sürükleyen ihtilaf her gün artıyor. Müthiş sarsıntı ve kargaşalıkların işaretleri ufukta belirmiştir, çünkü mevcut düzen acınacak derecede bozuk ve yetersiz gözüküyor.” “Durum,” diye beyan etmiştir başka bir münasebetle, “şimdi açığa vurulması uygun olmayan bir hale gelecektir.” Öte yandan, İran’ı araştıran doğubilimci Edward G. Browne ile yaptığı unutulmaz görüşmesinde Hz. Bahauallah, insanlığın geleceğinin nasıl olacağı konusunda şu kesin kehanette bulunmuştur: “Sonunda bu amaçsız kavgalar, bu yıkıcı savaşlar sona erecek ve ‘En Büyük Barış’ gelecek... Bu kavga, akan kanlar ve kargaşa artık sona ermeli ve tüm insanlar tek bir aile haline gelmeli...” “Yakında” diyerek önceden bildirir, “bugünkü düzenin tomarı dürülecek ve yerine bir başkası açılacaktır.” “Bir süre sonra” diye de yazmıştı, “yeryüzündeki tüm hükümetler değişecek. Zulüm dünyayı saracak ve adalet güneşi evrensel bir sarsıntı sonrasında görünmeyen âlemin ufkundan yükselecek.” “Bugün bütün dünya” diye de belirtmişti, “doğum sancıları içerisinde. En güzel meyvelerini vereceği gün yaklaşıyor. Bu meyvelerden en ulu ağaçlar, en güzel çiçekler ve en semavi takdisler fıskırarak.” Aynı şekilde Hz. Abdülbaha da şöyle yazmıştı: “Bütün milletler ve insanlar bir millet olacak. Din ve mezhep çekişmeleri, ırklar ve insanlar arasındaki düşmanlıklar, milletler arasındaki farklılıklar ortadan kalkacak. Bütün insanlar tek bir dine bağlanacak, tek bir ortak inançları olacak, tek bir ırk içinde yoğrulacak ve tek bir toplum olacaklar. Hepsi yeryüzünün bizzat kendisi olan tek bir anavatanda birlikte yaşayacaklar.”

Bugünde, “dinlerin sona erdiği ve doğduğu” zamanları hatırlatan, “uygarlık tarihindeki bu en ağır bunalım” sırasında tanık olduğumuz şey, insanlığın, Hz. Bahauallah’ın öğretilerinde yatan ve kehanetlerinde vaadi saklı olgunluk ve erişkinlik aşamasına hazırlık olan yavaş ve acı verici evrimindeki ergenlik çağıdır. Bu geçiş dönemindeki karmaşa, gençliğin aceleciliği ve akılcılıktan uzak duygularının, onun delidolu, savruk, kibirli, kendisine aşırı güvenen, isyankâr ve disiplini küçümseyen özelliklerinin yansımasıdır.

Yaklaşan Büyük Çağ

Bebeklik ve çocukluk dönemleri artık bir daha geri dönmek üzere sona ermişken, diğer yandan tüm zamanların gayesi olan ve tüm insan ırkının erişkinliğe vardığını göstermesi gereken Büyük Çağ gelmek üzeredir. İnsanlık tarihinin bu geçiş niteliğinde ve en çalkantılı olan dönemindeki sarsıntılar, tarihin başlangıcından beri insanlığın geçmişini karartan, akılsızca ve hengâmelerle dolu çekişmelerin, bozulmayacak, evrensel ve kalıcı bir barışa dönüşeceği, insanlığın evlatlarının uyumsuzluk ve ayrılıklarının yerini dünya çapındaki bir uzlaşmaya bırakacağı ve insanlığı oluşturan çeşitli unsurların tam olarak birleşecekleri “sonun zamanı”nın, Çağlar Çağı’nın gerekli ön koşullarıdır ve onun kaçınılmaz gelişini müjdelir.

Bu, gerçekten de, toplumsal düzenin en küçük birimi aile ile başlayan ve birbiri ardına kabileyi, şehir-devleti ve ulusu oluşturduktan sonra, insan evriminin bu gezegendeki nihai hedefi ve en muhteşem zaferi olan tüm dünyanın birleşmesiyle tepe noktasına varana kadar işlemeye devam etmesi gereken bütünleşme süreci için en yavaşır zirve olacaktır. İnsanlığın, istese de istemese de karşı konulmaz şekilde yaklaştığı aşama budur. İnsanlığın yaşamakta olduğu bu muazzam ve bu şiddetli sıkıntı, işte bu aşama için yolu hazırlamaktadır. Hz. Bahauallah’ın Dininin kaderi ve amacının sıkı sıkıya bağlı olduğu aşama budur. O’nun Zuhurunun “altmış yılında” serbest bıraktığı, ardından “dokuz yılında” ve “seksen yılında” tüm insanlığa bahşedilen semavi gücün taşkınları ile kuvvet kazanan bu yaratıcı enerjilerdir ki, insanlığın organik ve organik olduğu kadar da müşterek evriminin nihai aşamasına ulaşma yeteneğini ona damla damla zerk etmiştir. Bu sürecin nihai amacına varması, sonsuza kadar O’nun Döneminin Altın Çağı ile bağlantı halinde kalacaktır. Bizzat Kendisinin yarattığı idari kurumların rahminde kıpırdamakta olan O’nun Yeni Dünya Düzeninin yapısıdır ki, dünya halklarının ve milletlerinin kesin ve kaçınılmaz ka-

deri olan dünya uluslar topluluğu için hem bir model hem de bir çekerdek olarak hizmet edecektir.

İnsanlığın organik evrimi nasıl yavaş ve aşama aşama olmuş, sırasıyla aile, kabile, şehir-devlet ve ulusun birleşmesini içermişse, Allah'ın Vahyi tarafından cömertçe saçılan ışık da, dinin evriminin çeşitli aşamalarında ve geçmiş Dinler silsilesi boyunca görüldüğü şekilde, yavaş ve aşamalı olarak ilerlemiştir. Gerçekten de, İlahi Vahyin ölçüsü, tüm çağlarda, insanlığın durmaksızın evrime uğrayan sosyal gelişiminin o çağdaki seviyesine göre uyarlanmıştır ve onunla orantılıdır.

"Tanrı Sözü" diye açıklar Hz. Bahauallah "ve onun içinde saklı bütün güçler, insanlara, Her Şeyi Bilen ve Hikmetli Tanrı'nın ezelden takdir ve tayin ettiği şartlara göre, ölçülü olarak izhar edilir... Tanrı Sözü kendi gizli kuvvetlerini birdenbire döküp salıverseydi, insanoğlu böyle zorlu bir Tecelliye dayanamazdı." Hz. Abdülbaha bu gerçeği açıklarken şöyle teyit etmişti: "Yaratılmış olan her şeyin bir olgunluk seviyesi ya da aşaması vardır. Bir ağacın yaşamındaki olgunluk dönemi, meyve verme zamanıdır... Hayvan tam bir büyüme ve yetişkinlik aşamasına ulaşırken, insanlık âleminde de insan akıl ve anlayış ışığı en güçlü ve gelişmiş olduğunda olgunluğa ulaşır... İnsanlığın toplum yaşamında da benzer dönemler ve aşamalar vardır. Bir zamanlar çocukluk aşamasında, bir başka zamanda ise gençlik dönemindeydi; oysa şimdi uzun zaman önce haber verilen olgunluk aşamasına girmiştir ki, bunun kanıtları her yerde görülmektedir... İnsan ırkı tarihinin ilk dönemlerinde onun ihtiyaçlarına uygun olan şey, bu günün, bu yenilik ve mükemmellik döneminin ihtiyaçlarına ne cevap verebilir ne de yeterli olabilir. İnsanlık daha önceki sınırlılık ve hazırlık eğitim aşamasını geçmiştir. İnsanoğlu artık mutlaka yeni erdemler ve güçlerle, yeni ahlaki değerlerle ve yeni becerilerle donatılmalıdır. Yeni lütuflar, mükemmel bağışlar hazırdır; hatta hâlihazırda insanların üzerine yağdırılmaktadır. İnsanlığın gençlik çağındaki yetenek ve inayetler, ergenliğin zamanına uygun ve yeterli iken, olgunluk çağının gerekliliklerini

karşılazamaz." "İlahi Hidayetin ışığı," diye de yazmıştı, "her Zuhurda tek bir merkezi konuya odaklanmıştı... Bu harikulade Zuhurda, bu şahane yüzyılda ise, Allah'ın Dininin temel esası ve Kanununun ayırt edici özelliği, insanlığın birliğinin idrak edilmesidir."

Din ve Toplumsal Evrim

Hz. İsa Mesih'in Dini dikkatini öncelikle bireyin kurtuluşu ve ahlakına şekil vermek üzerinde yoğunlaştırırken, ana tema olarak, toplumun temel unsuru olan insana yüksek bir ahlaki standart ve disiplini aşılamanın gerekliliğini vurgulamıştı. İncil'in hiçbir yerinde milletlerin birliğine ve tüm insanlığın birleşmesine atıfta bulunulduğunu görmeyiz. Hz. İsa Mesih çevresindekilere seslenirken, evrensel, onlara bölünemez tek bir vücudu birleştiren parçalar olarak değil, öncelikle bireyler olarak hitap etmiştir. O zaman yeryüzü henüz tam olarak keşfedilmediği ve dolayısıyla üzerinde yaşayan halkların ve ulusların tek bir vücut olarak tasavvur edilmesi mümkün olmadığı için, bu birliğin ilan veya tesis edilmesine de zaten imkan olmadığı açıktır. Hz. Bahauallah'ın özellikle İncil'in takipçilerine hitap eden ve Hz. İsa'nın öncelikle bireyi kapsayan Görevi ile Kendisinin insanlığa bir bütün olarak hitap eden Mesajı arasındaki temel farklılığı gösteren şu sözleri başka nasıl yorumlanabilir? "O [Hz. İsa] gerçekten de şöyle söylemişti: 'Ardımdan gelin, sizleri insan tutan balıkçılar yapacağım.' Bu gün ise Biz şöyle söylüyoruz: 'Ardımdan gelin ki, sizi insanlığa can verenler haline getirelim.'"

İlahi Zuhurlar zincirinin takip eden halkası olan İslam Dini, biz-zat Hz. Bahauallah'ın şahadet ettiği gibi, insanlığın toplum düzeninin bir ögesi ve yaşamsal bir aşaması olarak millet kavramını getirerek buna öğretilerinde yer vermiştir. Bu Hz. Bahauallah'ın şu kısa, ancak fazlasıyla önemli ve açıklayıcı beyanında kastedilen şeydir: "Eskiden [İslam'da] 'Vatan sevgisi imandandır' buyurulmuştu." Bu prensip, Allah'ın Resulü tarafından, o zamanın sosyal evriminin gerektirdiği

şekilde oluşturulmuş ve vurgulanmıştı. Dünyanın koşulları henüz daha gelişmiş bir düzene hazır olmadığı için bundan daha üst ve ötede bir aşama tasavvur edilemezdi. Milliyet kavramının ve millet aşamasına erişmenin, bu nedenle, Hz. Muhammed Devrinin karakteristik özellikleri olduğu söylenebilir ki, dünyada ve özellikle de Avrupa ve Amerika'daki uluslar ve ırklar bu süreç esnasında birleşmiş ve politik bağımsızlık elde etmişlerdir.

Hz. Abdülbaha bu gerçeği Kendi Levihlerinden birinde şöyle izah eder: "Eski devirlerde her ne kadar insanlar arasında bir uyum sağlanmış ise de, gerekli araçlar mevcut olmadığı için tüm insanlığın birliği mümkün değildi. Kıtalar birbirlerinden fazlasıyla uzaktı; hatta aynı kıtada yaşayan halklar arasında bile işbirliği ve düşünce alışverişi hemen hemen imkânsızdı. Bu nedenle dünyada yaşayanların tümü arasında bir ilişki, anlayış ve birliğe ulaşılması mümkün değildi. Oysa bugün iletişim araçları çoktur ve dünyanın beş kıtası neredeyse tek bir kıta haline gelmiştir... Aynı şekilde insanlık ailesinin tüm üyeleri, ister halklar ister hükümetler, ister şehirler ya da köyler olsun, birbirlerine giderek daha bağımlı hale geldiler. Artık hiçbirinin kendi kendine yeterli olması mümkün değildir; çünkü siyasi bağlar tüm halkları ve ulusları birleştirmekte, ticari, endüstriyel, tarımsal veya eğitimle ilgili bağlar her geçen gün daha da güçlenmektedir. Dolayısıyla tüm insanlığın birliğine ulaşmak, bugün artık mümkündür. Bu gerçekten de, bu muhteşem çağın, bu ışıklı asrın mucizelerinden başka bir şey değildir. Geçmiş çağlar bundan mahrum kalmışken, bu çağa, ışığın yüzölçümüne, eşi ve benzeri görülmemiş bir haşmet, kudret ve aydınlanma bahşedilmiştir. Bundan dolayı her gün yeni bir mucize görülmektedir. Mumlarının insan toplumunda ne kadar parlaklıkla yanacağı sonunda görülecektir."

Ve açıklamaya devam eder: "Bakınız, onun ışığı şimdi dünyanın karanlık ufkunda nasıl da parlamaktadır. Birinci mum siyasi alanda

birliktir ve bunun ilk ışıkları fark edilmeye başlamıştır. İkinci mum dünya işlerindeki görüş birliğidir; pek yakında bunun gerçekleşeceği görülecektir. Üçüncü mum, özgürlükteki birliktir; o da kesinlikle sağlanacaktır. Dördüncü mum, din birliğidir ki bu, ana temeldir ve Allah'ın gücüyle, tüm görkemiyle gözler önüne serilecektir. Beşinci mum, milletlerin birliğidir; bu öyle bir birliktir ki, bu asırda kesinlikle kurulacak ve dünyanın tüm insanların kendilerini tek bir ülkenin vatandaşları olarak görmelerini sağlayacaktır. Altıncı mum, insan cinsinin birliğidir; dünyada yaşayan herkesin aynı ırkın insanları ve soyu haline getirecektir. Yedinci mum dil birliğidir; şöyle ki tüm insanların öğrenip konuşacakları evrensel bir dilin seçimidir. Bunların her biri ve hepsi kesinlikle gerçekleşecektir. Çünkü Tanrı Melekütunun gücü bunların gerçekleştirilmesine yardım edip destek olacaktır."

"Bazı Sorulara Cevaplar"da Hz. Abdülbaha şöyle de onaylamıştır: "O Eşsiz Dal'ın [Hz. Bahauallah] zuhur Gününde gerçekleşecek büyük olaylardan birisi de Allah'ın Bayrağının tüm milletler arasında yükselmesidir. Yani bütün uluslar ve herkes Rabbanî Daldan başkası olmayan İlahî Sancağın gölgesi altında toplanacak, tek bir ulus haline gelecektir. Din ve mezhep düşmanlığı, ırklar ile halklar arasındaki husumet, uluslar arasındaki farklılıklar yok olacaktır. Tüm insanlar tek bir dine bağlanacak, ortak bir inanca sahip olacak, tek bir ırk içinde harmanlanarak tek bir halk haline gelecektir. Herkes, yerkürenin kendisi olan ortak bir vatanda yaşayacaktır."

Bu, dünyanın bugün yaklaştığı ve Hz. Abdülbaha'nın bizlere bu asırda kesinlikle kurulacağını taahhüt ettiği, dünyanın birliği aşamasıdır. Bizzat Hz. Bahauallah şöyle beyan eder: "Azamet Dili... O'nun Zuhur Gününde: 'Övünç vatanını sevenin değil bütün dünyayı sevenindir.' buyurmuştur." "Bu ulvi söz ile" diye ekler, "serbest bırakılan kudret sayesinde, gönül kuşlarına yeni bir uçuş vermiş, onlara yeni bir yön göstermiş, yasak ve sınırın her izini Tanrı Kitabından silmiştir."

Daha Geniş ve Kapsamlı Bağlılık

Bu münasebetle önemli bir hatırlatma yapmak gerekiyor. İslami öğretide “Allah’ın Dininin bir ögesi” olarak telkin edilip vurgulanan kişinin vatanını sevmesi, bu beyanla, Hz. Bahauallah’ın bu uyandırıcı çağrısıyla ne ayıplanmakta ne de küçümsenmektedir. Bu ilan, ne sağlıklı ve akılcı bir yurtseverliğin inkârı veya eleştirisi olarak yorumlanıp değerlendirilmeli, ne de kişinin vatanına mensubiyetini ve sadakatini baltalamak olarak görülmelidir ve ne de herhangi bir ülkenin veya milletin akla mantığa uygun özelemleri, hakları ve sorumluluklarıyla çelişir; doğrusu hiçbiri de olamaz. Bu beyanın tüm kastettiği ve duyurduğu şey, toplumların ekonomik yaşamını etkileyen temel değişikliklere ve ulusların karşılıklı bağımlılıklarına bakıldığında ve ulaşım ile iletişim araçlarındaki devrimden ötürü dünyanın küçülmesinin neticesi olarak yurtseverliğin artık yetmeyeceğidir ki, bu koşullar Hz. İsa Mesih’in veya Hz. Muhammed’in günlerinde yoktu ve var da olamazdı. Bu ilan daha geniş kapsamlı bir bağlılığa çağrıda bulunmaktadır; bu, daha dar kapsamlı bağlılıklarla çelişmemelidir ve aslında çelişmemektedir. Kapsamı hesaba katılınca, kişinin vatanını sevmesini de içeren ve kesinlikle hariç tutmaması gereken bir sevgiyi kalplere aşılacaktır. İlhamını verdiği bu bağlılık ve aşıladığı bu sevgi aracılığıyla, dünya vatandaşlığı kavramının serpilip güçlenebileceği ve dünya birliği yapısının üzerinde durabileceği yegâne temeli atmaktadır. Ancak, birbirine bağımlı ulusların ve halkların dünyasında, parça için faydalı olacak şeye tüm bünyenin çıkarı kanalıyla en iyi şekilde ulaşılabilmesi için, ulusal meselelerin ve özel çıkarların, öncelik sıralamasında insanlığın bütününe gerekli ve üstün haklarından sonra geldiği konusunda ısrarcıdır.

Dünya, gerçekten de kaderine doğru yol almaktadır. Dünya halklarının ve uluslarının karşılıklı bağımlılığı, dünyadaki ayrılık yaratan güçlerin liderleri ne söylerse söylesin, ne yaparsa yapsın hâlihazırda yerine gelmiş bir olgudur. Ekonomik sahadaki birlik ar-

tık anlaşılması ve kabul edilmiştir. Bir kesimin refahı herkesin refahı demektir ve bir parçanın acısı tüm bünyeye acı vermektedir. Hz. Bahauallah’ın Zuhuru, Kendi sözleriyle, dünyada işlemekte olan bu muazzam sürece “yeni bir güç vermiş, yeni bir yön belirlemiş”tir. Bu muazzam sınavın yaktığı alevler, insanların onun farkına varmadaki başarısızlığının sonucudur. Hatta bunlar sürecin tamamlanmasını hızlandırmaktadırlar. Uzun süreli, dünya ölçeğinde, acı veren, karmaşayla ve evrensel bir tahribatla birleşmiş zorluk, ulusları kıvrandırmak, dünyanın vicdanını harekete geçirmek, kitleleri hayal kırıklığına uğratmak, toplum kavramının kendisinde kökten bir değişimi hızlandırmak ve en sonunda insanlığın parçalanmış ve kanayan uzuvlarını tek, organik olarak birleşmiş ve bölünmeyecek şekilde yekvücut haline getirmek zorundadır.

Dünya Uluslar Topluluğu

Dünyanın yaşadığı bu büyük çalkantının yarattığı kıyım, ıstırap ve tahribatın içinden doğması eninde sonunda mukadder olan dünya uluslar topluluğunun genel karakteri, içerdiği imalar ve özellikleri konusuna daha önceki mektuplarımda değinmiştim. Bu oluşumun, doğası gereği aşamalı bir süreç olacağını ve Hz. Bahauallah’ın önceden gördüğü gibi, dünya uluslarının O’nun Zuhurunun farkında olmaksızın ve O’nun ilan ettiği genel ilkeleri bilmeden uygulamaya koyarak kuracakları Küçük Barışa giden yolu açacağını söylemek yeterlidir. Bu önemli ve tarihi adım, insanlığın birlik ve bütünlüğünün evrensel şekilde kabul edilmesi sonucunda yeniden inşasını içine alarak, Hz. Bahauallah’ın Dininin karakterinin tanınması ve iddialarının kabulüne bağlı bir şekilde kitlelerin ruhanileşmesini beraberinde getirecektir ki, bu O’nun Yeni Dünya Düzeninin meydana çıkışını gösterecek olan, tüm ırkların, inançların, sınıfların ve ulusların son aşamadaki birleşmesinin gerekli koşuludur.

İşte o zaman tüm insan ırkının rüşte erişti, dünyanın tüm halk-

ları ve ulusları tarafından ilan edilerek kutlanacak. O zamandır ki En Büyük Barışın sancağı göndere çekilecek. O zaman Oğul tarafından önceden bildirilen ve Kendisinden önceki ve sonraki Peygamberler tarafından beklenen Baba'nın Krallığının Kurucusu olan Hz. Bahau'llah'ın saltanatı dünya çapında kabul görecektir, coşkuyla ilan edilerek en sağlam şekilde kurulacaktır. O zaman bir dünya uygarlığı doğacaktır, serpilecek ve kendini devam ettirecek; dünyanın asla görmediği gibi henüz tasavvur da edemeyeceği kadar hayat dolu bir uygarlık. O zaman Ebedi Ahit kendi mükemmelliği ile yerine gelmiş olacaktır. O zaman Allah'ın tüm Kitaplarında mukaddes şekilde saklanan söz yerine gelecek ve tüm geçmiş Peygamberlerin dile getirdikleri kehanetler ortaya çıkacaktır, kâhinlerin ve şairlerin düşleri gerçek olacaktır. O zamandır ki, sakinlerinin tek bir Tanrı'ya duydukları evrensel inançla ve tek bir ortak Vahye gösterdikleri bağlılıkla canlanmış olan gezegen, belirlenmiş sınırları ölçüsünde, Hz. Bahau'llah'ın Ebha Cennetinde tüm ihtişamıyla parlayan saltanatının ışıklar saçan görkemini yansıtacaktır, O'nun yücelerdeki Tahtının ayak iskemlesi olacaktır ve Yaraticısının çok eski zamanlardan beri sevgi ve hikmetle kendisi için belirlediği ve kelimelerle anlatılamayacak yazgısını gerçekleştirebilecek güçte olan dünyadaki cennet olarak takdir görecektir.

Zayıf ölümlüler olarak, uzun ve olaylarla dolu insanlık tarihinin böylesine kritik bir aşamasında, Allah'ını unutmuş ve Hz. Bahau'llah'a aldırmanın, acı içindeki bir insanlığı felaketten nihai kurtuluşuna götürecektir adımlara dair kesin ve yeterli bir anlayışa varmaya kalkışmak bize düşmez. O'nun Dininin her şeye boyun eğdiren gücünün canlı tanıkları olarak bir an için bile ve dünyayı kaplayan ıstırap ne kadar şiddetli olursa olsun, Hz. Bahau'llah'ın, İradesinin çekici ve yaşanan felaketin ateşiyle, doğum sancıları çeken bu çağın örsü üzerinde ve Zihninde hazırladığı özel biçimde, sapkınlık içindeki dünyanın dağılmış ve tahrip olmuş bu parçala-

rını, Onun insanoğlu için Zihninde hazırladığı özel planı uygulamaya koymaya muktedir, birleşmiş, bölünemez ve tek bir bütün haline getirme gücünü sorgulamak bize düşmez.

Bize düşen görev, bundan çok ortam ne kadar karışık, manzara ne kadar kasvetli ve elimizdeki olanaklar ne kadar sınırlı olursa olsun, Hz. Bahau'llah tarafından düzenlenerek idare edilen ve insanlığı ıstırap ve sefalet vadisinden güç ve izzetin en yüce zirvesine taşımakta olan güçlerin işlemesi için koşullar nasıl elveriyorsa, telaşa kapılmadan, özgüvenle ve durmaksızın elimizden gelen yardımı yapmaktır.

Şevki

Rahman'ın Batı'daki tüm sevgililerine ve cariyelerine.

Hayfa, Filistin

28 Mart 1941

Dizin

- Abdülaziz, Sultan: 22, 30, 63, 75, 77, 78, 80, 81, 86
Hz. Bahaullah'ın Levihleri, 48-51
- Abdülbaha, Hz.:
Ahit ve Misak'ın Merkezi, 36, 75
Akka'da hapis, 23, 75
Altın Çağ; olgunluk, 142-43
Batıdaki seyahatleri, 23
Bazı Sorulara Cevaplar, 104, 145
çoçukken Siyah Çal'da, 18
çöken imparatorluklar, 62, 69
devlet adamı Bismarck, 72
Hz. Bahaullah'ın krallara Levihleri, 58
insanlığın birliğı, 140, 144-45
İranlı din adamları, 112
mükemmel örnek, 36
Osmanlı ve İran, 75, 78
Romanya Kraliçesi (Marie), 130-31
sol hareketler (Komünizm), 137
Sünni ve Şii din adamları, 109
zulme maruz, 22-23
- Abdülhamid (II.), Sultan: 23, 75, 78-79
- Adalet: 10, 11, 12, 21, 26, 32, 33, 34, 37, 41, 43, 46, 49, 50, 52, 53, 64, 76, 80, 81, 87, 88, 89, 90, 91, 99, 122, 133, 136, 139, 140
- Ağa Muhammed Han: 82
- Ağasi, Hacı Mirza: 83
- Ahmet Şah: 85
- Akka: 6, 19, 20, 22, 48, 51, 58, 63, 65, 66, 75, 77, 94
- Alexander (II.), Rus Çarı: 30, 40, 70
Hz. Bahaullah'ın Levhi, 43-45
- Alexander (III.), Rus Çarı: 92
- Ali (Muhammed): bkz. Bab, Hz.
- Âli Paşa: 77
- Allah'ın Resülü: bkz. Muhammed, Hz.
- Almanya: 30, 47, 65, 68, 71, 72, 73
- Altın Çağ: 12, 139, 141
- Amul (İran'da bir yer): 19
- Ana Mabel: bkz. Aşkabad
- Arabistan, 80
- Aşkabad, Bahai Ana Mabeli: 26
- Atatürk: bkz. Mustafa Kemal
- Ateizm: 118, 127, 132
- Avusturya-Macaristan: 30, 48, 67, 73, 74, 79, 126
- Azerbaycan (İran): 15, 83
- Bab, Hz.:
Delail-i Seb'a ("Yedi Kanıt" kitabı), 27
Emrini açıklaması: 61, 66
Hıristiyan din adamları, 27-28
Hz. Bahaullah'ın Müjdecisi, 6, 28
Hz. Hüseyin'in soyundan, 130
hükümdarlara Levihleri, 27-28, 38-39, 54-55, 61-62, 134
insanlara çağrısı, 10
kanıtları, 31
Kayyumu'l-Esma (bir kitabı), 10, 38, 54, 61, 83, 104, 118
Kendisini inkar edenler, 10
Maku kalesi, 15-16
mesajı, 28
Muhammed Şah, 15, 54-55, 83, 85, 103
- Peygamberlerin tavaf ettikleri
Nokta, 15
şahadeti, 15, 22, 23, 25, 57, 82, 84-85, 119, 121
Müslüman din adamları, 103, 105
Şii din adamlar, 103
takipçileri çobansız, 19
Zuhuru, 129
zulme maruz, 15, 16, 22-23, 134
- Baba (İncil'deki), 42, 44, 57, 66, 120, 122, 124, 125, 128, 148
- Bab-ı Âli (Osmanlı hükümeti), 30
- Bağdat: 6, 103, 104
- Baha:
Bahaullah, Hz.:
Allah'ın Sözcüsü, 11, 13
"Baba" (İncil'deki), 42, 44, 57, 66, 120, 122, 124, 125, 128, 148
Babi iken, 17
Bağdat'taki Evi, 26
Bağdat'ta sürgün, 6, 103, 104
Bahai uygarlığı, 12
"Barış Prensi, gerçek", 127
Çağrısı, 13-20
Hz. Davud'un tahtına oturdu: 94
dünya devrimi, 26
falaka cezası, 15
gördüğü zulüm, 16-17
hapis, 6, 13, 18, 19, 20, 48, 58, 85, 89, 94,
hükümdarlara Levihleri, 28-62
Hz. Bab'ın dinini savundu, 17
İlahi Adalet, 11-12
ilkeleri, 5
İncil'deki vaat edilen: 45
mucizeler, 104
- özel görevi, 5
reddedildi, 21-22
saltanatı: 148
Siyah Çal (zindan), 18, 19, 44, 82
Süleymaniye: 19, 20
sürgünleri, 6, 13, 19, 20, 22, 53, 56, 57, 58, 61, 63, 74, 75, 77, 82
vaat edilen gün, 9
Zuhuru önceden vaat edildi, 12-13
zulme maruz, 16, 18, 20-24, 27
- Bahai Dini: 5, 7, 11, 22, 24, 26, 28, 57, 61, 88, 93, 96, 121, 129, 131, 133, 138
- Balkanlar: 78
- Bahta (Mekke): 46
- Barış: 5, 6, 26
En Büyük, 12, 36, 37, 140, 141, 148
Küçük, 36, 37, 147
- Başrahip (Papa): 43, 69, 121
- Başrahipler: 6, 136
- Bedi ("Şehitlerin Gururu"), 81
- Berlin: 47, 48, 71, 73
- Beşarat Levhi (Hz. Bahaullah'ın bir yazısı): 89
- Beyan (Kitabı): 16
- Beytullahim: 124
- Birlik:
Allah'ın, 5, 50, 51
dil, 145
din, 145
dünyanın, 145, 146
ekonomik, 146
görüş, 145
insanlığın, 5-6, 57, 143, 144, 145
milletler, 145
özgürlük, 145

Peygamberlerin, 5, 129, 130
siyasi, 144-45
Bismarck, Alman Başbakanı: 68, 72
Bolşevizm: 70-74
Bosna Hersek: 74, 79
Browne, Prof. Edward G.: 140
Budizm: 96, 132
Bulgaristan: 79
Bürhan Levhi (Hz. Bahauallah'ın bir yazısı): 108, 118
Büyük Savaş (I. Dünya Savaşı): 62, 69, 70, 74, 79-80, 86, 137
Cemal Paşa: 23, 80
Curzon, Lord of Kedleston: 14
Davud, Hz.: 94, 116
Desturlar: bkz. Zerdüsti din adamları
Din:
Birliğe sebep, 135-36
muhafazakârlık, 92-103
ve toplumsal evrim, 143-45
Vahyin devamlılığı, 130-36
zayıflatıldı, 137-39
Dinsizlik: 25, 39, 125, 126, 137,
Dünya Uluslar Topluluğu: 147-49
Edirne: 6, 19, 56, 62, 75, 76, 77, 79, 103
Engizisyon: 67
Ermeni katliamı: 79
Esslemont, John E.: 18
Fatma, Hz. (Betül): 108, 110
Feth Ali Şah: 82
Firat İli: 105, 118
Fransa: 29, 30, 39, 63-63, 65, 67, 79, 81, 126
Fransız Alman savaşı: 65
Franz Joseph, Avusturya

İmparatoru: 48, 72-73
Friedrich (III.), Alman Kayzeri: 71
Fuad Levhi (Hz. Bahauallah'ın Fuad Paşa'ya hitaben bir yazısı): 77
Fuad Paşa: 77
Gladstone, W.E. (İngiliz devlet adamı): 79
Hacı Mirza Ağasi: bkz. Ağasi
Halifelik: bkz. Hilafet
Halk temsilcileri (hükümet): 46
Hapsburg hanedanı: 62, 69, 73, 74, 86
Heykel Suresi (Hz. Bahauallah'ın dünya hükümdarlarına hitaben bir yazısı): 58, 62
Hilafet (Osmanlı): 6, 30, 62, 75, 76, 78, 96, 108, 110, 115-20, 118, 119
Hinduizm: 96, 132
Hint halkı: 38
Hıristiyan din adamları: 6, 27, 92, 93, 96, 99, 121-126, 128, 129, 133
Hıristiyanlık: 21, 25, 28, 29, 30, 37, 39, 61, 69, 79, 93, 96, 116, 119, 121, 125-25, 127-29, 132-133
Hohenzollern hanedanı: 62, 69, 74, 86
Hüseyin, Hz.: bkz. İmam Hüseyin
İbrahim, Hz.: 98, 106
İdari Düzen, Hz. Bahauallah'ın: 26, 75, 121, 141-42
İkan: bkz. Kitab-ı İkan
İlahlar, sahte: 136-37
İmam Hüseyin: 105, 118, 130
İmamlar (Ehl-i Beyt): 89, 114, 117-18, 120, 130
İmamlık (İmamet): 133

İncil: 27, 45, 46, 94, 124, 127, 132, 143.
İngiltere: 45, 63, 69
İnnocent, Papa: 69
İran: 15, 20, 30, 31, 62, 72, 75-86, 92, 96, 103, 104, 106, 107, 108, 110, 112, 116, 126, 128, 131, 140
İsa, Hz. (Mesih): 5, 17, 40, 41, 42, 44, 59, 66, 89, 98, 102, 108, 110, 116, 119, 122, 124, 127, 128, 129, 132, 133, 142, 146
İsevilik: bkz. Hıristiyanlık
İsfahan: 103, 112, 114, 115
İslam: 6, 14, 20, 25, 30, 54, 61, 76, 92, 93, 96, 106, 109, 108, 110, 111, 112, 113, 115-120, 121, 125, 126, 129, 130, 131, 133, 143, 146
İstanbul, 30
İtalya: 67, 69, 126
İrçıklık: 25, 128, 136
İrak: 19, 51, 85, 104
Jön Türkler: 79
Kaçar hanedanı (İran): 62, 75, 81-86
Kahramanlık Çağı (Bahai Dini): 29, 39
Karadağ: 79
Katolik Kilisesi: 66, 126, 127
Kayyumu'l-Esma (Hz. Bab'ın bir kitabı): 10, 38, 54, 61, 83, 104, 118
Kerbela: 20, 104, 113
Keşişler: 39, 42, 56, 121, 123, 124
Kitab-ı Akdes (Hz. Bahauallah'ın ana kitabı): 35, 47, 48, 51, 71, 72, 73, 77, 91, 90, 99
Kitab-ı İkan (Hz. Bahauallah'ın kitabı): 66, 97, 103, 130

Kıbrıs: 79
Kırım Savaşı: 40, 64, 65, 67, 78
Kıyamet Günü: 54, 83, 105
Kızıl Gemi: 36, 90
Komünizm: 73, 125, 136
Kraliyet:
çöküş, 86-88
makamı, 88-91
Kudüs: 48, 94, 95, 116, 119
Kuran-ı Kerim: 94, 105, 111, 113, 118, 119
Kurdun Oğlu Risalesi (Hz. Bahauallah'ın kitabı): 18, 63-64, 89, 84-85, 105-06
Kutsal Roma İmparatorluğu: 30, 63, 71, 74, 80
Laiklik: 110, 115, 118, 126
Lateran Anlaşması, 69 (Mussolini İtalyası ve Vatikan arasında 1929'da Vatikan'ın bağımsızlığı ilan etmek için imzalanmış)
Maku kalesi: 16
Marie, Romanya Kraliçesi: 130-31
Materyalizm: 125
Mecusiler (Zerdüştiler): 94
Medine: 104, 116
Mehmed (V.), Sultan: 79
Mehmed (VI.), Sultan: 80
Mekke (Bahta): 46, 80, 104, 116
Menuçer Han: 103
Meşhed: 113, 115
Meryem, Hz.: 132
Mescid-i Aksa (Kudüs): 46, 48
Mesih: bkz. İsa, Hz.
Meşveret (hükümet; parlamento): 46
Milliyetçilik: 25, 128, 136
Misyonerler (Hıristiyan): 126
Mısır: 79, 80, 117

Muhammed, Hz.: 17, 27, 99, 102, 110, 116, 117, 118, 119, 129, 130-131, 133, 143, 144, 146
Muhammed Ali Şah: 85
Muhammedilik: bkz. İslam
Murat (V.), Sultan: 78
Musa, Hz.: 98, 106
Musevilik: bkz. Yahudilik
Mustafa Kemal (Atatürk): 80, 116
Müslüman din adamları, 30, 103-10
Napolyon (I.), Bonaparte, 62, 67, Napolyon (III.), 29, 30, 39-41, 47, 62-63, 65, 69, 71, 74, 86, 126
Nasıruddin Şah: 19, 30, 51-52, 75, 80-81, 83-86
Nebil (Bahai tarihçisi): 18, 65, 77, 130
Necef: 20, 103, 113
Nicolas (II.), Rus Çarı: 70
Nihilizm: 92
Niyala: 18
Niyavaran: 19
Nuh, Hz.: 86
Oluşum Çağı (Bahai Dini): 29, 39, 75, 96
Muhafazakârlık: 92-93, 128
Osmanlı İmparatorluğu: 20, 30, 58, 75-80, 85, 86, 115, 131
Papa IX. Pius, 6, 29, 41-42, 56, 62, 66, 67-69, 74, 96, 121, 125, 127
Papalık, 67, 127
Paris: 39, 65, 67
Paulus, Aziz: 89
Petrus, Aziz: 42, 66, 67, 68, 132, 133
Piskoposlar: 68, 121, 122, 127
Pius (IX.), Papa: bkz. Papa IX. Pius
Proletarya (Rusya): 71

Prusya: 30, 65, 72, 73
Putperestlik: 99, 116, 125, 126, 128, 136
Rahipler: 6, 56, 67, 68, 95, 121, 123, 128
Reis Levhi (Hz. Bahaullah'ın Âli Paşa'ya hitaben bir yazısı): 58, 60, 76, 77, 91
Ren nehri: 48, 71
Renan, Ernest (Fransız tarihçi): 92
Rıdvanu'l-Adl Levhi (Hz. Bahaullah'ın bir yazısı): 91
Roma: 67, 68-69, 116, 119, 121, 125, 126
Romalılar: 89
Romanov hanedanı: 62, 69, 74, 86
Romanya: 79, 131
Rus-Osmanlı Savaşı (1877-78): 79
Rusya: 30, 40, 43, 64, 65, 79, 85, 126
Sahife-i Fatimiyye: bkz. Saklı Sözler
Saklı Sözler (Hz. Bahaullah'ın bir yazısı): 106
Saltanat (Osmanlı): 62, 75, 76, 78, 79, 80, 85, 96, 116, 117
Saraybosna: 74
Savaş (I. Dünya Savaşı): bkz. Büyük Savaş.
Sedan Savaşı: 65
Selman Levhi (Hz. Bahaullah'ın Şeyh Selman'a hitaben bir yazısı): 87
Sekülerizm: 25, 69, 126, 128
Sina Dağı: 39
Siyah Çal (Tahran'da zindan): 18, 19, 44, 82
Siyon Dağı (Kudüs): 94, 95, 116
Sırbistan: 79
Sosyalizm: 71

Sultan Levhi (Hz. Bahaullah'ın Nasıruddin Şah'a hitaben bir yazısı): 52, 57, 90
Suretül-Müluk (Hz. Bahaullah'ın dünya hükümdarlarına hitaben bir yazısı): 30, 48, 62, 87, 96, 108
Suriye: 80
Süleyman, Hz.: 116
Süleyman, Kanuni: 79
Süleymaniye: 19, 20
Sünni İslam: 6, 76, 108, 109, 115, 116, 117, 118, 119, 121, 129
Şah Behram: 95
Şam diyarı: 46
Şeyh Selman: 87
Şeyhülislam: 15, 79, 111, 118
Şii İslam: 12, 20, 30, 76, 109, 110-15
Şiraz: 15, 61
Ta ili: bkz. Tahran
Tahran: 6, 19, 18, 54, 82, 103, 105, 107
Tebriz: 15
Tunus: 79
Türkler: 38, 63, 117
Türkiye: 67, 110, 115-16, 118-19, 126
Wilhelm (I.), Alman Kayzeri: 30, 47-48, 65, 71, 72, 73,
Wilhelm (II.), Alman Kayzeri: 71-72
Tevrat
Hz. Bahaullah vaat edildi: 45
kehanetler: 45, 94
Vatikan: 62, 66, 68, 69
Versailles (Versay): 68, 73
Victor Emmanuel (II.), İtalyan kralı:

67-68
Victoria, İngiltere Kraliçesi: 30, 45-46, 81
Viyanaya: 67, 117
Weimar (Anayasası ve Cumhuriyet): 73
Yafes: 86
Yahuda: 95
Yahudi din adamları: 99, 108, 116, 122
Yahudilik: 94, 96
Yanar Çalı: 44, 100
Yasa, ilahi: 35-41
Yeruşalim: bkz. Kudüs
Yeşaya: 45, 94
Yurtseverlik: 137, 143-44, 146
Yusuf Suresi Tefsiri: bkz. Kayyumu'l-Esma
Zerdüştî din adamları: 6, 13, 95, 121
Zerdüştlük: 6, 95, 96, 132
Zulu Savaşı (Afrika): 65

Bahai Eserleri
Basım ve Dağıtım A.Ş.